

Láska, lži a manželství

Barbara Cartland

Láska, lži a manželství

rtland

PRAHA 2004

Přeložila:
VĚNCESLAVA LEXOVÁ

Barbara Cartland: Láska, lži a manželství
Vydání první.
Copyright © Cartland Promotions 1997
Published by arrangement with Mandarin Paperbacks.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8
v roce 2004 jako svou 846. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu A Love, Lies and Marriage
vydaného nakladatelstvím Mandarin Paperbacks,
an imprint of Reed International Books Ltd., Londýn, v roce 1997.
Český překlad © 2004 Věnceslava Lexová.
Odpovědná redaktorka Jana Kohutová.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Přebal a vazba © 2004 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2004 Valentino Sani.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-623-8

BARONET
Praha 2004

Barbara Cartland

**Láska, lži
a manželství**

POZNÁMKA AUTORKY

Elizabeth Farrenová, která se jednoho dne měla stát jednou z nejmilovanějších anglických hereček, se narodila v roce 1759.

Její otec, živiální muž, co si rád přihnul, měl lékárnu v Corku. Stal se členem hereckého souboru, kočujícího po Irsku, a skončil v Liverpoolu, kde se seznámil a posléze oženil s jednou číšnicí.

Měli dvě dcery, Margaret a Elizabeth. Elizabeth byla plavovlasá a modrooké dítě, které hrávalo chlapecké role v Shakespearovi.

Na londýnskou scénu se Elizabeth dostala jako štíhlá, vysoká dívka, nijak zvlášť krásná, ale s velice výrazným obličejem.

V Drury Lane se Elizabeth objevila v roce 1778 a nejvíc se bezesporu proslavila v komediích.

Byla velice ctnostná a mnoho mužů se marně ucházelo o její přízeň. Elizabeth se ale nejvíc líbil hrabě z Derby.

Na večírku, který pořádal vévoda z Richmondu, se hrabě vyznal Elizabeth ze své hluboké lásky k ní.

Bohužel měl dlouhodobě nemocnou manželku, kterou zřídka vídal, nicméně byla překážkou stojící mezi nimi.

Hrabě pochopil, že Elizabeth může získat jen manželství, ale nedokázal se jí vzdát.

Proto se dohodli na hlubokém, ovšem platonickém přátelství.

Stali se milenci, aniž se jeden druhému oddali.

Přes tohle zvláštní uspořádání láska mezi nimi nikdy nevybledla a jejich vztah v nezměněné podobě pokračoval dvacet let.

Pak v březnu 1797 manželka hraběte zemřela, a tak byl konečně volný a mohl se oženit se svou zbožňovanou, ctnostnou Elizabeth.

Okamžitě se pustili do příprav na svatbu, která se díky zvláštnímu povolení konala už 1. května toho roku.

7. dubna 1797 se Elizabeth naposled objevila na divadelních prknech v roli lady Teazlové ve Škole pomluv.

Všichni znali příběh Elizabeth a hraběte, jejich idealizovaný vztah a vzájemnou oddanost.

Divadlo bylo nabitě k prasknutí.

Osmatřicetiletá Elizabeth se stala hraběnkou z Derby a novomanželé strávili líbánky v Epsomu.

Ale trvaly jen dva dny, protože Elizabeth dychtila po tom být představena u dvora.

Žádná herečka se do té doby nikdy nestala šlechticnou, Elizabeth byla první, a když se objevila před královnou, naplnila ji nepotlačitelná touha mluvit.

Řekla Její Výsosti, že stanout před ní znamená jeden z nejšťastnějších okamžiků jejího života. Je prý to její nová „charakterní role“.

Královnu její slova nikterak nepotěšila. Odpověděla: „Nemůže paní hraběnka zapomenout na svůj původ?“

Po této lekci se novopečená hraběnka už nikdy nezmínila o svých vztazích k divadlu. Byla však bezmezně šťastná se svým manželem, jemuž dala tři děti, syna a dvě dcery.

Žili velice blaženě, bez jediného mráčku na obloze.

Elizabeth zemřela sedmdesátiletá v roce 1829 v Knowsley, šlechtickém sídle hrabat z Derby. Manžel ji následoval o pět let později.

1

1821

Markýz z Walstoku vešel do jednací síně. Bylo jedenáct hodin a sir Hubert Bryan sedící v čele konferenčního stolu ho přivítal slovy: „Hodně jste se opozdil!“

„Já vím,“ omlouval se markýz, „ale až do dvou v noci jsem se zdržel na večíрку u vévodkyně.“

„Pěkný večírek?“ zajímal se sir Hubert.

„Moc pěkný!“ nadchl se markýz.

Zamířil ke druhému konci stolu, kde zaujal své obvyklé místo.

Byl to hezký muž blížící se šedesátce. Jeho hrdé a důstojné vystupování každému, kdo se s ním setkal, neomylně napovědělo, že se jedná o aristokrata.

Ve skutečnosti se nesmírně pyšnil svým dědictvím, ale asi před deseti lety se ocitl ve značných nesnázích.

Nebyla to zcela jeho vina.

Válka s Napoleonem ožebračila spoustu vlastníků půdy.

Při absenci tolika mužů bojujících v Portugalsku a Španělsku nebylo možné provést všechny nezbytné práce, které vyžadovala jejich panství.

Do domů farmářů zatékalo proděravělými střechami

a o živé ploty u každé farmy se neměl kdo starat, takže rostly divoce a neupraveně.

Tehdy se markýzovi poštětilo navázat přátelství se sirem Hubertem Bryanem. Sir Hubert byl jedním z vynikajících obchodníků v zemi.

Žil v Liverpoolu, kde se stal asistentem jednoho z největších rejdařů.

Hubert Bryan, či Hue Brien, jak ho nazývali jeho nepřátelé, si usilovnou prací probojoval cestu na vrchol.

Už v pětadvaceti byl mimořádně bohatým mladým mužem a jeho imponující osobnost zapůsobila na všechny, kdo se s ním setkali.

Zcela náhodou se seznámil s dcerou vévody z Dorsetu.

Stalo se to při jednom obědě pořádaném liverpoolskou městskou správou, na který byla pozvána ona a vévoda jako čestní hosté.

Hubert Bryan se poprvé ve svém životě zamiloval.

Za normálních okolností by mu vévoda nevěnoval ani za mák pozornosti, protože pro něj to byl nedůležitý člověk, jehož netoužil poznat.

Ale po pravdě řečeno, vévoda hledal způsob, jak zvýšit svoje postupně se ztenčující finanční prostředky.

Pomyslel na rejdařství, které by mu možná pomohlo dostat se nahoru, když s ostatními investicemi neměl úspěch.

Pozval Huberta Bryana do svého venkovského domu vzdáleného asi deset mil od Liverpoolu.

A to byl začátek jejich vztahu, který vévoda zamýšlel udržovat na čistě pracovní, obchodní bázi.

Když se ten liverpoolský rejdař, jehož považoval za povýšence, začal zajímat o jeho dceru a chtěl se s ní oženit, vévodu to vyvedlo z míry, zděsilo a rozhořčilo.

Oběma mladým lidem v podstatě zakázal znovu se setkat.

Lady Elizabeth však na to nedbala.

S Hubertem Bryanem (tehdy už mu nikdo neříkal Hue) se setkávala tajně.

Vévoda zjistil, co se děje - vždycky se našli lidé, dychtiví roznášet špatné zprávy.

Příšerně se rozzuřil a ve své zlosti Huberta Bryana urážel a vyhrožoval mu.

Pak mu ten mladík naprosto v klidu oznámil, jakou má cenu, co obnáší jeho majetek.

Vévoda oněměl úžasem.

Nedokázal si představit, že by někdo tak mladý mohl vlastnit tak obrovský majetek, jehož dosáhl vlastním přičiněním.

Hubert Bryan mu také oznámil, co hodlá podniknout v budoucnu. Hovořil tak působivě, že mu vévoda přes své výhrady uvěřil.

Všechno skončilo docela prostě - vévoda dal souhlas k jejich sňatku.

Léta plynula a on se slunil v září bohatství svého zetě.

Úplně zapomněl, že se kdy mohl chovat tak hloupě a stavět se proti jejich manželství.

Nejdůležitější ale bylo, že lady Elizabeth žila v naprosté blaženosti lásky.

Manželé litovali pouze jediné věci - měli jen jedno dítě a Elizabeth už nemohla mít další.

Vévodova vnučka Teresa byla kráska od okamžiku svého narození.

Nikoho to nepřekvapilo.

Její otec byl mimořádně hezký muž a matka oslňující krasavice.

Vévoda byl kdysi přesvědčený, že se jeho dcera provdá přinejmenším za nějakého královského prince.

Na tom, že byl Hubert Bryan nakonec přijat do rytířského stavu, měl značnou zásluhu právě vévoda.

Získal v Liverpoolu velkou vážnost, protože se projevil jako mimořádně velkorysý přispěvatel, když byl požádán o finanční pomoc městu.

Zet'uv titul vévodu rozhodně potěšil.

A měl samozřejmě i velkou radost z toho, že se jeho příjmy rok od roku zdvojnásobovaly a ztrojnásobovaly.

Ztráta manželky zasadila siru Hubertovi strašlivou ránu, z níž by se muž slabší povahy nikdy nevzpamatoval.

Ještě po šestnáctiletém manželství se k sobě chovali jako zamilované hrdličky.

Na žádnou jinou ženu už se nikdy nepodíval.

Aby aspoň trochu zmírnil nesnesitelnou bolest nad ztrátou milované manželky, Hubert se ponořil do práce a dřel víc než kdy předtím.

Jeho námořní flotila se rozrůstala, stejně jako peníze, které z ní plynuly.

Vévoda zemřel, ale jeho místo v životě Huberta Bryana zaujal jiný aristokrat.

Markýze z Walstoku poznal u svého tchána.

Byl uchvácen vzorem pravého aristokrata, který ukazoval světu, jak by měl šlechtic vypadat a jak by se měl chovat.

Jeho vystupování nemělo chybičku. Choval se stejně zdvořile k metaři na ulici jako k princovi.

O markýzovi nikdy nikdo nezaslechl hanlivé slovo.

Právě tehdy válka nadělala spoušť v jeho financích.

Marně se snažil uchránit Stoke Palace, který patřil jeho rodině po celé generace, před naprostým zruinováním.

Musel propustit spoustu domácího služebnictva, i ty, co pro něj pracovali na jeho pozemcích. Aby mnohým z nich mohl vyplácet penzi, rozhodl se prodat jeden ze svých nejvzácnějších obrazů.

A bylo třeba se rozloučit i se stříbrem, majetkem jeho rodiny od doby vlády královny Anny.

Právě tohle stříbro markýze přivedlo do kontaktu se sirem Hubertem Bryanem.

Když totiž toto stříbro před aukcí vychvalovali v novinách, sir Huberta napadlo, že by mohlo vhodně doplnit to, co už bylo v jeho vlastnictví.

A vlastně je i chtěl a potřeboval, protože jeho žena ho naučila cenit si starožitných věcí.

Přála si, aby koupil nějaký pěkný dům na pozemku o rozloze pěti tisíc akrů.

Jeho interiér vybavila s dokonalým vkusem, který zdědila po svém otci.

Přemluvila manžela, aby koupil obrazy od velkých mistrů.

Jejím přičiněním se také naučil shromažďovat křehký porcelán a další pěkné předměty pro výzdobu domu.

Tohle všechno byly věci, s nimiž nikdy předtím nepřišel do styku.

Z velké lásky ke své ženě a taky proto, že byl neobyčejně bystrý, záhy pochopil hodnotu a prestiž dobrého vkusu.

Lady Elizabeth a sir Hubert bývali pravidelnými návštěvníky aukcí.

Ty se někdy konaly v soukromých domech a jindy v prodejních místnostech aukční síně Christie's, nedávno otevřené v Londýně.

Když jí někdy přinesl něco, co se jí líbilo, sám nad tím pociťoval takovou radost, jakou dřív neznal.

Přestože Elizabeth už nežila, Hubert nadále zveleboval svůj venkovský dům.

A také ten, co koupil v Londýně pro Teresu.

Přál si, aby dcera, až ukončí školu, žila v prostředí, jež bude tvořit dokonalý rámec její krásy.

Zjistil, že dům markýze z Walstoku se nachází při cestě do Liverpoolu.

Proto ještě před aukcí za ním zajel se žádostí, zda by si mohl prohlédnout stříbro, které markýz dává do prodeje.

Přijel ve velice luxusním kočáře a vypadal impozantně.

Proto sluhové, místo aby ho nasměrovali do sálu, kde byly vystavené předměty k aukci, ho uvedli do knihovny.

Markýz seděl u krbu a četl knihu.

Říci, že markýz na siru Huberta zapůsobil, by byl slabý výraz.

Znovu si uvědomil, že se setkává s mužem, jemuž by se rád vyrovnal.

Byl stejně vzácný a jedinečný jako kterýkoli z předmětů, které měl v úmyslu prodat.

I markýzovi se Hubert zalíbil a mluvil s ním jako rovný s rovným. Už o něm samozřejmě hodně slyšel a obdivoval tu skvělou cestu, kterou ušel, aby se dostal až na vrchol.

O jeho pomoci Liverpoolu a nezměrném bohatství se vědělo po celé zemi.

Oba pánové spolu hovořili téměř dvě hodiny.

Po odjezdu siru Huberta si uvědomili, že v životech jich obou došlo k příznivé změně.

Aukce byla zrušena.

Hubert Bryan koupil vše, co bylo na prodej. Stříbro si ponechal a všechno ostatní vrátil markýzovi.

„Patří to sem," rozhlédl se po rezidenci, „a ať tenhle úchvatný dům jednou zdědí kdokoli, nemůžete ho zba-
vit jeho pokladů. Musíte ho zanechat stejně dokonalý,
jaký byl, když ho postavili."

Markýze ovládlo hluboké dojetí.

Zároveň byl natolik inteligentní, aby si uvědomil, že sir Hubert Bryan nevyřkl svá slova z pouhé dobročinnosti.

Vytvářel tak něco pro příští generace.

Tento čin, kromě vzrůstajícího bohatství, poskytl siru Hubertovi i nový zájem.

Snažil se zjistit, kam se poděly obrazy, které markýz prodal už dřív a koupil je zpátky.

Našel i vyřezávaný a pozlacený nábytek z doby vlády Charlese II. Oběma trvalo šest měsíců zjistit, kde se tohle všechno nachází, ale nakonec se jim podařilo dostat zpátky každý kousek.

Triumfálně vše přivezli zpět do Stoke Palace.

Sir Hubert a markýz se s velkým potěšením kochali pohledem na dům, který se teď podobal růži v květu.

Všechno se vrátilo na místo, kde to původně stálo.

Sir Hubert se seznámil s markýzovým dědicem. Nebyl to jeho syn, nýbrž synovec.

Markýzova jediná sestra se provdala za hraběte z Lanbournu a žila na jihu.

Často ji vídal při svých cestách do Londýna, a byla pro něj veliká rána, když ona a její manžel přišli o život při nehodě kočáru.

Zanechali jediné dítě jménem Edward, jemuž se ale říkalo Harry.

Markýz se tehdy rozhodl, že chlapec, tehdy teprve sedmnáctiletý, musí žít u něj, jak v Liverpoolu, tak v Londýně.

Když se o tom zmínil siru Hubertovi, ten poznamenal: „Můžu říct jen to, že ten mladý muž má velké štěstí! Stoke Palace je už teď považováno za jeden ze skvostů hrabství, a až dokončíme všechno, co jsme si předsevzali, v celé Anglii mu nebude rovna.“

Markýze tahle chvála rozesmála.

„Jen doufám, že Harry ocení ty nesnáze, které kvůli němu podstupujeme.“

„To rozhodně,“ ujistil ho sir Hubert, „stejně jako Teresa se přesně jako její matka dovede nadchnout vším novým, čím se snažím zkrášlit její domov.“

Po krátké odmlce pokračoval: „Což mi připomíná - přál bych si slyšet váš názor na obraz, který by se myslím hodil nad krbovou římsu v salonu na Berkeley Square.“

„Našel jste to, o čem jsme uvažovali, že by tam bylo zapotřebí?“ zajímal se markýz.

„Myslím, že ano," odpověděl sir Hubert. „A zároveň se jako vždycky skláním před vaším úsudkem, co se obrazů týče."

Markýz se usmál.

Byl pokaždé potěšený, když mu jeho přítel složil nějaký kompliment, jímž mu dal najevo, že má lepší vkus než on sám.

Čím víc sira Huberta poznával, tím víc si uvědomoval jeho brilantní myšlení ve všem, co podnikal. Nebyla to jen otázka peněz.

Jeho inteligence byla, podle markýzova názoru, ekvivalentní, ne-li vyšší než u většiny členů vlády.

V mnoha důležitých směrech taky napodoboval markýze, což z něho udělalo vynikajícího džentlmena v pravém slova smyslu.

Ted' se markýz ozval: „Dnes se na tenhle obraz půjdeme podívat. Máme přece dopoledne schůzku?"

„Jistě," odpověděl sir Hubert. „Ostatní dorazí během půlhodiny, ale já jsem si přál zastihnout vás o samotě."

Markýz na něj vrhl tázavý pohled.

„Trochu jsem se opozdil," poznamenal, „nicméně jsem tady."

Ke svému překvapení si uvědomil, že jeho přítel sir Hubert není ve své kůži.

To mu nebylo podobné, a tak byl zvědav, co se mohlo stát.

Už měl na jazyku otázku, zda v Liverpoolu nedošlo k nějaké katastrofě.

Nebo jestli se jedna z těch lodí, na nichž byl ted' taky zainteresován, nepotopila do moře. Sir Hubert ho předběhl: „Chtěl jsem s vámi mluvit o Harrym."

„O Harrym?" zvolal překvapeně markýz.

Harry se vrátil z války, kde v bitvě u Waterloo sloužil pod Wellingtonem.

Bylo mu teprve dvacet, když se dal do služeb tohoto významného britského velitele.

Když po Waterloo válka skončila, Harry zůstal v okupační armádě.

Pobyl tam téměř dva roky.

Po návratu do Londýna začal užívat všeho, oč předtím přišel, když vstoupil do armády, místo aby šel na Oxford jako mnozí z jeho kamarádů.

Byl mimořádně hezký a těšil se skvělému postavení díky penězům, co zdědil po otci, a navíc velice štědré apanáži od markýze.

Ocitl se tudíž na seznamu hostů každé významné hostitelky.

Ty ho považovaly - to markýz moc dobře věděl - za výbornou partii pro své debutující dcery.

Ale Harryho zájem se ubíral jinými směry.

Zajímaly ho vdané ženy, okouzlující, exotické a diskrétně nevěrné svým manželům.

Nebo ho to nevyhnutelně táhlo k těm neodolatelným „necudám“, jimiž Londýn oplýval.

„Ten chlapec se musí vybouřit,“ vysvětloval markýz dost často siru Hubertovi, když mu předkládali příliš vysoké účty.

Taky se smál, když se dozvěděl o nějakém darebáctví, které Harry prováděl s mladšími členy klubu monarchistů.

Ovdovělé vévodkyně na něj hleděly spatra, ale markýz mu rozuměl.

Těšilo ho, že Harry je úžasný atlet, vynikající jezdec na koni a z každého překážkového a přespolního dostihu vždycky vyšel jako vítěz.

Taky měl radost z toho, že — díky siru Hubertovi — si mohl dovolit ve svých stájích ve Stoke Palace ty nejlepší koně. Totéž platilo o stájích, které rozšířil za domem v Berkeley Street.

Markýz ten dům prodal, když se ještě před setkáním se sirem Hubertem dostal do zoufalých potíží.

Sir Hubert naléhal, že by si ho měl koupit zpátky.

Znovu byl znám pod názvem *Walstoke House* jako kdysi.

Žil v něm Harry a vždycky projevoval velkou radost z návštěvy svého strýce, když ten přijel ze severu. Markýz dorazil před třemi dny.

Oba večery, v den, kdy přijel, i ten následující, se Harry omluvil, že má už dojednanou nějakou schůzku, kterou nelze zrušit.

„Jen jdi a bav se, můj hochu," vybídl ho markýz. „Když jsem byl v tvém věku, dělal jsem totéž, a nikdy jsem toho nelitoval."

„Věděl jsem, že mě pochopíte, strýčku Maurici," prohlásil Harry, „ale až budeme mít čas, musím si s vámi promluvit o spoustě věcí."

„Jsem ti plně k dispozici," řekl markýz velkoryse.

Harry s úsměvem nastoupil do uzavřeného kočáru a markýz u večeře osaměl.

Mrzelo ho, že si nedomluvil společnou večeři se sirem Hubertem bydlícím na opačném konci náměstí. Ale jelikož jídlo už na něj čekalo a on si nepřál zamoutit vrchního kuchaře, pojedl sám.

Večer předtím si domluvil schůzku s vévodkyní z Devonshiru.

Byl právě na odchodu, když se Harry vrátil, aby se převlékl.

„Odjíždíte, strýčku Maurici?" zeptal se.

„Bohužel ano," odpověděl markýz.

„Myslíš jsem, že povečeříme spolu," zalitoval Harry, „ale to nevádí. Doufám, že nebudete spěchat zpátky domů?"

„Jak už jsem řekl, jsem ti k dispozici," odpověděl markýz, „ale zdá se, že máš pořád napilno."

„Bavím se," usmál se Harry, „a jen se řídím radami lékaře po tom nudném životě v Cambrai!"

Markýz věděl, že Cambrai bylo místo pobytu okupační armády.

Ale v očích mu zajiskřilo, když prohodil: „Vždycky jsem se domníval, žeš spoustu času trávil v Paříži.“

„Tolik, kolik jsem mohl,“ připustil Harry.

„S těmi ‚nejvábivějšími, nefantastičtějšími a nejdražšími koketami v Evropě, co?‘“ ušklíbl se markýz.

Harry se zasmál.

„Rozhodně byly moc a moc drahé.“

Pak odešel do horního patra, zatímco jeho strýc odjel do nedalekého devonshirského domu.

Když teď markýz seděl u stolu v očekávání, co mu sir Hubert chce oznámit, cítil jisté obavy.

Nemohl uvěřit, že by se Harry zadlužil.

Vždyť nejen že zaplatil spoustu jeho účtů, navíc mu ještě zvýšil apanáž.

Mohl si to dovolit, protože rejdařství mu v loňském roce vyneslo hodně peněz.

Sir Hubert po krátkém odkašlání začal: „Obávám se, Maurici, že tohle vám způsobí šok, ale ze spolehlivého zdroje jsem se dozvěděl, že se Harry hodlá oženit s herečkou.“

Markýz ztuhl.

V prvním okamžiku to vypadalo, jako by zkameněl.

Pak vydechl: „To nemyslíte vážně!“

„Zdá se, že Harry to myslí velice vážně,“ prohlásil sir Hubert, „a má v úmyslu vám to v nejbližší době oznámit.“

Markýz si teď vzpomněl, že si Harry s ním chtěl soukromě promluvit.

Ale nikdy, ani v těch nejdivočejších snech, si nedovedl představit, že by se jednalo o něco takového.

„Kdo je ta herečka?“ vyhrkl.

„Camille Clydeová,“ odpověděl sir Hubert. „Neočekávám, že byste o ní vůbec kdy slyšel, natož abyste ji viděl.“

Markýz ale o ní slyšel a měl i příležitost ji vidět.

Camille Clydeová si udělala jméno jako herečka nejprve v Shakespearových hrách.

Pak se vrhla na komedie, v nichž byla nepochybně brilantní.

Začaly se znovu uvádět hry z období restaurace a ona excelovala v jedné za druhou — v hlavních rolích.

Byla skvělá i v některých velice zábavných francouzských hrách, které pro velký úspěch v Paříži byly přeloženy do angličtiny.

O Camille Clydeové se jeden čas hodně mluvilo v klu-bech.

Byla malá, ne vyslovená krasavice, ale velice přitažli-vá, s velkýma jiskřivýma zelenýma očima a rudými vlasy.

Hovořilo o ní celé město a po jejím boku se ocitala spousta vážených džentlmenů.

Provázela ji pověst velice extravagantní ženy.

Proto většina z těch, jimž věnovala svou přízeň, byli starší muži s větším příjmem.

Podle markýze nebylo nic překvapivého na tom, že ji Harry chtěl pozvat na večeři.

A také jí na určitou dobu nabídnout svou „ochranu“.

Ale manželství!

Manželství je něco úplně jiného.

Stěží mohl uvěřit, že sir Hubert mluví vážně, když mu sdělil Harryho úmysl.

Hezkou chvíli trvalo, než se markýz rozechvělým hlasem zeptal: „Jak tohle víte?“

„Camille Clydeová se v divadle vychloubala, že uva-žuje o tom stát se hraběnkou! Jeden z mých přátel zná jinou herečku, která vystupuje ve hře, v níž Camille teď hraje hlavní roli. Řekl mi, co se šušká, a mně došlo, že se ten sňatek má uskutečnit co nejdřív.“

„Nemohu tomu uvěřit!“ zvolal markýz.

Takovou ránu neočekával.

Při pohledu na výraz jeho obličeje položil Hubert ru-ku na přítelovu paži.

„Věděl jsem, že vás tohle rozčilí," připustil.

„Rozčilí! Myslíte, že nějaké herečce dovolím stát se paní na Stoke Palace? Bydlet v místnostech, na něž jsme vynaložili tolik času a peněz, a zaujmout místo mojí matky, krásné a laskavé dámy?"

Markýzův hlas se při tomhle pomýšlení zachvěl děsem.

Zcela nečekaně praštil pěstí do stolu.

„To nedovolím! Zabráním tomu!" vykřikl, „i kdybych musel mladého Harryho ožebračit tím, že mu odejmu všechny jeho peníze!"

„To ale nemůžete udělat," upozornil ho pokojně sir Hubert. „Pamatujte, že jen v loňském roce jste na něj převedl sto tisíc liber. Byl to nevratitelný dar, Maurici."

Markýz se prudce nadechl. „Tak co si mám počít? Proboha, Huberte, co můžu udělat?"

Sir Hubert se napřímil na židli.

„Před vaším příjezdem jsem si položil stejnou otázku," přiznal. „Řeknu vám upřímně, Maurici, vždycky jsem si představoval, že se jednoho dne Teresa a Harry spolu setkají, a kdyby se do sebe zamilovali, upevnilo by to naše přátelství."

Po kratičké odmlce dodal: „Mohli by žít ve Stoke Palace, který by po čase přešel na jejich děti."

„Věřte," poznamenal markýz, „i já jsem na tohle myslel. Loni po Teresině příjezdu domů na prázdniny jsem si uvědomil, že jsem nikdy neviděl tak úžasné děvče, a jak jste sám často říkával, tolik se podobá matce."

„Myslím, že Harry ji nikdy neviděl," zamyslel se sir Hubert.

Markýz zavrtěl hlavou.

„Jestli si pamatujete, Harry byl po svém návratu z Francie nesmírně uchvácený Londýnem, a vy jste téměř ve stejnou dobu, kdy přijel, odjížděli s Teresou na sever."

„Pak se musíme postarat, abychom je dali dohromady," navrhl sir Hubert.

Mluvil stejným hlasem, jako když plánoval něco nového v loděnici.

Nebo když ho napadla nějaká skvělá myšlenka, kam investovat peníze.

„To můžeme udělat," souhlasil markýz, „ale kolik máme času?"

„Právě tohle mě znepokojuje," pokýval hlavou sir Hubert, „ale můžu přes jednoho svého přítele zjistit, co se plánuje, a vy zase trvejte na tom, aby Harry přijel za vámi do Stoke Palace."

„Učiním všechno pro to, abych zabránil uzavření tohohle strašlivého manželství!" zaníceně prohlásil markýz. „Jak může uvažovat o něčem, co by znamenalo naprosté fiasko?"

Sir Hubert neodpověděl a markýz pokračoval: „Cožpak necítí žádný respekt před svým titulem, přede mnou, před tímhle domem či před svým postavením ve společnosti?"

Na chvíli se odmlčel, pak dost zlostným hlasem pokračoval: „Kdo ve svém domě přijme herečku, i když bude mít na hlavě šlechtickou korunku?"

Při těchto slovech oba muži zavzpomínali, jak se v minulém století, když byli mladí, hrabě z Derby oženil s Elizabeth Farrenovou.

Byla první herečka, která se dostala mezi aristokracii. To manželství tehdy vyvolalo nesmírný skandál.

„Tohle nebudu tolerovat! Nedovolím, aby něco takového pošpinilo moje jméno!" prohlásil markýz, jako by promluvil nahlas o hraběnce z Derby.

„Přesně tuhle vaši reakci jsem očekával," pokývl hlavou sir Hubert, „a třebaže je Camille Clydeová velice hezká, moje žena by ji nepochybně považovala za ‚všední'!"

„Radši bych ji viděl mrtvou!" rozohnil se markýz, „než bych dovolil, aby se nastěhovala do Stoke Palace!"

2

Když se Teresa po ukončení školy vrátila do Londýna, měla pocit, jako by začínala číst novou kapitolu v knize.

V posledním semestru měla spoustu práce, protože chtěla udělat otci radost získáním co nejvíce ocenění.

Byla opravdu premiantkou v angličtině, cizích jazycích a v matematice. Věděla, že její výborný prospěch ho potěší.

Ve škole, nacházející se kousek od města Bath, byla opravdu šťastná.

Všichni tamní žáci pocházeli z nejvýznamnějších anglických rodin.

Teresu tam hýčkali díky velkorysosti jejího otce, kterou projevoval škole.

Směla si s sebou přivést vlastního koně a psa.

Všechny dívky mohly jezdit na koni, když chtěly, ale jejich koně pocházeli z výpůjční stáje.

Sir Hubert prohlásil, že pro Teresu nejsou dost dobří.

Přivezla si tedy s sebou koně, jehož zbožňovala, spolu s podkoním, který se o něj staral.

Na vyjížďku jezdila každé ráno, a pokud to bylo možné, i odpoledne.

Žádná z dívek jí to nijak zvlášť nezáviděla. Všechny si uvědomovaly, že je mnohem lepší jezdce než ony.

Většina dívek, jakmile dosáhla věku debutantky, zanechala jízdy, nebo jim stačilo zvolna se projíždět po Rotten Row. Jen málokterá zatoužila hnát se tryskem po krajině.

Teresa si teď zařídila, aby se její kůň *Mercury* vrátil domů dřív než ona.

Těšila se, jak si na něm zajezdí v Londýně.

Otec jí slíbil, že ji tuhle sezonu uvede do společnosti jako debutantku.

Domluvil se s ovdovělou hraběnkou z Wiltonu, která ji měla představit u dvora.

Tohle Teresu nijak zvlášť nevzrušilo.

Spíš si přála chodit na plesy, kde bude zábava. Spolužačky se o nich tak často bavívaly.

Ale mnohem víc se těšila na to, až uvidí svého otce, který ji vezme s sebou do Liverpoolu podívat se na jeho loď.

Tohle dělala každé prázdniny.

Hovořil s ní jako s chlapcem a popisoval, jaká nová zlepšení zavedl ve svých loděnicích.

Také jí vysvětloval, proč je jedna loď rychlejší než druhá. Bavit se s ní stejně jako kdysi s její matkou.

Mluvil o svých obchodech, svých plánech do budoucna, i o různých společnostech, o něž měl zájem.

Teresa nemusela nic předstírat.

Všechno, co říkal, ji zajímalo a kladla mu inteligentní otázky. Byla na to zvyklá od útlého dětství.

„Pojedeme do Liverpoolu,“ říkala si cestou do Londýna, „a papá mě možná vezme na nějakou plavbu.“

Když teď skončila válka, Angličané proudili do Francie a ostatních částí Evropy.

Příbuzní některých jejích spolužaček byli ve Francii a Itálii a vrátili se plni dojmů. Vyprávěli nejen o devastaci způsobené válkou, ale popisovali i poklady, které viděli v muzeích, kostelech a palácích.

„Musím cestovat, musím!“ umiňovala si Teresa.

Zajímalo ji, zda bude otec posílat své lodě do Středomořího moře.

Vedle ní v kočáře, jímž cestovala, seděl její kokršpaněl *Rufus*.

Všude ji provázel.

Po trochu bouřlivější debatě s ředitelkou školy mu bylo dovoleno sedět při vyučování ve třídě u jejích nohou.

Jako inteligentní pes chápal, že nesmí vyrušovat.

Nikdy se nehnul dřív, než skončila hodina.

Pak k pobavení ostatních žákyň radostně vyskočil a pobíhal po učebně.

Ted' ho Teresa poplácala a pohladila po jeho rudozlatém kožíšku.

Myslela na to, jak šťastný bude *Rufus* na Globe Hall.

Často si otce dobírala kvůli jménu toho venkovského domu, který v Lancashire koupil pro její matku. Patřil val jedné ctihodné šlechtické rodině.

Ta ho prodala, protože dědic oné usedlosti přišel začátkem války o život.

Dům nesl jméno majitele, ale sir Hubert ho s pobaveným úsměvem překřtil na Globe Hall.

„Proč ‚Globe‘, papá?“ zeptala se Teresa, když o něm poprvé uslyšela.

„Protože moje lodě nakonec obeplují celou zeměkouli!“ odpověděl sir Hubert.

Jelikož se počet jeho lodí neustále zvyšoval, zdálo se to velice pravděpodobné, zvolené jméno patřičně „sedělo“.

Teresa trávila na Globe Hall všechny prázdniny.

Sir Hubert nepovažoval Londýn za vhodné místo pro dceru před dosažením její dospělosti.

Byl si moc dobře vědom jejího úžasného půvabu.

Jelikož byla rok od roku krásnější, při pohledu na ni se ho zmocňovaly stále větší obavy.

A dvě slova mu ustavičně bušila do mozku: „Lovci věna!“

Věděl příliš dobře, jak to chodí.

Za dědičkami se táhli nezodpovědní floutkové a *kavalíři*, kteří promarnili své jmění při hazardních hrách v klubech na St. Jame's Street.

Pili přes míru a jen se poflakovali.

Jestliže přijeli do Londýna s dost podstatnou finanční částkou, brzy ji utratili v kartách nebo s povětrnými ženami.

Teresa byla doma naposledy o Vánocích. Vychutnávala každou minutu strávenou s otcem na Globe Hall.

Projížděli se na vynikajících koních, jichž měl její otec plnou stáj, a ve svém velkém domě hostili příbuzné a přátele. Teresa taky připravila zvláštní pamlsky pro vesnické děti.

„Všechno bylo tak zábavné, papá!“ zářila, když líbala siru Huberta na rozloučenou. „Děkuju, děkuju za ty nejbáječnější prázdniny, jaké jsem kdy prožila.“

Po jejím odjezdu si sir Hubert položil otázku, zda koncem roku bude tak prosté věci ještě považovat za zábavné.

S ovdovělou hraběnkou z Wiltonu už měl domluveno, že tahle dáma uspořádá pro Teresu ples ve Stoke Palace.

Další ples se bude konat v Londýně. Na ten už si s markýzem vypracovali dlouhý seznam vybraných hostů.

Sir Hubert byl natolik moudrý, aby si uvědomoval, že díky jeho bohatství se Terese otevrou v Mayfair všechny dveře.

Chtěl se vyvarovat mužů, kteří budou vyhledávat jeho dceru, aby se s ní oženili kvůli bohatství, nikoli pro ni samotnou.

Byla z ní už dokonalá krasavice.

Věděl, že na každého muže musí její krása silně zapůsobit. Měla výmluvné oči, průsvitnou pleť a vlasy jako bledé zlato úsvitu.

Podobala se svojí matce.

A navíc bylo v její kráse ještě něco originálního, co sir Hubert nikdy nespatriil u žádné jiné ženy. Markýz s ním souhlasil.

„Teresa je jedinečná," prohlásil, „a nebude pro nás jednoduché, Huberte, vybrat jí muže, jenž jí bude hoden."

„Přesně na tohle nepřestávám myslet," povzdechl si sir Hubert, „a proto ji za každou cenu musíme neustále chránit před těmi neúnavnými lovci věna," končil chraplavě.

Právě nedávno se rozvířil skandál, když se jedna mladá žena provdala kvůli svým penězům.

Její manžel, mladý prostopášný šlechtic, si ji vzal jen pro peníze a už předtím rozházal dvojí značné jmění.

„Nedělejte si starosti, Huberte," uklidňoval svého přítele markýz. „Teresa bude mít dva velice ostrážité hlídací psy ve vás a ve mně!"

Sir Hubert se tomuhle příměru jen usmál.

Ale svých obav se nepochybně nezbavil.

Teresa se však na svou první společenskou sezonu těšila se vzrušením dítěte, jemuž slíbili, že ho vezmou na pohádkovou revue.

„Bude to vzrušující, vid', *Rufusi?*" obrátila se na svého psíka, „ale ty budeš určitě počítat dny, kdy se zase vrátíme na Globe Hall, a já jsem si téměř jistá, že máš pravdu! Tam si užijeme mnohem víc než při tom ustavičném oblékání a tancování na naleštěné podlaze."

Sama si říkala, že musí ocenit snahu otce, který jí chce dopřát co největší úspěch.

Požádal ji, aby sestavila seznam dívek, s nimiž chodila do školy.

A doplnila ho ostatními přítelkyněmi, na které on možná zapomněl.

Teresin seznam byl překvapivě krátký.

Když žila na Globe Hall, byla vždycky se svým otcem.

Byl tak zajímavý.

A dokázal ji tolik zabavit, že věnovala vpravdě jen malou pozornost všem ostatním mužům, s nimiž se setkala.

Pochopila, proč ho její matka zbožňovala.

Kamkoli šli, všude jako by ostatní převyšoval a všichni mu naslouchali.

Když Teresa dorazila na Berkeley Square, sir Hubert na ni čekal.

Ovinula mu ruce kolem krku. „Jsem doma, papá! Jsem doma! Už od vás nikdy nebudu muset odejít!"

„Hrozně rád tě vidím, moje nejdražší," přivítal ji otec.

„Mám vám tolik co povídat," usmála se Teresa, „a hlavně vám ukážu tři ceny."

Na jejího otce to zapůsobilo. Když vešli do salonu, pořád mluvila o svých úspěších.

„Máte dva nové obrazy!" zvolala. „Moc se mi líbí ten nad krbovou římsou."

„Myslel jsem si, že ho oceníš," přikývl otec, „a v mé pracovně uvidíš jednoho Stubbse, který se ti taky bude určitě líbit."

„Chci vidět všechno, do podrobností slyšet, proč jste to koupil a co všechny ty věci stály," prohlásila Teresa. Rozpřáhl paže.

„Och papá, je tak nádherné být zase doma!" zvolala. „Vědět, že už se nemusím vracet do školy a že můžu být s vámi."

Po krátké odmlce dodala: „Kdybych byla vaším synem, bral byste mě teď do svého podniku, zaučoval mě, jak ho řídit, a dovolil mi pomáhat vám. Ale ať jsem chlapec nebo děvče, je mým přáním dělat právě tohle!"

Sir Hubert se zasmál.

„Moje nejdražší, budeš kráskou plesů."

„Ale to znamená, že mě bude pozorovat spousta lidí a dívky mého věku mě začnou nenávidět! Byla bych mnohem šťastnější, papá, při práci s vámi."

„Celá léta jsem usilovně pracoval," poznamenal sir Hubert, „aby tvoje matka měla všechno, po čem toužila, a když jsem ji ztratil, pracoval jsem pro tebe."

Při zmínce o manželce se jeho hlas zachvěl žalem. Teresa vycítila jeho bolest.

Ale sir Hubert spěšně pokračoval: „Přeju si, abys měla ty nejkrásnější šaty, nejdokonalejší koně, vlastně všechno, po čem tvé srdce zatouží."

„Milovaný papá, to je všechno hezké," oponovala Teresa, „ale na něco jste zapomněl."

„Na co?" zajímalo jejího otce.

„Když jste mě s maminkou počali, ona mi věnovala svůj vzhled a vy svůj mozek!"

Sir Hubert užasle zíral na svou dceru.

„Můj mozek?" protáhl.

„Jistě, tohle jste udělal," usmála se Teresa. „Ve škole říkali, nejprve za mými zády, pak přímo mně do obličeje, že mám mužský mozek, což pro ženu není dobré. A to je samozřejmě vaše chyba."

Sira Huberta její slova rozesmála.

„V životě mě obvinili z mnoha věcí," zvolal, „ale poprvé na mě padlo obvinění, že jsem zplodil příliš chytré dítě!"

„Nejhorší je," pokračovala Teresa, „že mě nudí věci, které jsou příliš jednoduché. Potřebuju o něco usilovat. Chci bojovat, jako jste bojoval vy, abyste dosáhl toho, co stojí za úsilí."

„Překvapuješ mě!" odpověděl otec, „říkáš mi něco, moje nejdražší dceruško, o čem jsem nikdy předtím nepřemýšlel."

„Tak si jen pomyslete," nadchla se Teresa, „jak by bylo báječné, kdybych vám mohla pomáhat při řízení vašich loděnic, při uzavírání nových kontraktů, jak bych s vámi navštěvovala nové země a vynalézala nová zdokonalení. Slibuju vám, že budu stejně dobrá jako kterýkoli mladý muž, jehož byste si třeba přál za svého pomocníka!"

Jelikož tohle bylo něco, co nikdy nepředvídal a co mu připadalo téměř revoluční, sir Hubert se zdržel odpovědi.

Příští den Teresa odjela nakupovat s ovdovělou hračkou.

Jakmile osaměli, sir Hubert se okamžitě svěřil markýzovi s tím, co mu dcera řekla.

„Tohle je rozhodně neobvyklé!" poznamenal pozorně naslouchající markýz. „Ale předpokládám, Huberte, že něco takového jste mohl očekávat. Kdybyste měl syna, očividně by zdědil vaše brilantní myšlení, stejně jako by nebylo možné, aby kterákoli vaše dcera měla jen krásný obličej a nic za ním."

„To je všechno moc pěkné," povzdechl si sir Hubert, „ale ona bude příliš kritická vůči všem mužům, kteří projeví zájem oženit se s ní."

„A to je dobře!" prohlásil markýz. „Někteří z dnešních mladých floutků nemají větší mozek než nějaká žížala a já bych jim rozhodně své peníze nesvěřil!" Hned jak to vyslovil, uvědomil si, že udělal chybu.

Jeho přítel sraštil čelo, protože mu znovu bleskli hlavou ti lovci věna.

Pak se na sebe podívali a oba napadla stejná myšlenka.

„Wellington byl s Harrym velice spokojený," po výrazné odmítnutí se ozval markýz. „Řekl mi, že kdyby byl zůstal v armádě, mohl to dotáhnout až na vynikajícího generála."

„Ale tvrdil jste, že rozhodně chtěl z armády odejít," prohodil sir Hubert.

„To byla okupační armáda," vysvětlil mu markýz. „Zřejmě byla nezbytná. Ale všem těm mladým mužům se asi nelíbilo, že nemají téměř co dělat, a i ta lákadla Paříže po nějaké chvíli už pro ně ztratila půvab."

Sir Hubert nijak nereagoval.

Myslel na to, že Harry pouze vyměnil lákadla pařížské metropole za londýnská.

Ted' mu bylo sedmadvacet a rozhodně nebyl žádným lovcem věna.

V roli Harryho poručníka markýz na radu sira Huberta vhodně investoval jeho i svoje peníze.

Markýz byl nyní mimořádně bohatý člověk.

Když se jeho bohatství přidá k synovcovu, Harry nebude mít žádný důvod oženit se pro peníze.

Nesmí se ovšem oženit s herečkou.

Nejenže by to zlomilo srdce jeho strýci, ale znamenalo by to i urážku jeho postavení v aristokracii a hanbu rodině, v jejímž čele nyní stál.

Sir Hubert ted' nahlas vyřkl slova, na která už markýz dávno myslel.

„V pátek pojedeme do Stoke Palace," prohlásil.

„Přiměju Harryho jet s námi," odpověděl markýz.

Když se Teresa dozvěděla o cestě do Stoke Palace, zardovala se.

„Uvědomujete si, papá," švitořila, „že jsem Stoke nikdy neviděla, protože na prázdniny jsme vždycky jeli domů. Pořád si ho představuju jako pohádkový palác, který se stále a stále objevuje v mých snech."

„Tak ted' ho uvidíš," ujistil ji otec, „a určitě budeš nadšená! Nemáš ponětí, jak moc jsme se s markýzem nastarali, abychom ho uvedli do stejné dokonalého stavu, v jakém byl, když ho postavili."

Všiml si, jak Teresa bedlivě naslouchá a pokračoval: „Jezdili jsme po Anglii a hledali nábytek, který tam celé věky patřil. Myslím, že oceníš i obrazovou galerii, která je markýzovým nejcennějším koníčkem a o níž jsem opravdu přesvědčený, že předčí kteroukoli galerii v Londýně."

„Sotva se dočkám pátku, abych to všechno spatřila,

a do té doby už budu mít některé z těch krásných šatů, které pro mě vybrala hraběnka."

S úsměvem pokračovala:

„Je ke mně tak laskavá, papá; tvrdí, že kupovat šaty pro mě je pro ni stejně vzrušující, jako kdyby je kupovala pro sebe. Sama pocházela z chudé rodiny, která se musela hodně uskrovnit, aby jí našetřila na pouhé dvoje šaty, v nichž se objevila ve společnosti jako debutantka."

„Ale provdala se za bohatého muže," podotkl sir Hubert.

„Zamilovali se do sebe hned první večer, co se seznámili," vysvětlila mu Teresa, „a hraběnka mi svěřila, že s ním žila šťastně až do jeho smrti v loňském roce."

Stísnně dodala:

„Myslím, papá, že jedním z důvodů, proč ji markýz požádal, aby mi dělala gardedámu, byla snaha soustředit její mysl na něco jiného než na pocit ztráty manžela."

Účast v Teresině hlase jejího otce značně dojala.

„Udělej, co můžeš, moje drahá, abys ji trochu rozveselila. Jsme jí samozřejmě velice vděční za to, že tě představí."

„Jen doufám, že vás nezklamu, papá!" obávala se Teresa. „Říkal jste mi, že budu mít velký úspěch. Cítila bych se velice zahanbená, kdyby si mě tam nikdo nevšíml!"

„S tím si nemusíš dělat starosti," uklidňoval ji otec. V jedné cynické části svého mozku ucítil jistou provokaci.

I kdyby se společenský svět nenadchl Teresinou krásou, všichni si budou myslet, že jeho jediné dítě je mimořádně bohatá nevěsta.

Markýz měl napilno s přípravami k jejich návštěvě Stoke Palace.

Teresa jezdila na venkově po nákupech a sir Hubert zašel do přírodních místností Tattersall's.

Slyšel, že tam přivezli několik velmi pěkných koní na prodej, a když je uviděl, nebyl nespokojený.

Přestože přišli na mimořádně velké peníze, koupil jich šest a zařídil, aby byli ihned dopraveni do Stoke Palace.

Doufal, že tohle bude určitě vhodný motiv, aby Harry přijel na víkend.

I pokud měl úplně jiný program, koně ho nepochybně přivábí.

Právě odcházel z dražební místnosti, když zahlédl jednoho svého přítele.

Byl to lord Charles Graham, od něhož se dozvěděl o Harryho úmyslu oženit se s Camille Clydeovou.

Byl se podívat na jednoho z koní, kteří nebyli na dražbě.

Sir Hubert přešel dvůr a položil ruku na lordovo rameno. „Čekal jsem, že vás tady uvidím, Charlesi," řekl.

„Buďte zdrav, Huberte," odpověděl oslovený. „Jelikož jsem se opozdil, očekávám, že už jste otrhal ze stromu ty nejpěknější višně."

„Moc by mě mrzelo, kdybych nějakou přehlédl," zahlaholil sir Hubert.

Jeho přítel se zasmál.

„Chtěl bych na zimu nějakého nového koně. Jenže jsem přijel na tuhle dražbu dost pozdě."

„Přál jsem si setkat se s vámi," přiznal sir Hubert.

„Kvůli čemu?" zajímal se lord Charles. Poodešli kousek stranou od ostatních lidí na dvoře.

„Vzpomínáte si, co jste mi říkal o Harrym Lanbourneovi?" vyzvídal sir Hubert. „Stále platí, že se hodlá oženit s tamtou ženou?"

„Zajímavé, že to říkáte," poznamenal lord Charles. „Včera večer jsem byl u Rosie. Hraje malou roli v té hře, v níž se objevuje Camille Clydeová."

Sir Hubert přikývl.

Věděl, že lord Charles získal ty původní informace o Harrym právě od téhle dámy.

„Pověděla vám něco nového?“ zeptal se dychtivě.

„Jen to, že se Camille rozhodla Harryho vyslyšet.“

Sir Hubert zatajil dech.

„Jste si tím jist?“

„Moje přítelkyně je její důvěrníci a současně jí hodně závidí. Předpokládám, že po tomhle každá pěkná bytůstka, co se objeví na divadelních prknech, zatouží stát se šlechticnou.“

Sir Hubert se zamračeně přisunul blíž ke svému příteli.

„Poslyšte, Charlesi, musím vědět, máte-li nějakou představu, kdy se má tenhle sňatek uskutečnit.“ Charles pokrčil rameny.

„Kdyby to moje přítelkyně věděla, řekla by mi to, ale je si naprosto jistá, že Camille už je rozhodnutá se za mladého Lanbournea provdat. Jestli vás zajímá můj názor, pak vám říkám, že on je hlupák!“

„Sdílím váš názor,“ odpověděl sir Hubert.

Už dál neztrácel čas a opustil dražební prostor.

Cestou za markýzem jen doufal, že se to manželství neuskuteční ještě před víkendem.

Harry slíbil strýci, že přijede do Stoke Palace, a tak doufal, že mladý muž dodrží slovo.

Pak si vzpomněl, že má sjednanou schůzku s jedním námořním kapitánem, který právě dorazil do Anglie po dlouhé plavbě do Číny a na Východ.

Samou dychtivostí koupit koně pro markýze na ni sir Hubert úplně zapomněl.

Ted' si vybavil, že požádal svého tajemníka, aby se spojil s kapitánem jménem Chang-Mai.

Sir Hubert slíbil, že ho někdy během dne navštíví, ale přesnou hodinu nemohl udat.

Jakmile nastoupil do svého kočáru, z kapsičky u vesty vytáhl adresu, kterou od svého tajemníka dostal.

Po jejím přečtení s úsměvem povytáhl obočí.

Jelikož věděl, že tenhle Číňan je v mnoha směrech starý rošťák, nepřekvapilo ho, že místo se nachází v čínské čtvrti.

Asi by ho hodně udivilo, kdyby se dozvěděl, že právě tahle loď nepřevážela spoustu nelegálního zboží.

To se v čínské čtvrti vždycky moc dobře prodávalo.

Jednalo se o šperky, orientální vzácné poklady, drahokamy a talismany.

A samozřejmě drogy, uvědomil si.

Čínská čtvrt' byla pověstná spoustou zájemců o opium a kokain.

„Jsem zvědav, co tentokrát přivezl mně," pomyslel si sir Hubert.

Když se kapitán před rokem vydával na cestu, Hubert ho požádal, aby mu přivezl cokoli, co podle jeho názoru má skutečně cenu.

„To, oč Vaše Excelence žádá, vám udělá pěknou díru do kapsy," odpověděl tehdy Číňan.

„Třeba několik děr, jen když mi přivezete, co chci," prohlásil sir Hubert.

Pojal silné podezření, že spousta těch věcí, které Chang-Mai v minulosti přivezl do Anglie, byla kradená.

Odlehlé chrámy byly nepochybně snadnou kořistí. Kláštery, jejichž poklady byly po staletí dobře střeženy, občas povolily ve své bdělosti.

Sir Hubert měl tolik rozumu, aby nekladl příliš mnoho otázek.

Byl rád, když mohl doplnit své sbírky o několik mimořádně cenných sošek Buddhy, z nichž jedna byla dokonce z pravého smaragdu.

Ve svém vlastnictví měl i perly, které se do Bombaje dostaly z Perského zálivu.

Když se jimi jeho manželka kdysi ozdobila, stala se terčem závidy ostatních žen v místnosti.

Ted' si byl jistý, že to, s čím na něj Chang-Mai čeká v čínské čtvrti, bude něco opravdu cenného.

Markýz právě stál u okna svého domu, když u předních dveří zastavil faeton.

Věděl, že přivezl Harryho.

Neočekával, že se vrátí dnes odpoledne, avšak doufal, že ho uvidí později večer.

Náhle ho napadlo, že by nebylo dobré, kdyby mu ted' Harry řekl, nač on sám předtím myslel, protože měli naplánováno, že přijede do Stoke Palace a setká se s Teresou. Markýz odstoupil od okna a přes pokoj zamířil ke krbu, kde zůstal stát s jakýmsi dokumenty v rukou.

Pár minut nato se otevřely dveře a Harry vešel. Markýz si všiml, jak je mimořádně hezký, a navíc vypadal dost sebevědomě.

Z obavy, co od něho třeba uslyší, markýz ho spěšně předešel: „Tak už jsi tady, Harry. Jsem rád, že jsi přijel dřív, protože právě se chystám odejít. Ale chtěl jsem ti říct, že je důležité, abys zítra přijel do Stoke.“

Zdálo se mu, že se na Harryho obličeji objevil zděšený výraz, ale třeba to byl jen optický klam způsobený světlem.

„Proč je to důležité, strýčku Maurici?“ zeptal se Harry mírně zvědavým tónem.

„Sir Hubert má pro tebe a pro mě nesmírně velkorysý dar,“ odpověděl markýz. „Doslechl se, že Fevershamovi koně jsou na prodej, a tak dneska odpoledne zajel na dražbu a koupil je pro nás.“

„Fevershamovi koně?“ zvolal Harry. Slyšel jsem, že se prodávají, ale za hodně vysokou cenu, proto jsem se tam ani nešel podívat.“

„Vidíš, a sir Hubert nám je daruje. Připadalo by mi tudíž velice nevděčné, kdybychom ve Stoke nečekali na jejich příjezd.“

„Ale samozřejmě," souhlasil Harry. „Už se těším, jak si na nich zajezdím." Povzdechl si.

„Řeknu vám, strýčku Maurici, takové koně si mohl dovolit koupit jen sir Hubert."

„V tom s tebou souhlasím," přikývl markýz. „A Ferversham by je neprodal, nebýt těch jeho spletitých záležitostí; jednal opravdu pošetile."

„Ale my teď z toho máme prospěch," řekl Harry. „Jsem siru Hubertovi nesmírně vděčný za to, že doplní tvou stáj, která už tak je skvělá, což ti jistě ani nemusím říkat."

„Podobné lichotky mám rád," usmál se markýz.

Nastala kratičká odmlka. Markýz vytušil, že se mu Harry chce s něčím svěřit.

S rychlým pohledem na papíry ve své ruce vyhrkl: „Mám zpoždění! Omlouvám se, že se nemůžu zdržet a teď si s tebou promluvit o nejnovějších přírůstcích našeho majetku ve Stoke, ale slíbil jsem to, a už před půlhodinou jsem měl být u vévody."

Zamířil ke dveřím, a když k nim došel, Harry se zeptal: „Budete doma k večeři, strýčku Maurici?"

„Dnes večer ne," odpověděl markýz.

V hale si ke svému ulehčení všiml, že jeho kočár čeká venku.

Když nastoupil, rozhodl se jet do Klubu monarchistů.

Doufal, že se tam setká s některými ze svých přátel, kteří mu budou schopni povědět něco víc o Harrym a jeho příšerném úmyslu oženit se s herečkou.

Markýzův kočár projel Berkeley Street a pak na Piccadilly.

Uvědomil si, že se v duchu modlí, aby se mu nějakým zázrakem podařilo zabránit Harrymu zničit si život.

3

Sir Hubert se vrátil do svého domu na Berkeley Square téměř v sedm hodin. Jen vešel do haly, komorník mu oznámil: „Jeho lordstvo je v pracovně, sire.“

Sira Huberta okamžitě napadlo, že se muselo přihodit něco zlého, když markýz přijel nečekaně v tak pozdní hodinu. Pospíšil do pracovny. Markýz tam četl noviny.

Jakmile sir Hubert vstoupil, odložil je se slovy: „Vracíte se domů velice pozdě! Obával jsem se, jestli se vám něco nestalo.“

„Byl jsem v čínské čtvrti,“ vysvětlil mu sir Hubert, „a přivezl odtamtud pár úžasných věcí, abych vám je ukázal.“

Položil na stůl balíček a poznamenal: „Předpokládám, že jste mi přijel něco oznámit.“

„To ano,“ přisvědčil markýz vážným hlasem, „ale nejdřív bych rád viděl ty vaše poklady.“

„Především bychom se asi měli něčeho napít,“ navrhl sir Hubert.

Zamířil ke stolku s nápoji a naplnil dvě sklenky markýzovým oblíbeným šampaňským z láhve stojící v chladicí nádobě s ledem.

„Nějak jsem předpokládal,“ prohodil, když ho nalé-

val, „že byste tohle dnes večer mohl dost potřebovat, proto jsem nařídil sluhům, aby ho dali chladit."

„Jste velmi laskav," řekl markýz stále vážným hlasem.

Sir Hubert předstoupil ke stolu, na jehož desku předtím položil svůj balíček. Nebyl zrovna pěkně zabalený, přesto ho teď opatrně rozbalil a před oběma muži se objevila jedinečná figurka Krišny, hinduistického bůžka lásky.

Byla celá ze zlata a ozdobená drahými kameny nej-různějšího druhu.

„Líbí se mi!" zvolal markýz, když ji sir Hubert postavil na stůl.

Siru Hubertovi náhle došlo, že právě teď není moc taktní ukazovat markýzovi bůžka lásky.

Honem vyndal něco dalšího z přineseného nákupu.

Byl to slon provedený v růžovém křemení a držící nad hlavou svůj chobot, do něhož byla zasazená velká pravá perla.

Tenhle kousek zalahodil markýzovu zraku.

„Nemůžu uvěřit," prohlásil, „že ten váš čínský námořní kapitán, o němž mi často vyprávíte, má tak obdivuhodně dobrý vkus."

„Zřejmě si ho vypěstoval po celých generacích svých předků," odpověděl sir Hubert. „Myslím, že se vám bude líbit i ta třetí věc, kterou mi přivezl a která doplní mou sbírku."

Vyndal z balíčku bódhisattvu, vyřezanou ze dřeva a pomalovanou, a markýzovi podal vysvětlení, že pochází z dynastie Sung žijící asi kolem roku 960 po Kristu.

Dřevo nebylo popraskané a barvy nevybledly.

Sir Hubert se na ni zahleděl s potěšením. Markýz se zeptal: „To je všechno?"

„Myslím, že pro tuhle chvíli to docela stačí," odpověděl sir Hubert. „Je tu ještě jedna věc, ale o té vám povím později."

Ze dna balíčku vytáhl malou lahvičku a postavil ji na stůl vedle těch tří krásných předmětů.

Markýz na ni vrhl zvědavý pohled, ale než stačil něco podotknout, sir Hubert ho vybídl: „Teď jste na řadě vy, Maurici. Co se stalo?“

„Zajel jsem do Klubu monarchistů," začal markýz, „abych se vyhnul Harrymu, který mi zřejmě chtěl oznámit svůj zamýšlený sňatek. A v klubu jsem zjistil, že má všechny důvody to udělat.“

„Proč?" zajímalo sira Huberta.

„Setkal jsem se tam s vaším přítelem lordem Charlesem Grahamem a ten mi opakoval přesně to, co na dražbě řekl vám.“

„Chtěl jsem vám to oznámit sám," poznamenal sir Hubert.

„Abych měl jistotu, že jsem se nemýlil," pokračoval markýz, „řekl jsem Grahamovi, že se zastavíme u jeho přítelkyně, herečky Rosie, abychom zjistili, zda má nějaké další informace.“

Siru Hubertovi stačil výraz na přítelově obličeji, aby pochopil, že Rosie opravdu ty informace měla.

„Co řekla?" zeptal se, když markýz mlčel.

„Čekal jsem venku v kočáře, zatímco Graham šel do jejího bytu," rozhovořil se markýz, „a pak mi sdělil, že v divadle byla to dopoledne generálka a po jejím skončení se Camille Clydeová chlubila, že se její svatba bude konat buď v neděli večer, nebo v pondělí ráno.“

„Pozvala na ni někoho?" zeptal se po krátké odmlce sir Hubert.

Markýz zavrtěl hlavou.

„Ne, Rosie Grahamovi řekla, že je to tajemství. Camille prý uspořádá oslavu po svatbě a budou na ni pozváni všichni, aby jí připili na zdraví.“

Při posledních slovech se markýzovi nepatrně zlomil hlas.

„Proboha, Huberte, povězte mi, co bych měl udělat?“ vyhrkl.

„Odpověď už mám připravenou,“ odvětil pokojně sir Hubert, „teď jen musíte bedlivě vyslechnout, co jsem naplánoval.“

„Jsem nesmírně napjatá!“ hlásila Teresa svému otci.

V pátek odpoledne se vypravili na cestu do Stoke Palace. Seděli sami v novém a velice elegantním faetonu sira Huberta, jímž se mimořádně pyšnil.

Markýz a Harry cestovali v dalším lehkém čtyřkolovém kočáru, který vyjel už před obědem.

„Čím dříve dostanu toho chlapce ven z Londýna, tím lépe!“ prohlásil markýz. „Požádal jsem ho, aby řídil můj faeton, který táhnou tři koně, takže mu cesta dá natolik zabrat, že nedokáže myslet na něco jiného.“

Sir Hubert tohle považoval za dobrý nápad.

Taky ho potěšilo, že mohl se svou dcerou cestovat sám.

Podrobněji vylíčil, čím vším přispěl k designu nového faetonu. Týkalo se to velikosti kol a lehkosti karoserie.

„Potáhnou-li ho ti správní koně,“ prohlásil, „každý jiný kočár předhoním, nikdo mě neporazí!“

Teresa se zasmála.

„Vy pokaždé vítězíte, papá.“

„A doufám, že zvítězím i o tomhle víkendu,“ poznal otec.

„Při čem?“ vyzvídala Teresa.

„To ti právě hodlám říct, moje nejdražší, a budu při tom potřebovat tvou pomoc,“ svěřil se jí sir Hubert.

„Určitě máte cosi za lubem,“ usmála se Teresa, „a rozhodně to bude něco vzrušujícího.“

„Doufám, že ti to bude tak připadat,“ napověděl jí dost tajemně.

Zadívala se na něj zpod přimhouřených víček. Co má asi v plánu? vrtalo jí hlavou. Vždycky poznala, když se její otec soustředil na něco mimořádného.

Vypadal trochu jinak než jindy. Dívala se na něj a pomyslela si - ne poprvé - jak je hezký.

Těch pár šedivých vlasů, které se mu už objevily na spáncích, dodalo jeho vzezření jen další půvab.

„Ale teď mi nejdřív dovoluťe pogratulovat vám k tomu novému kočáru!" začala. „Určitě jste si našel někoho, kdo s námi bude závodit, jen abyste mohl předvést, že jste znovu zvítězil."

Sir Hubert se srdečně zasmál.

„Uvidíš ještě jedno vylepšení, které jsem ti dosud neukázal. Na každém boku faetonu je speciální místo pro pistole."

„Zřejmě myslíte na lapky," prohodila Teresa, „ale nevěřím, že by se některý z těch ‚džentlmenů silnic‘ vůbec pokusil zastavit tohle elegantní vozidlo."

„Jeden nikdy neví," sir Hubert pokrčil rameny, „nezapomeň, že od konce války se objevilo mnohem víc lupičů než dřív."

„Předpokládám, že se jedná o muže, kteří se vrátili do Anglie a tady zjistili, že se tu pro ně nenajde zaměstnání," promluvila tiše Teresa, „a nikdo neprojeví ani sebemenší vděk za to, kolik let strávili bojem za Anglii."

„Obávám se, že máš pravdu," souhlasil sir Hubert. „Je opravdu hanebné, že muži odcházející z armády jsou propouštěni bez jakékoli penze. I ti, co byli ve válce zraněni, musí žebrať na kolemdoucích nebo hladověť."

„V parlamentu se nikdo nezajímá o to, aby zjednal nápravu?" divila se Teresa.

„Pár řečníků už na to téma vystoupilo, ale nikdo jim nevěnoval pozornost," odpověděl opovržlivě.

„Jak já to vidím, papá," prohlásila Teresa, „budete se muset dostat do parlamentu vy. Kdybyste tam byl, vás by byli nuceni vyslechnout."

„Myslím, že radši zůstanu u svých lodí," usmál se.

„Já taky," přikývla Teresa. „A když už jsme u toho, ráda bych věděla, jestli mi dovolíte pomáhat vám stejně, jako kdybych byla hochem."

„V tuhle chvíli mi můžeš pomoci úplně jinak," prohlásil sir Hubert. „Bude zajímavé sledovat, jsi-li natolik chytrá, abys dokázala udělat přesně to, co chci, abys udělala."

„Považuji to za výzvu, jíž se chopím oběma rukama," nadchla se Teresa. „Co mám udělat?"

Sir Hubert řídil kočár bez podkoního na sedátku za sebou. Nebylo tedy třeba, aby ztlumil hlas.

Naopak, velmi rozhodným tónem řekl: „Přeju si, abys zachránila mladého Harryho Lanbournea; ten mladík má v úmyslu učinit ze sebe naprostého hlupáka, a kdyby se tak stalo, jeho strýc by se považoval za nejnešťastnějšího muže na světě."

„Co provedl hrabě?" podivila se Teresa. „Nikdy jsem ho neviděla, ale vždycky jsem ho považovala za příklad všestranné dokonalosti."

Otec na to nic neřekl a dcera pokračovala: „Když vévoda Wellington Harryho pochválil, byl jste tím stejně nadšený jako markýz! Vzpomínám si, jak jsem mu záviděla a litovala, že jsem žena, a proto nemohu jít do války a získat medaili za statečnost."

„Nikdy jsem si nemyslel, že na někoho žárlíš," sir Hubert pokýval hlavou, „ale když teď slyším, co říkáš, asi ti bude nemilé, abych ti Harryho líčil jako příklad všech ctností a dokonalosti."

„Jen se budu ještě víc snažit, abych dosáhla velkých úspěchů a vy jste mohl být na mě hrdý," prohlásila Teresa.

„Což jsem vždycky byl, moje nejdražší," pospíšil si s odpovědí.

Pokračovali v jízdě. Po chvíli ho Teresa vybidla: „Tak mi povězte - co Harry provedl?"

„Markýz je rozrušený," začal sir Hubert, „protože se od jednoho z mých přátel dozvěděl, že Harry má v úmyslu oženit se s herečkou jménem Camille Clydeová."

„Slyšela jsem o ní!" zvolala Teresa. „Přijela do Bathu záhy poté, co jsem tam začala navštěvovat školu. Hrála v *Romeovi a Julii*. Některé ze starších dívek se na ni šly podívat a byly nadšené, jak je skvělá!"

„Věřím, že je dobrá herečka," připustil sir Hubert. „Ale zároveň jistě chápeš, že markýze by zabilo, kdyby jeho synovec a dědic přivedl na místo, kde žila jeho matka, nějakou ženskou z jeviště."

„Hodně lidí by to asi šokovalo," souhlasila Teresa, „ale jestli ji miluje, musí být moc těžké nepožádat ji, aby se stala jeho ženou."

Na tenhle argument sir Hubert zprvu nenašel odpověď.

Pak se ozval: „Co mladý džentlmen jako Harry cítí k herečce není totéž, co cítí k ženě, kterou si chce vzít."

Teresa se nad tím na okamžik zamyslela, než zareagovala: „Ale král Charles už manželku měl, takže se nemohl oženit s Nell Gwynovou, třebaže ji moc miloval."

„I kdyby Charles II. nebyl ženatý," namítl sir Hubert, „s Nell Gwynovou by se neoženil, a něco takového nemůže udělat ani Harry."

„I když... Camille Clydeovou miluje?"

„Za žádných okolností," prohlásil sir Hubert rozhodně.

„Ale možná... jestli miluje ona jeho... nebude ji chtít... udělat... hodně nešťastnou," zajíkla se Teresa.

„Najde se spousta jiných mužů, co ji budou chtít utěšit, stejně jako tomu bylo dřív," vyhrkl ostře Teresin otec.

„Naznačujete tím, papá, že byla zamilovaná už předtím?" zajímala se Teresa.

„Mockrát," odtušil.

Teresa chvíli přemítala.

„V tom případě si ji Harry nesmí vzít," rozhodla, „protože kdyby ji nudilo být hraběnkou, což by jí zpo-

čátku připadalo velice vzrušující, nakonec by ji třeba znudil i Harry a našla by si jiného milence."

Sir Hubert si v duchu oddechl.

Jeho dcera si ve své nevinnosti a naivitě celou situaci vyřešila.

Moc dobře věděl, jak nevinná Teresa je. Byla ale vášnivou čtenářkou a získala cenu za dějepis.

Určitě měla nějakou představu, co znamená milénka.

Taky si uvědomila, že existuje rozdíl mezi bezvýznamnou ženou a manželkou muže, jehož jméno nosí.

Jelikož nepovažoval za moudré nějak doširoka se rozhovět o téhle části Harryho problému, spěšně přednesl svou žádost. „Moje drahá, teď od tebe potřebuju, abys Harryho zachránila před sňatkem s Camille Clydeovou, k němuž, jak se markýz dozvěděl ze spolehlivého zdroje, má dojít buď v neděli večer, nebo v pondělí ráno."

„K utajenému sňatku?" zvolala Teresa. „To bude určitě velice vzrušující."

„Nesmí k tomu za žádnou cenu dojít!" zahřměl sir Hubert. „Přece víš, co pro markýze znamená Stoke Palace a jak je hrdý na svůj rodokmen."

Teresa přikývla a její otec pokračoval: „Harry je jeho dědic a takováhle *mesaliance* by zničila všechno, pro co markýz pracoval a oč se staral od chvíle, co ho znám."

Teresa položila ruku na otcovo koleno.

„Vím, papá, že jen a jen díky vám byl markýz schopný vydělat tolik peněz, aby mohl restaurovat svůj palác a taky získat zpět svůj dům na Berkeley Square."

„Je to můj nejlepší přítel," připomněl jí sir Hubert, „a ty víš, v jak velké oblibě ho chovám. Proto mu, má nejdražší, musíme pomoci."

„Jistěže musíme," souhlasila Teresa, „proto mi povězte, co mám udělat."

„Je to zcela prosté. Musíš se za Harryho provdat."

Teresa na něj jen nevěřičně zírala. Spěšně vysvětlil: „Bude to svatba jen na oko, ale Harry si musí myslet, že je skutečná.“

„Nerozumím vám,“ nechápavě zavrtěla hlavou Teresa. „Jak by si chtěl vzít mě, když miluje... Camille Clydeovou?“

„Poslyš, teď bedlivě naslouchej, co ti musím říct,“ upozornil ji otec, „protože kdyby se v tom plánu cokoli zhatilo, bylo by to pro markýze strašlivé a my bychom si to nikdy neodpustili.“

„Rozumím... jistě, rozumím,“ hlesla Teresa. „Jen nechápu, jak by... bylo možné... provést to, co zamýšlíte.“

„Svěřuji ti své plány týkající se obchodu; některé jsou přísně tajné, dokud se neosvědčí, a jiných zase nelze snadno dosáhnout,“ poznamenal sir Hubert.

„To si uvědomuju, papá,“ souhlasila Teresa.

„Především je třeba,“ otec popohnal koně, „abyste Harrymu předvedli ty koně, které jsem právě koupil na dražbě u Tattersall's a které jsou podle mého názoru nejlepší v celé zemi.“

„To s velikým nadšením splním a vychutnám každou minutu jízdy!“ usmála se Teresa.

„Musíš si uvědomit,“ pokračoval sir Hubert, „že mladý muž Harryho věku - je mu sedmadvacet - se nijak zvlášť nezajímá o příliš mladé dívky. Od jeho strýce jsem slyšel, že debutantky ho nesmírně nudí, a jak může, vyhne se jim.“

„Ale... domníváte se..., že já... ho budu zajímat?“ vyhrkla Teresa.

„To záleží na tobě,“ ujistil ji otec. „Já jsem tě vždycky považoval za mimořádně inteligentní děvče a tu nejlepší společníci na světě, kromě tvé matky. Chci, aby ses pokusila upoutat Harryho pozornost, aby se v tvé přítomnosti dobře cítil a samozřejmě aby se pokud možno do tebe zamiloval.“

Překvapilo ho, když Teresa zvrátila hlavu a rozesmála se. „Papá, myslím, že ode mě žádáte příliš mnoho!" zvolala. „Jestli má Harry v úmyslu oženit se v neděli, jak by se tohle dalo stihnout za dva dny a dvě noci?"

„Stávají se podivnější věci," poznamenal. „Jen tě žádám, aby ses o to pokusila."

„A jestli mu budu připadat přitažlivější než Camille Clydeová - což považuju za naprosto nepravděpodobné, vždyť jsem právě vyšla školu, očekáváte, že přede mnou poklekne na jedno koleno a požádá mě, abych se stala jeho ženou?" zeptala se Teresa.

„To bych skutečně očekával až příliš," připustil sir Hubert, „a proto jsme s markýzem zařídili, abyste se s Harrym ‚vzali‘, i když to samozřejmě bude pouze fingované manželství."

„To nechápu," zakroutila hlavou Teresa.

„Jak víš, právě jsem získal pár cenných věcí z Východu," začal sir Hubert.

„Vím, a připadají mi naprosto fantastické," přerušila ho Teresa, „zvlášť ten slon. A říkal jste, papá, že bych ho mohla mít ve svém obývacím pokoji."

„Můžeš ho mít a spolu s ním i všechny ostatní předměty, co jsem koupil," slíbil otec, „jestli se ti podaří tenhle dobrý tah, o němž sice vím, že je velice obtížný, ale bude to jeden z nejprospěšnějších plánů, o jaké jsem se kdy pokusil."

„Povězte mi, jak to... uskutečním," žádala Teresa.

„Ty tři poklady, které jsi obdivovala, jsem koupil od svého čínského kapitána," vysvětlil jí otec, „a pak jsem se ho jen tak napůl žertem zeptal, jaké přivezl drogy."

„Nebezpečná otázka, Excellence, já nechťím odpovědět," řekl mi.

„Jen mě to zajímá," řekl jsem mu.

„Chang-Mai ukázat něco, co vy nikdy předtím nevidíte," zašeptal."

„Co to bylo?" dychtila vědět Teresa.

„Vytáhl malou skleničku a prozradil, že je to něco, co právě zdokonalili v Pekingu po dlouhodobých výzkumech.“

„Narkotikum?“ vyhrkla Teresa.

„Velice zvláštní. Když ho někdo pozře, okamžitě otupí jeho mozek. Člověk může chodit, mluvit a vykoná všechno, co se mu řekne, ale v podstatě nemyslí, protože - prostě řečeno - jeho mozek znecitlivěl.“

„Připadá mi to mimořádné, ale důmyslné!“ přiznala Teresa.

„I já si to myslím,“ souhlasil sir Hubert. „Chang-Mai zavolal k sobě jednoho chlapce a dal mu vypít sklenku vína, do níž kápl dvě kapky té zvláštní tekutiny.“

„A co se stalo?“ vydechla užasle Teresa.

„Ten hoch vypadal zcela normálně, ale nepromluvil, dokud mu nebylo nařízeno, co má říct. Chang-Mai ho přiměl říct: ‚Dobré jitro, pane, hezký den‘ a ‚Dobrou noc, pane, jdu teď spát.‘ Opakoval ta slova normálním hlasem, aniž věděl, co dělá.“

„Jak zvláštní!“ zvolala Teresa.

Sir Hubert pokračoval: „Pak hocha vybídl, aby se posadil na židli, což učinil - a aby zavřel oči a usnul.“ „A udělal to?“ zajímalo Teresu.

„Než jsem odešel, už spal, a Chang-Mai mě ujistil, že za hodinu se vzbudí, aniž by věděl, co se předtím stalo.“

„Tomu se dá stěží uvěřit!“ vykřikla Teresa. „Je to určitě něco mimořádného, papá! A zřejmě právě tohle máte v úmyslu dát Harrymu.“

„Je to jediná možnost, jak ho můžeme zachránit,“ odpověděl sir Hubert, „ale musíš mi odpustit, moje milovaná dcero, že tě do toho zatahuji.“

„Ale... co se bude dít... až se vzbudí?“ váhavě se zeptala Teresa.

„To je samozřejmě ta nejobtížnější část našeho plánu,“ připustil. „Budeme mu muset říct, že se oženil... s tebou.“

„Ale... určitě bude... zuřit... a bude mít... na mě velký vztek.“

„To je možné," souhlasil sir Hubert, „ovšem jak Harryho znám, myslím, že své pocity ovládne a nebude se kvůli tomu chovat moc nepříjemně.“

Teresa se trochu zachvěla.

„Mně se to... nelíbí..., papá," povzdechla si.

„Ale uvědom si," ujistil ji otec, „že je jen otázkou času, než mu povíme, že to všechno bylo jen předstírané. A svatební obřad, který se bude konat, aby všemu dodal zdání skutečnosti, provede nějaký herec, který sehraje roli kněze.“

„Ale myslela jsem, že máte v úmyslu Harrymu okamžitě přiznat, že byl... podvedený," poznamenala Teresa.

„Přemýšlej," upozornil ji otec. „Když mu v neděli večer oznámíme, že všechno bylo jen naoko, nic ho nezastaví před sňatkem s Camille Clydeovou v pondělí ráno, tak jak ona si to přeje. Nebo i kterýkoli další den v tom týdnu.“

Teresa užasle pohlédla na otce.

„Znamená to, papá, že skutečně navrhuje, aby-
chom to předstírali tak dlouho?“

„Nevidím žádný jiný způsob, jak zabránit Harrymu oženit se s tou ženou," potvrdil sir Hubert, „a budeme-li mít trochu štěstí, Camille Clydeovou tak znechutí, že ji na poslední chvíli hodil přes palubu, že přenesou svou pozornost na nějakého jiného pošetilce, který se do ní zakouká, protože je herečka.“

Pak nějakou chvíli jeli mlčky, než se sir Hubert znovu ujal slova: „Mrzí mě, jestli jsem tě rozrušil. Asi by bylo lepší pokusit se najít někoho jiného, kdo by tu roli sehrál.“

Po krátké odmlce pokračoval: „Ale důvěřovat cizímu člověku v něčem, co je přísně osobní rodinné tajemství, je vždycky riskantní, a taky bychom těžko na někom cizím mohli chtít, aby o té záležitosti nemluvil.“

Sir Hubert tohle ani nemusel zdůrazňovat.

Teresa si toho byla až příliš dobře vědomá, protože její otec byl tak bohatý a úspěšný, že měl ustavičně v patách tisk.

V novinách se psalo o všem, co podnikal.

Stále a stále opakovali, kolik má peněz a o kolik se zvětšilo jeho jmění od doby, kdy o něm psali naposled.

Totéž platilo o markýzovi.

Jeho jméno se téměř denně objevovalo v každých novinách v rubrice novinek u dvora. Stále byl pastvou pro klevetníky.

Ještě kousek ujeli mlčky.

Pak se ozvala Teresa: „Udělám to, papá, ale budete mi muset pomoci. Nesnesla bych pomyšlení, že vás... nebo markýze... nechám na holičkách.“

„Děkuju ti, má nejdražší,“ řekl sir Hubert dojatě.

Po zbytek cesty už o tom nepronesli jediné slovo.

4

Když Teresa poprvé spatřila Stoke Palace, nedostá-
valo se jí slov.
Věděla, že je úchvatný a impozantní, protože o něm
tak často slychala mluvit.

Ale neměla představu, že je tak obrovský, když se
před nimi vynořil jako z pohádky a zaleskl se ve slunci.
Z nejvyšší věže vlála markýzova standarta.
Stěží uvěřila, že je skutečný.

Ale jelikož už o něm tolik slyšela, bylo jí samozřej-
mě známo, že jeho stavitelem byl Vanbrugh, archi-
tekt, který taky postavil Blenheim Palace a Castle Ho-
ward.

Tehdejší markýz - v roce 1726 - si předsevzal, že
svou důležitostí předčí vévodu z Marlborough.

Blenheim Palace mu daroval vděčný národ.

Markýz dal tudíž Vanbrughovi volnou ruku, aby po-
dle vlastního uvážení vytvořil něco opravdu vynikají-
cího.

Vanbrugha jeho rozhodnutí potěšilo.

Zažil několik velice těžkých a nepříjemných let se
Sarah, vévodkyní z Marlborough.

Ta ho nesnášela a přela se s ním o každý plán, a jak se
sám vyjádřil, prakticky o každou cihlu, kterou v Blen-
heimu položil.

Proto byl velmi rád, že tentokrát mohl tvořit svobodně. Díky své představivosti postavil tu nejfantastičtější budovu, jakou bylo možné vytvořit.

Markýz zářil, že jeho sídlo na všechny tolik zapůsobilo.

Sir Hubert Terese o něm vyprávěl až do chvíle, kdy zastavili před jeho předním vchodem.

Na horním schodu stál markýz s Harrym, aby je uvítali.

Terese připadalo zvláštní, že tohle je poprvé, co se vidí s Harrym.

Zvláště když se její otec tolik zasloužil o restauraci Stoke Palace.

Po pravdě neuplynul snad jediný den, kdy by s markýzem nebyli v kontaktu a nemluvili o něm.

Teresa ocenila vřelost markýzova hlasu, když svého přítele vítal slovy: „Huberte! Moc rád vás vidím!”

„A mě velice těší, že jsem tady!” zněla odpověď. „Jak se máte, Harry? Slyšel jsem, že jste se báječně bavil v Londýně po té nudě ke konci vašeho pobytu ve Francii.”

Teresa při otcových slovech jen mlčky pozorovala Harryho.

Zdál se jí ještě mnohem hezčí, než očekávala po všech těch chvalozpěvech o něm. Byla přesvědčená, že před sebou spatří někoho neobyčejného.

Ale ne tak hezkého, nikoho, z koho tak zvláště vyzařuje mužnost.

Měl i široká ramena a úzké boky atleta.

Ani jí nemuseli říkat, že výborně jezdí na koni, jak se tím ustavičně chlubil jeho strýc.

„Pojďte dál! Pojďte dál!” zval je markýz. „Jelikož Teresa je tady poprvé, musíme jí toho spoustu ukázat.”

„Doufám, že ti koně dorazili v pořádku?” obával se sir Hubert.

„Ano, sire Huberte, a jsem vám za ně nesmírně vděčný," odpověděl Harry. „Daří se jim dobře v jejich velice pohodlné stáji, která, jak jsem slyšel od strýčka, byla postavená podle vašich plánů."

„Palác jsem přenechal jemu, ale o stájích vím opravdu víc než on!"

„Nejsem si jistý, co je luxusnější, zda palác, či ty stáje," zasmál se Harry.

Vešli do paláce a Teresu okamžitě upoutala veliká hala.

Měla dvě řady kosočtvercových okenních tabulí sahajících k velikolepě vymalovanému stropu.

Kolem Venuše se vznášela spousta andělíčků.

Teresa ani nepotřebovala vidět víc, aby si uvědomila, že tohle je ta nejneobyčejnější stavba, jakou si kdy dovedla představit.

Později ji uchvátila reprezentační jídelna a knihovna.

Tady už markýz nashromáždil kolem tisíce knih.

V okamžiku, kdy vcházel do salonu, Harry promluvil na Teresu. „Hodně jsem o vás slyšel, Tereso."

„Jistě ne ani polovinu toho, co jsem já slyšela o vás," odpověděla, „a už dávno jsem došla k názoru, že jestli všechno to, co se o vás říká, je pravda, pak nemůžete být skutečná osoba, ale hrdina z nějakého dobrodružného příběhu."

Zasmál se.

„Ujišťuju vás, že jsem naprosto skutečný, zvlášť když se mi naskýtá možnost zajezdit si na těch báječných koních, které nám poslal váš otec."

„I já se těším, že se na nich projedu," prohodila Teresa.

Neušel jí Harryho pohled na ni; zřejmě se domníval, že zvládnout takové koně nebude pro ni snadné.

Proto spěšně dodala: „Chci to udělat, ale vy jste zřejmě proti tomu."

„Něco takového bych si nedovolil," ohradil se. „Ale

jelikož jsou ještě mladí, budou nepochybně potřebovat pevnou ruku."

Teresa se usmála.

Kvůli jejímu malému vzrůstu si spousta lidí myslela, že by měla jezdit na klidných a poddajných zvířatech.

Ale jí právě nejvíc vyhovovali takoví, s nimiž to nebylo tak snadné.

Jako s těmi z dokonalého chovu, které její otec právě koupil.

Nepřála si dostat se s Harrym do sporu, naopak, na radu otce by ho měla nějak zaujmout.

„Povím vám, co bych chtěla podniknout," řekla. „Po obědě bychom se mohli na těch koních projet, pokud nebudou příliš unavení."

„Přijeli včera," informoval ji Harry, „a i když měli za sebou dlouhou cestu, pořádně si odpočinuli a spousta lidí se o ně postarala."

„Pak prosím, zajed'me je," žadonila Teresa.

Vycítila, že Harry pochybuje o jejích schopnostech, když navrhl: „Možná byste si chtěla prohlédnout další exempláře ve strýcově stáji?"

„Odmítáte mou nabídku?" vyhrkla. „Chtěla jsem navrhnut otci, protože by ho to moc potěšilo, abychom zítra uspořádali soutěž ve skocích přes překážky, co prý dal postavit na novém závodisti, které staví pro vašeho strýce."

„Zřejmě o tom víte víc než já!" postěžoval si Harry. „Neměl jsem tušení, že bude mít dostihovou dráhu."

„Jistěže bude," potvrdila Teresa. „Když teď jste tady, na venkově, musíte pořádně trénovat."

Harrymu zajiskřilo v očích.

„Ted' mně kážete stejně jako můj strýc za to, že jsem tak dlouho zůstal v Londýně," prohodil, „ale potřeboval jsem trochu zábavy po těch letech v cizině."

Po kratičkém odmlce dodal: „A Angličanky jsou beze sporu velice pěkné!"

Díval se na ni obdivným pohledem.

Přesto si byla jistá, že myslí na tu krásnou rusovlásku Camille Clydeovou.

„To je pravda," souhlasila. „Nicméně se o nás říká, že nejsme tak vtipné či chytré jako naše francouzské protějšky."

Harry očividně o tomhle předtím nepřemýšlel.

Všimla si, že se před dalšími slovy zamyslel: „Pro krásnou ženu třeba není dobré, aby byla chytrá. Člověk by se stále musel mít na pozoru před každým slovem, které před ní pronese, aby mu neoponovala."

„Mohla by podněcovat muže k větším výkonům," nedala se Teresa, „a stát se jeho inspirací, aby ve své profesi dosáhl vrcholu."

Na okamžik se odmlčela.

Pak ztlumeným hlasem, aby ji nezaslechl její otec, dodala: „Tohle dělávala moje matka, a jsem si jistá, že otec těch svých obrovských úspěchů dosáhl jen díky jí."

Neušlo jí Harryho překvapení.

Pak, aby si nemyslel, že mu dělá kázání, rozhlédla se po místnosti, do níž právě vstoupili.

Než mohl nějak zareagovat, vykřikla nadšením nad krásou obrazů.

Byly opravdu působivé.

Teresa se o malířství hodně dozvěděla od své matky a ze školy.

Zнала i životopisy některých malířů a dokázala rozoznat jejich styly.

V tuhle chvíli si byla vědoma, že její znalosti Harryho překvapily.

Při obědě se nadchla nádherou tapiserií pokrývajících dvě ze stěn.

Poblahopřála markýzovi k nádherným židlím, o nichž věděla, že je její otec vykoupil zpátky pro Stoke Palace.

Markýz přijal její chválu jako kompliment.

„Jednáte velice důmyslně, mylordě," řekla mu, „když děláte všechno pro to, aby dům znovu vypadal podle Vanbrughova záměru."

„Byl bych rád, kdyby se to podařilo," odpověděl markýz, „ale proč jste najednou tak formální? Až doteď jsem pro vás vždycky byl ‚strýčkem Mauricem'."

„Já vím," usmála se Teresa, „ale jelikož jsem se právě seznámila s vaším synovcem, obávám se, abych nevkročila do jeho hájemství."

Všichni se jejím slovům zasmáli.

„Rád se s vámi o strýčka Maurice podělím, pokud mi nevezmete Stoke Palace," ozval se Harry.

„Pokusím se to neudělat," odpověděla. „A já bych vám zase na oplátku ráda ukázala svůj domov, nebo možná by vás spíš zajímaly lodě mého otce?"

„To by mě opravdu zajímalo!" Harry radostně přijal její nabídku.

„Pak s námi rozhodně musíte jet do Liverpoolu," vmísil se do jejich hovoru sir Hubert, „a já vám předvedu celou svou flotilu."

„Beru vás za slovo," odpověděl Harry.

Oběd byl jedinečný.

Po jeho skončení se Teresa běžela nahoru převléknout do svého jezdeckého úboru.

Říkala si, že zatím všechno probíhá podle plánu.

Její otec a markýz z ní měli radost.

Když sešla dolů, našla všechny tři pány v knihovně.

Markýz jim ukazoval nový obrázek, který zavěsil nad krbovou římsu. Byl na prodej v aukční síni Christie's a markýz ho považoval za mimořádně vhodný k doplnění své sbírky.

Po slovech obdivu nad jeho krásou Teresa oslovila Harryho: „Chtěla bych ven na slunce a podívat se na ty koně, o nichž můj otec mluví tak nadšeně."

„Půjdu s vámi zítra," sliboval sir Hubert, „protože

ted' musíme s markýzem ještě něco projednat, takže vy dva mladí jed'te první."

„Koně jsou připraveni u přední brány," oznámil jí Harry, „ale pro případ, že byste změnila názor, Tereso, nařídil jsem, aby přivedli i jednoho z ostatních koní, na němž by se vám velice dobře jelo."

„Vím přesně, co tím chcete skrytě naznačit," vzbouřila se Teresa, „ale trvám na tom, že jako žena mám přednostní právo vybrat si koně, na němž chci jet."

Harry jen beznadějně mávl rukou.

Jeho gesto naznačilo, že ji považuje za umíněnou.

Koně z aukce byli skutečně skvělí.

Terese stačil jediný rychlý pohled, aby poznala, že kůň, jehož Harry vybral pro ni, pocházel z mimořádně dobrého chovu.

Ale byl klidný a zdaleka ne tak temperamentní jako ti druzí dva. Podkoní měli opravdu co dělat, aby je udrželi.

Teresa si vybrala toho, co se divoce vzpínal.

Přes Harryho mumlavé protesty si nechala pomoci do sedla. Převzala otěže a pořádně se usadila. Těšila se na prudký souboj, který se odehraje mezi ní a koněm, na němž pojede.

Pak si všimla, že se Harry už ocitl v té odvěké bitvě mezi člověkem a zvířetem.

Byl rozhodně tak dobrý jezdec, jak si představovala, že bude.

Netrvalo dlouho a kůň se mu podřídil.

Vyrazili do parku. Teresin oř se stále vzpínal, aby ukázal svou nezávislost.

Po hodině, když se už dost vzdálili od paláce, Harry ji pochválil: „Blahopřeju vám! Nikdy jsem nepoznal ženu, která by uměla jezdit tak dobře jako vy."

„Moc vám děkuju, sire!" zareagovala Teresa s hrnou skromností.

„Ne, myslím to vážně," trval na svém. „Jak může ně-

kdo, kdo vypadá jako by ho dokázal odváť závan větru, zkrátit tak neklidného koně, na němž právě sedíte?"

„To zní velice poeticky," usmála se Teresa. „Jak dostatečně často opakuju otci, po matce jsem zřejmě zdědila svůj vzhled, ale po něm mozek a rozhodnost."

Povzdechla si.

„Škoda že jsem se nenarodila jako chlapec, nicméně stále se vši silou snažím přemluvit otce, aby mi dovolil pomáhat mu v jeho obchodní činnosti."

„To opravdu myslíte vážně?" žasl. „Nikdy jsem si nemyslel, že by nějaká žena, zvláště tak krásná jako vy, mohla mít zájem o obchod."

„Vím toho hodně o lodích a plavbách, které podnikají," vysvětlila mu, „a hodlám se toho naučit ještě mnohem víc. Všechno mi připadá naprosto fascinující!"

„Povězte mi proč," žádal Harry. „Upřímně řečeno, nezdá se mi, že by tahle práce byla vhodná pro ženu."

V tomhle duchu se jejich konverzace nesla celou jejich zpáteční cestu do paláce.

Když si šla Teresa nahoru trochu odpočinout, uvědomila si, že se „držela".

A taky si byla jistá, že Harry v mnoha věcech uznal její názory.

Pak se převlékla a sešla dolů. Dychtila podrobně si prohlédnout dům.

Všichni čtyři přecházeli z jednoho pokoje do druhého, kde jim markýz s nadšením ukazoval své vlastnictví.

Zároveň nepřestával dávat jasně najevo, že palác teď vypadá tak nádherně jen díky siru Hubertovi.

Jakmile zasedli k večeři, byla to Teresa, kdo změnil téma hovoru. Chtěla mluvit o dostihové dráze a překážkách, které tam dal její otec postavit.

Když se sir Hubert zmínil o jejich výšce, Harry zvolal: „Připadají mi pro ženu příliš vysoké, a proto si myslím, že zítra bychom radši měli zkusit hladký běh bez překážek."

Sir Hubert se usmál.

„Snad jste dnes odpoledne při společné vyjížděce s mou dcerou už poznal, že Teresa je ‚jablko, které ne-
padlo daleko od stromu‘, a pro mě zatím neexistovala
žádná překážka, kterou bych nezdolal,“ prohlásil.

„Opravdu jsem myslel...,“ začal Harry. Pak si všiml,
že se mu Teresa směje. „Dobrá, zvítězil jste!“ zvolal.
„Ale jestli dojde k ošklivému pádu, ponese odpověd-
nost vy, moje vina to nebude.“

„Jistě, všechnu vinu vezmu jen na sebe,“ prohlásila
Teresa, „a vy budete dříve či později muset přiznat, že
muž nemusí mít vždycky vrch, jak by tomu rád věřil.“

„Ženy jsou příčinou všech nesnází!“ odsekl Harry.
„Pletou se do záležitostí, jež jsou výhradně doménou
mužů. Než se nadějeme, budeme mít ženy-žokejky a ne-
pochybně i ženy na postu vojáků či námořníků!“ Sám se
tomu zasmál.

„Už se staly podivnější věci, a pravda je, že jako muž
se obáváte, že když dostaneme šanci, ukážeme vám, co
v nás je; dokážeme být nejen rovny mužům, ale ještě je
předčíme,“ rozohnila se Teresa.

Všichni tři muži se tomu zasmáli, ale Teresa po-
kračovala: „Nebude to hned tak, ale určitě přijde den,
kdy zjistíte, že ženy umějí řídit svět stejně dobře jako
muži.“

„Dokazují to už tisíce let z polštářů,“ podotkl mar-
kýz, „a tuhle hranici by neměly překročit.“

V podobném duchu dohadů a škádlení se nesla jejich
další konverzace, až nakonec sir Hubert navrhl, aby se
všichni odebrali ke spánku.

Cestou do schodů po Teresině boku špitl, aby to
ostatní neslyšeli: „Byla jsi báječná, moje nejdražší.“

Něžně otce políbila na dobrou noc. Později ve svém
pokoji myslela na to, že právě prožila ten nejpříjemněj-
ší den, na jaký se kdy pamatovala.

A co víc, Harry se jí zalíbil.

Pochopila, proč má markýz takovou hrůzu při pomýšlení, že by se oženil s herečkou, s níž by měl tak málo společného. Ted' už najisto věděla, že všechny pochvalné řeči o něm z úst vévody z Wellingtonu byly pravdivé.

Dokázal správně vést své muže a používat svůj intelekt stejně dobře jako zacházet se zbraní v boji proti nepříteli.

Ted', v době míru, by měl pomáhat své zemi.

Trávit večery sledováním své ženy na jevišti by pro něj bylo ztrátou času.

Své znalosti by měl uplatnit v parlamentu, kde by pomáhal pozměňovat a vylepšovat anglické zákony.

Ponořená do těchhle myšlenek unavená Teresa záhy pokojně usnula.

Časně ráno vstala a před snídaní si s Harrym vyjela na projížďku.

Otec jí oznámil, že si šetří energii na odpolední dostih.

Teresa a Harry vyjeli do slunečného rána. Všechno jí připadalo jako v pohádce.

Pod stromy zvedaly hlavičky zlatavé jarní květy a v zeleném listoví cvrlikali ptáci.

Ohlédla se zpátky na palác.

Tvořil půvabnou kulisu k její radosti z koně, na němž seděla.

Naplněvalo ji vzrušení, jak si musela přiznat, a tohle vzrušení vyplynulo z jejích rozepří s Harrym.

Když se vrátili na snídani, cítila, že mezi sebou vybojovali souboj slov.

Třebaže ani jeden z nich nezvítězil, oba se pyšnili tím, čeho dosáhli.

Zbytek dne byl velice vzrušující.

K Teresině radosti její otec o hlavu vyhrál překážkový běh.

Musela připustit, že oba muži byli rychlejší než ona, nicméně rozdíl nebyl tak velký - skončila za nimi jen o polovinu délkou.

Sir Hubert měl sám ze sebe radost a Harry mu poblahopřál.

„Porazil jste mě, sire Huberte," řekl s odstínem převapení v hlase.

„Asi bych měl říct, můj hochu, že jsem vyhrál díky trochu větším zkušenostem, a ty člověk musí mít ve všem, co dělá, ať jezdí na koni, řídí podnik či plánuje ofenzivu proti nepříteli," vysvětloval sir Hubert.

„To je pravda," připustil Harry, „a teď je mi také úplně jasné, odkud vaše dcera čerpá své odborné znalosti a po kom zdědila tak dobrou hlavu."

„Takové lichotky lahodí mému sluchu," usmál se Hubert.

„Já bych si přála porazit vás oba," prohlásila Teresa, „ale jednou k tomu dojde - jen počkejte a uvidíte!"

Zasmáli se rozhodnému tónu jejího hlasu a celou zpáteční cestu k domu si ji dobírali.

Teprve když se šla nahoru obléknout k večeři, náhle si vzpomněla, co se má dnes večer udát.

Markýz řekl jejímu otci: „Ti mladí si začínají tak dobře rozumět, že bych si přál ještě jeden den počkat, ale po tom, co mi řekl Charles Graham, mám obavy, aby se Harry zítra nevrátil do Londýna."

„Myslel jsem na to," poznamenal sir Hubert.

„Proto jsem před odjezdem z Londýna zařídil, aby sem přijel jeden herec, který sehraje roli kněze," oznámil mu markýz. „Slíbil jsem mu za to spoustu peněz, a samozřejmě ho přiveze jeden z mých kočárů."

„Jedná-li se o herce, vzniká nebezpečí, že by ho Harry mohl poznat," projevil obavu sir Hubert.

„To se mi zdá velice nepravděpodobné," odpověděl markýz. „A nebylo snadné sehnat člověka, jemuž mo-

hu věřit, že o tom nebude mluvit. Byla to moje podmínka a dostal za ni štědře zapláceno." Sir Hubert si povzdechl.

„Cítíme se tady tak báječně. Kéž bychom nemuseli přistoupit k tomuhle činu.“

Markýz se rozhlédl místností, v níž seděli.

„Dovedete si představit, že tohle sídlo a celé panství řídí žena, jejímž hlavním cílem je vypadat atraktivně ve světle ramp?“

„Myslím, že Camille Clydeová je dobrá herečka," poznamenal sir Hubert.

„Papouškuje jen slova, která napsal někdo mnohem inteligentnější, než ona kdy bude!" procedil sžíravě markýz.

„Máte pravdu - jistěže máte pravdu," souhlasil jeho společník, „a jak říkáte, musíme Harryho zachránit, takže tohle bude zřejmě jediný způsob, jak to provést.“

„Lepší neznám," ujistil ho markýz, „a v pondělí touto dobou by mohlo být pozdě.“

„Ano, samozřejmě," povzdechl si sir Hubert.

Teresa už byla oblečená k večeři, když její otec zaklepal na dveře.

Když je služebná otevřela, řekl: „Myslel jsem, že už budeš hotová, moje nejdražší, a chtěl jsem si s tebou promluvit o samotě.“

Služka, která Terese pomáhala, spěšně vyšla z pokoje a zavřela za sebou dveře.

„Co... se stalo?" vyhrkla trochu nervózně Teresa.

„Zatím nic," uklidnil ji otec, „ale jak jsem ti řekl, markýz sehnal nějakého herce, který provede svatební obřad, a postaral se, aby všechno klapalo do nejmenšího detailu.“

Teresa pozorně naslouchala otcovým dalším slovům.

„Dokonce vyřídil povolení k sňatku, které, jak víš, je

nezbytné k tomu, aby manželství bylo považováno za uzavřené podle zákona."

Teresa si uvědomila závažnost celé věci.

Kdyby se Harry dozvěděl, že byl podveden, mohl by trvat na zrušení manželství, které nebylo právoplatně uzavřené.

Mohl by jít dokonce ještě dál a pohrozit jí, že to dá k soudu.

Kdyby se tak stalo, bude mu markýz muset vysvětlit, že se vlastně jednalo pouze o fingovaný sňatek.

A pokud se to rozkřikne, bude z toho nepochybně pořádný skandál.

Jako by otec četl její myšlenky, pokračoval: „Rozhodně se musíme postarat, moje drahá — je mi moc líto, že tohle musíš udělat -, aby Harry uvěřil, že všechno je naprosto legální."

Opatrně dodal: „Ten podvod ho možná dost rozčílí, ale určitě o něm nebude mluvit s Camille Clydeovou."

Na okamžik se odmlčel, než zvolna pokračoval: „Jestli se nemýlím, spíš si myslím, že tu situaci přijme, a až si budeme úplně jistí, že přestal být tou ženou uchvácen a je připravený na ni zapomenout, povíme mu pravdu."

„Nemyslíte," pronesla váhavě Teresa, „že kdybyste... s ním promluvil..., papá, a řekl mu... jak moc to zasáhlo strýčka Maurice..., že by se jí vzdal... ze své... vlastní vůle?"

Sir Hubert se na okamžik zamyslel.

„Možná že ano," připustil. „Ale taky by se mohl rozčílit, že se vměšujeme do jeho osobního života. V takovém případě by jel rovnou do Londýna a oženil se s ní, už jen aby dokázal, že je mužem, který sám rozhoduje o své budoucnosti, aniž se mu do toho někdo plete."

Uvědomila si, že k téhle možnosti může klidně dojít.

Jelikož pobývala v Harryho přítomnosti od chvíle

příjezdu, za tu dobu ho poznala jako silného a rozhodného muže.

Přes své mládí jí v něčem připomínal otce. Jakmile se k něčemu rozhodl, bylo by moc obtížné jeho názor změnit.

Se slabým povzdechem ze sebe soukala: „Určitě... máte pravdu..., papá, a proto... musíme v té věci... pokračovat..., ale... nelíbí se mi to!"

„Ani mně ne, moje nejdražší," souhlasil, „ale nemůžeme odmítnout pomoc markýzovi v jeho, troufám si říct, nejtemnější hodině."

„Ne, jistěže ne," Teresa byla stejného mínění. „Miluje Harryho a miluje tenhle velkolepý palác."

„A já miluju tebe, moje vzácná dceruško! Byl bych tě do celé téhle věci nezapletl, kdybych nevěděl, že by markýze zničilo pomyšlení, že všechno, na čem poslední léta pracoval a oč usiloval, přijde nazmar kvůli téhle ženě, která by nic z toho nedovedla ocenit."

„Proč to Harry nevidí stejně jako vy?" povzdechla si.

„Muži jsou zvláštní tvorové," odpověděl, „a i když se zdají silní, chytrá žena si je dovede obtočit kolem malíčku a přimět je dělat věci, za které se později stydí nebo jich litují."

Při řeči nespouštěl oči ze své dcery.

Považoval za téměř neuvěřitelné, že by se nějaký muž, zvláště ten, kdo se tak dlouho zdržoval mimo Anglii, nezamíloval do Teresy hned na první pohled.

A nejen pro její krásné rysy, velké oči a vlasy barvy bledého zlata.

Měla v sobě ještě něco naprosto jedinečného.

Něco, co k ní, podle jejího otce, neodolatelně přivábí zraky mladých džentlmenů, s nimiž se setká v *Beau Monde*.

„Tohle se nikdy nikdo nesmí dozvědět," upozornil ji. „Tvoje pověst by nesmírně utrpěla, kdyby se rozkřiklo, žeš byla zapletená do něčeho tak ohavného."

Teresa položila svou ruku na otcovu.

„Nebojte se, papá," uklidňovala ho. „Jsem si jistá, že až Harry procitne do reality, pozná - když nic jiného —, že to, co jste spolu se strýčkem Maurice podnikli, bylo čistě z lásky k němu."

Pak dost nečekaně dodala: „Určitě mu chybí matka, a i když se strýček Maurice k němu chová skvěle, vlastní rodiče to nemůže plně nahradit. Já mám vás."

Sira Huberta slova jeho dcery značně dojala. Sklonil se a políbil ji na tvář.

„Myslím, že ten herec už dorazil," poznamenal, „a až se dostaví, přistoupíme okamžitě ke svatebnímu obřadu. Pak už o tom přestaneme mluvit."

Z otcových slov vycítila, jak moc se mu přičí podvést mladého muže, jehož měl velice rád.

Ale stejně jako markýz nepřišel na jiný způsob, jak zabránit manželství, jež by nepochybně bylo fiaskem.

A úplně by Harrymu zničilo budoucnost.

Po otcově odchodu se Teresa naposledy podívala na sebe do zrcadla.

Obléklá se do bílých šatů, jež jí koupila hraběnka, aby si je vzala na jeden z plesů, na které bude pozvána.

Byly z měkkého bílého mušelínu s mimořádně pracovní výšivkou na ěadrech a malými hedvábnými kvítky kolem dolního lemu.

Celé byly posety třpytivými flitry. Lesklé stříbrné stuhy překřížené přes ěadra splývaly vzadu až k zemi. Flitry zářily při každém dívčině pohybu. Ve vlasech měla věneček z týchž hedvábných růžiček posetých lesklými flitry.

Vypadala velice mladě a velmi krásně.

Mohla představovat bohyni jara vstupující do světa vycházejícího slunce.

Jakmile sešla po schodech dolů, v duchu si říkala, zda uvidí v Harryho očích obdiv.

Jedna cynická částička jejího mozku jí napovídala, že bude myslet na někoho s rusými vlasy.

Na herečku čekající na něj v Londýně.

V salonu si všimla, že se otec markýze na něco ptá, ale neslyšela na co.

Markýz neodpověděl, jen zavrtěl hlavou.

Napadlo ji, že zřejmě ten herec, jehož očekávali, dosud nepřišel.

Pro ně tohle mohlo znamenat tragédii.

Teresa náhle zadoufala, že si možná zítra ráno s Harrym vyjede na koni.

Modlila se, aby se moc nerozzlobil kvůli její spoluúčasti na tom triku, který s ním sehráli.

„Bože... proč... proč musím tohle... udělat?“ položila si zoufalou otázku, když se přesunuli do jídelny.

5

Večeře se chýlila ke konci. Všichni se právě smáli nějakému vtipu, který vyprávěl sir Hubert, když k markýzovi přistoupil komorník.

Podal jeho lordstvu kartičku.

Markýz ji přečetl a přikývl.

Teresa se dovtípila, že oznamuje příjezd toho herce.

Cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce.

O správnosti svého úsudku se přesvědčila, když pár minut nato markýz oznámil: „Než se vrátíme do salonu, mám pro vás všechny výbornou lahůdku.“

„Jakou?“ zajímal se sir Hubert.

„Jeho Výsost mi těsně před mým odjezdem z Londýna věnovala láhev svého speciálního portského,“ odpověděl markýz. „Prý je to to nejlepší, jaké kdy pila. Musím ho ochutnat a pak Jeho Výsosti potvrdit, zda to byla pravda, či ne.“

Jeho slova všechny rozesmála, protože král by za žádných okolností nepřipustil, že se mýlí.

Markýz přistoupil k příborníku, na němž stála karafa s portským.

Naplnil čtyři sklenky.

Teresa uhodla, že do Harryho skleničky vлил dvě kapky drogy.

Pak markýz všechny sklenky odnesl ke stolu, kde před každého jednu postavil.

„A teď, na co si přijijeme?“ zeptal se.

„Myslím, že by to neměla být žádná osoba, ale palác,“ navrhla Teresa. „Vzpomínám si, kolikrát už jsme mu každý rok připíjeli, a díky strýčkovi Mauriceovi je rok od roku krásnější.“

Markýz zvedl sklenku.

„Na Stoke!“ zvolal, „a do dna!“

Terese nalil málo a ona jen trošičku upila.

Všimla si, že její otec a Harry vypili svůj díl do dna.

Zdálo se jí, že se kolem nich rozhostilo náhlé ticho.

Nejen oni, ale i sám dům čekal, co se bude dít.

Markýz s úsilím udržoval hovor o paláci, a jaká další vylepšení čekají zahradu, až nakonec taky zmlkl.

Sir Hubert a Teresa si uvědomili, že na Harryho ta droga už zapůsobila.

Seděl stále vzpřímeně na židli, přesně stejně jako během jídla.

Teď se ale v jeho očích objevil prázdný výraz.

Díval se přímo před sebe, aniž pohlédl na strýce, který vykládal vtipy a smál se jim.

Pak markýz dost rozechvěle svému synovci nařídil: „Vstaň, Harry!“

Harry poslušně učinil, co mu bylo přikázáno.

Poté se znovu ozval markýz hlasem, který nezněl jako obvykle: „Pojďme do kaple, ať to máme za sebou.“

Sir Hubert vzal Teresu za ruku a zvolna zamířili ke dveřím.

„Jdi za nimi, Harry,“ zněl další markýzův rozkaz.

Teresu zděsil pocit, že Harry jde přímo za ní.

Ale on vůbec nevěděl, že v jeho blízkosti někdo je nebo co všichni dělají.

Kráčeli dlouhou chodbou vedoucí ke kapli, která se nacházela na vzdáleném konci křídla paláce.

I ta byla Vanbrughovým dílem.

Teresa si jí jen letmo všimla, když je míleji cestou do paláce.

Když teď do ní vešla se svým otcem, viděla, že na oltáři jsou květiny.

Kněz, muž v bílé rochetě, už na ně před oltářem čekal.

Markýz, který průvod uzavíral, poznal, že se jedná o muže, jehož ten herec poslal místo sebe, protože sám se nemohl dostavit.

Sir Hubert dovedl Teresu ke stupínku a tam počkali, než se k nim připojil markýz s Harrym.

Pak začal obřad.

Pastor byl muž středního věku s počínajícími šedinami ve vlasech.

Podle Teresy měl nezajímavý obličej; říkala si, jaké asi role hraje na jevišti.

Ten svatební obřad se zřejmě naučil z paměti.

Spěchal s ním, jen zřídka nahlédl do modlitební knihy, kterou držel v ruce.

Pak přešel k responsoriu.

Markýz v roli družby Harrymu napovídal.

Když kněz řekl: „Teď opakujte po mně...“, Harry poslušně splnil úkol.

Teresa, třebaže věděla, že je to pošetilé, cítila značnou nervozitu, když odříkávala:

„Já, Teresa Mary Elizabeth, беру si tě, Edwarde Alexandře, за svého законitéго мужа, абых от этого дне была с тобой в немочи и в здраві, в богатстві и чуждоби, снáшела с тобой доброе и зло, докуд нас смрт nerozdělí, а tímto se ti zaslibuji.“

Markýz podal Harrymu prsten, který ženich navlékl na Teresin prsteník.

Bylo až s podivem, jak dokonale jí padl. Tušila, že patřil jeho matce.

Když je kněz spojil jako muže a ženu, poklekli pro požehnání.

A tehdy se Teresa cítila zahanbená a v rozpacích, že od Všemohoucího žádají požehnání k něčemu, co je v podstatě lži.

„Odpusť nám, Bože," modlila se. „Odpusť nám..., že hrajeme tuhle frašku na... svatém místě a prosím..., až se to Harry dozví..., ať nám... taky odpustí." Tahle modlitba jí vycházela přímo ze srdce.

Zvedli se a podle markýzových instrukcí přistoupili ke stolu v kněžišti.

Tam ležela otevřená matriční kniha, do níž se měli podepsat.

Teresa uviděla zvláštní povolení k uzavření manželství, které pro ně získal markýz.

Když spolu s Harrym vepsali svá jména, nechtěla ani myslet na to, že se dopouští dalšího podvodu.

Bylo to špatné, ale Harry to musel vidět, ten papír ho musí přesvědčit o zákonitosti jejich manželství.

Byla ráda, když markýz řekl: „Ted', Harry, nabídní Terese rámě a uličkou ji odved' ven z kaple."

Stejně strnule jako všechno, co dělal od chvíle, kdy vypil tu drogu, Harry s pohledem stále upřeným před sebe natáhl ruku.

Teresa se do něj lehce zavěsila a společně prošli lodí kaple.

Jakmile se ocitli u dveří, markýz svému synovci nařídil: „Ted' odved' Teresu do pracovny."

Harry se otočil a přesně splnil příkaz. Teresa mlčky kráčela po jeho boku.

Cesta do pracovny trvala dost dlouho.

Byla to mimořádně krásná místnost, kterou si markýz zařídil po svém.

Ted' převzal vedení sir Hubert.

Přistoupil k dceři a vyvlékl její ruku zpod Harryho paže.

„Jdi spát, drahoušku," řekl. „Zítřka ti povíme, co se dělo. Nemá cenu, abys zůstávala tady."

„Vy... vy... mu chcete říct, že je... ž... ženatý?" zaskvěle se zeptala Teresa.

Otec přikývl.

Když zaváhala, odvedl ji ke dveřím, otevřel je a vyvedl ji do chodby.

„Jdi do postele." Znělo to jako příkaz.

Jelikož Teresa byla vždycky poslušná dcera, poslechla i teď.

Přesto nepovažovala za správné, že nebude stát vedle Harryho ve chvíli, kdy se s hrůzou dozví, že byl ožen.

V její ložnici na ni čekala komorná, která jí pomohla svléknout svatební šaty.

Teresa vklouzla do obrovské postele s nebesy.

Komorná sfoukla většinu svící a vyšla z pokoje.

Vedle lůžka zůstaly hořet dvě svíce. Teresa klesla do polštářů a přemýšlela, co se asi děje dole.

Dovedla si představit Harryho šok, až mu řeknou, co provedli.

Ale současně sama sebe ospravedlňovala tím, že si nepřestávala opakovat: „Byla to... jediná možnost... jak ho papá a strýček Maurice... mohli zachránit."

Za dlouhou, dlouhou dobu konečně sfoukla ty dvě poslední svíce a ležela v úplné tmě.

I pak, když se snažila usnout, jí neustále tepala v mozku slova: „Zachraň ho, zachraň ho!"

Vzbudila se, když jí komorná roztáhla závěsy.

Bylo ráno a slunce pronikající dovnitř okny vytvářelo zlatavý opar.

Komorná přistoupila k její posteli.

„Promiňte, slečno," ozvala se, „ale jeho lordstvo prosí, abyste za hodinu byla dole, protože vás chce odvézt."

Teresa na ni zírala, jako by špatně slyšela.

Pak se zeptala: „Řekla jste jeho lordstvo'. Měla jste na mysli markýze?"

„Ale ne, slečno," odpověděla služka. „Myslím mladýho pána ‚Arryho', jak mu říkaj dole. Už vstal a řek mi, abych vám spakovala vaše věci, co si vezmete s sebou."

Teresa měla v hlavě zmatek, ale nepovažovala za správné klást tomu děvčeti další otázky.

Vstala z postele a začala se oblékat.

Když už byla téměř hotová, vešla služebná se snídání.

„Doufám, slečno, že jsem sbalila všechno, co budete potřebovat."

„Zajděte do pokoje mého otce a povězte mu, že ho chci okamžitě vidět," nařídila jí Teresa.

„Jistě, slečno."

Dívka zmizela a Teresa se pustila do snídaneč, při níž se jí hlavou honily zoufalé myšlenky, co se mohlo stát.

Pár minut nato vešel do ložnice sir Hubert.

„Papá... co se děje?" vyhrkla. „Slyšela jsem, že mě Harry odtud odváží."

Otec za sebou zavřel dveře.

„Nevěděl jsem, že chce tak brzy odjet, jinak bych za tebou zašel dřív," vysvětlil jí.

„Povězte mi, papá, co má tohle všechno znamenat," žadonila.

Sir Hubert se posadil na židli.

„Včera večer jsme čekali téměř dvě hodiny," začal, „než se Harry vzpamatoval z toho narkotika. Zprvu se cítil omámený, ale pak prohlásil: ‚Bolí mě hlava. Proč jsem tady?'"

„A pak... jste mu to oznámili?" vydechla Teresa.

„Markýz mu řekl, že pro záchranu před sňatkem se ženou, kterou by on v paláci nikdy nepřijal, se Harry oženil s tebou. Ukázal mu patřičné dokumenty, které ten sňatek zákonně stvrzovaly."

Teresa zatajila dech.

„A... co na to... Harry?" zeptala se s úzkostí.

„Zpočátku vypadal jako omráčený," připustil sir Hubert, „a myslím, že se dosud nacházel pod vlivem té drogy. Pak se ozval: ‚Mohli jste mi důvěřovat.‘“

„Byla jsem si jistá, že tohle řekne," potvrdila Teresa, „a že se ho dotkne, že mu strýc Maurice nevěřil.“

„Oba jsme se mu snažili vysvětlit důvod našeho konání; řekli jsme mu, že kdybychom nezasáhli, byl by se oženil s Camille Clydeovou," vysvětloval sir Hubert.

„Přiznal vám..., že by to udělal?" zajímalo Teresu.

„Vyslechl, co jsme mu museli povědět," odpověděl. „A pak zamířil ke dveřím.“

„Zítřka ráno odtud odjedu," oznámil nám hlasem, jaký jsem u něho nikdy předtím neslyšel.

„Kam chceš odjet?" zeptal se ho markýz.

„Do svého vlastního domu, kam patřím," dostal odpověď.“

Sir Hubert s povzdechem končil: „A to je tam, kam teď pojeděš i ty, má nejdražší.“

„Ale... kde to je? Musím... jet s ním?" zeptala se vyděšeně.

„Bourne Hall, místo, kde žila Harryho rodina, je jen asi tři míle odtud," poučil ji sir Hubert, „a já myslím, moje milovaná dceruško, že musíš být statečná a doprovodit ho, jak si on přeje.“

Obával se Teresiny námitky, proto spěšně dodal: „Mám strach, že by Harry ve své zlosti mohl provést nějakou hloupost, a navíc by se to mohlo rozkřiknout nebo by si na tom mohl smlsnout tisk, a to by nebylo dobré.“

Teresa uznala, že by to opravdu byla velká chyba, proto otci slíbila: „Jestli chcete, abych s Harrym odjela, papá, udělám to... ovšem dost mě to... děsí.“

„Já vím, drahoušku," pronesl chápavě otec, „ale myslím, že až si Harry uvědomí, že svým činem jsme mu jen chtěli pomoci, přiveze tě zpátky. Včera večer jsme si já ani jeho strýc s ním nemohli promluvit.“

Po kratičké odmlce pokračoval: „A aby měl jistotu, že něco takového neuděláme, zamkl se ve své ložnici.“

Teresa se beze slova zvedla a zamířila k oknu, odkud vyhlédla ven do parku koupajícího se ve slunečném svitu.

Otec ji pár minut nerušil, ale pak znovu začal: „Vím, že od tebe žádáme hodně, ale dobře víš, že když člověk dělá důležité věci, ne vždy je může splnit tak snadno, jak by si přál.“

Teresa po chvíli zareagovala na otcova slova: „Narážíte tím, papá, na to, jak jsem se vás ptala, zda bych mohla s vámi pracovat, a že tohle je příležitost, jak dokázat své schopnosti?“

„Tohle přesně jsem neměl na mysli,“ usmál se otec, „ale přeješ-li si to takhle chápat, prosím, ať je to zkouška tvých schopností.“

„Pak můžu jen doufat, že budu mít úspěch,“ prohlásila, „stejně jako byste ho na mém místě měl vy.“

Otočila se a nasadila si klobouk hodící se k jejím šatům. Ozvalo se zaklepání a vešla komorná.

„Sbalila jsem vám věci do kufru, slečno,“ hlásila. „Mám dát do další tašky vaše kartáče a hřebeny?“

„Ano... samozřejmě.“

Teresa pohlédla na otce.

Zvedl se a kráčel k budoáru vedle její ložnice.

Jakmile osaměli, pochválil ji: „Jsi velice, velice statečná, drahoušku, a jsem na tebe nesmírně pyšný. Ale je tu něco, co ti musím povědět, tak pozorně poslouchej.“

„Poslouchám, papá.“

Sir Hubert jen obtížně hledal slova.

„Kdyby se Harry náhodou pokusil využít skutečnosti, že jste manželé, pak mu samozřejmě musíš povědět pravdu.“

V první chvíli Teresa nepochopila, nač otec naráží. Pak jí to došlo, a než odpověděla, celá zčervenala.

„Já... jsem si naprosto jistá... papá, že jestli se Harry... zlobí na vás a na strýčka Maurice... stejnou zlost bude cítit i vůči mně."

„Za pár dní," chvatně ji ujistil, „už mu rozhodně budeme moci říct, že celá ta věc byla podfuk."

„Ale co... když," zašeptala Teresa, „se pak... rozhodne..., že rovnou pojedou do Londýna... oženit se s Camille Clydeovou?"

„Markýz už na tohle pomyslel a bude tu herečku stále bedlivě sledovat, aby zjistil, jak to vypadá s jejími city a jestli stále pase po Harrym."

Položil Terese ruku na rameno a přivinul ji k sobě: „Je mi jasné, že od tebe žádám hodně, ale snaž se vydržet, dokud si nebudeme jistí, že Harry už je ‚mimo nebezpečí‘," prosil ji.

„Vynasnažím se... papá, opravdu se o to pokusím," slíbila.

Sir Hubert ji políbil.

„Jsem na tebe moc a moc hrdý, jednáš přesně tak, jak jsem si přál, aby moje dcera jednala v naléhavých případech, ať už se týkají čehokoli."

Chvilí nato už Teresa sestupovala dolů po schodech.

Otec ji možná považoval za statečnou, ale jen ona věděla, jak hrozně se bojí.

Sloužící jí sdělili, že jeho lordstvo na ni čeká v kočáře.

Jakmile došli k předním dveřím, zahlédla ho venku. Ve svém vysokém klobouku posazeném trochu na stranu seděl vzpřímeně na kozlíku. Za ním stál štolba.

Druhá strana otevřené střechy kočáru nebyla zvednutá.

„Řekl jsem Harrymu, aby si vzal můj faeton," poznamenal sir Hubert.

Tiším hlasem dodal: „Markýz má v úmyslu odjet dnes nebo zítra do Londýna a zjistit, co dělá ta žena."

Markýz nebyl nikde v dohledu.

Teresa políbila otce na rozloučenou a sešla dolů ze schodů.

Za ní běžel *Rufus*.

Jako vždycky spal na její posteli a odtamtud ji následoval do budoáru.

Ted' kolem ní poskakoval samou radostí, že je konečně venku.

Sluha pomohl Terese na vysoké sedátko vedle Harryho. *Rufus* vyskočil za ní a uvelebil se vedle ní.

Cítila v něm určitou ochranu před Harryho vztekem.

Aniž otočil hlavu směrem ke vchodovým dveřím, Harry se rozjel.

Během jízdy po příjezdové cestě Teresa mávala otci a on jí. Vytušila, že zatímco s ním byla v budoáru, poslali její a Harryho zavazadla napřed.

Služebnictvu byla obvykle vyhrazena bryčka s postranními sedadly.

Byla si jistá, že v ní seděl Harryho komorník.

Domnívala se, že Harryho domov, Bourne Hall, byl za války neobydlený.

Ale nebyla si samozřejmě jistá a nechtěla se na to ptát.

Jeli v naprostém tichu.

Harry zacházel s otěžemi stejně bravurně jako její otec.

Do faetonu byl zapražen dokonalý pár hnědáků. Teresu napadlo, že je to dárek jejího otce markýzově stáji. Jeli dál a dál.

Teresa toužila s Harrym promluvit.

I kdyby ji huboval, bylo by to lepší než tohle tíživé mlčení.

Když na něj vrhla zpod víček pohled, všimla si, že má rty sevřené do úzké, tvrdé čáry.

Měl kamenný výraz.

Byl na něm patrný značný vztek.

Cítila, jak jí projel záchvěv strachu.

Vzduch se v paprscích slunce postupně oteploval. Konečně se blížili k Bourne Hall. Z hlavní silnice za-
bočili na úzkou venkovskou cestu, kde bylo třeba zpomalit.

Cesta se klikatila a všelijak stáčela a bylo by zřejmě nebezpečné, kdyby se koně po ní pohybovali větší rychlostí.

Na jedné straně cesty míjeli les, který jim poskytl vítaný stín před sluncem.

Vjeli na mýtinu, kterou lemoval hustý porost.

Harry vedl koně pomalu.

Teresa si říkala, že kdyby mohl jet, jak byl sám zvyklý, určitě by jel rychleji.

Pak se zpoza stromů vynořil jezdec a mířil přímo k nim.

Při pohledu na něj Teresa zalapala po dechu.

Obličej mu zakrývala maska a v ruce držel pistoli. A druhou pistoli měl zasunutou v šerpě kolem pasu.

Jeho kůň cválal přímo středem cesty a Harry byl nucen zastavit.

„Stůj a všechno odevzdej!“ zvolal jezdec hrubým hlasem, „nebo ti rovnou seberu koně!“

Harry natáhl pravou ruku po pistoli zasunuté v kapse vedle něho.

Jak se hnul, lapka vystřelil. Zamířil na Harryho hrud', ale protože ten uhnul do strany, kulka zasáhla paži. Teresa vykřikla a koně při zvuku výstřelu vyrazili. Ale lapkova koně to nevyděsilo. Pak *Rufus* zaštěkal.

Ted' lupič musel svému koni přitáhnout uzdu, protože se vzepjal; Teresa si všimla, že ten muž sáhl po druhé pistoli zastrčené za pasem.

Uvědomila si, že chce znovu střílet po Harrym, ale než se mu podařilo pistoli vytáhnout, položila ruku za *Rufuse*.

Sáhla po druhé pistoli, o níž jí otec řekl, že je v další kapse.

Bez přemýšlení a rychlostí, kterou ten chlap neočekával, ho střelila do prsou.

Příšerně zavyl a skácel se v sedle dozadu.

V tu chvíli podkoní seskočil ze svého místa a vylezl nahoru k Harrymu.

„Převezmu řízení, mylordé," řekl.

Jako by se divil, že to zvládne, Hany se váhavě přisunul k Terese.

Tiskl dlaň na paži v místě, kde do ní vnikla kulka.

„Pokračujte v jízdě," nařídil.

Teresa naposled zahlédla lapkova koně cválajícího mezi stromy. Jeho pán přepadl přes sedlo a udržel se tam jen díky tomu, že měl nohy ve třmenech.

Podkoní uposlechl Harryho příkazu a hnal koně, jak nejrychleji to šlo po cestě vpřed.

Teresa paží ovinula Harryho rameno, aby ho podepřela a ulevila jeho poraněné ruce.

MLčky se o ni opřel.

Uvědomovala si, že ho to bolí, a třebaže se snažila udržet ho ve vzpřímené pozici, bylo to obtížné.

Jako by vytušil její otázku, po chvíli ze sebe vyrážel: „Jsem — v pořádku — a už to nemáme daleko — jen asi dvě míle."

Úzká cesta se začala rozšiřovat a koně se tudíž mohli pohybovat rychleji.

Teresa zesílila stisk své paže kolem Harryho, když uctíla, že mladý muž sklouzává stále níž po sedátku.

Po ruce mu stékala krev.

„Nechcete, aby radši zastavil?" zeptala se.

„Ne - odvezte mě — domů!" vypravil ze sebe se značným úsilím.

Pokračovali tedy zvýšenou rychlostí v cestě, až konečně Teresa s píchnutím u srdce spatřila před sebou nějakou obrovskou bránu.

Podkoní jí projel a ocitli se na příjezdové cestě. Na jejím konci stál půvabný dům z červených cihel, který podle Teresy nesl známky alžbětinské doby.

Když se k němu přiblížili, přesvědčila se, že měla pravdu.

Dům měl okenní tabule ve tvaru kosočtverců a byl postavený ve tvaru písmene E.

Ted' už Harryho ruka začala silně krvácet a krev stékala do plédu přehozeného přes Teresiny šaty.

Konečně se před nimi objevily vchodové dveře.

Jakmile koně zastavili, s úlevou si všimla, že je očekávají dva muži.

Jeden z nich byl Harryho komorník.

V prvním okamžiku byl na tvářích obou čekajících mužů patrný údiv.

Pak Harryho komorník Banks rychle seběhl ze schodů.

„Měli jsme nehodu," vysvětlila mu Teresa. „Budete muset jeho lordstvu pomoci vystoupit, ale dejte pozor na jeho paži."

„Postarám se o to, mylady," ujistil ji Banks.

To, jak ji oslovil, Terese napovědělo, že zpráva o jejich sňatku už se na Bourne Hall donesla.

Banksovi a tomu druhému, bělovlasému muži dalo dost práce, aby Harryho dostali dolů z faetonu.

Do schodů k domu ho museli téměř nést.

Teresa už se k nim chtěla připojit, když se objevil nějaký starý muž a postavil se ke koním.

Tehdy se ozval podkoní: „O jeho lordstvo se radši postarám sám."

Seskočil a běžel za oběma muži, kteří raněného nesli.

Teresa opatrně sestoupila na zem a *Rufus* ji okamžitě následoval. V duchu si říkala, že *Rufus* byl vlastně hrdinou celé té události.

Kdyby nezaštěkal a nevydělil toho cizího koně, lupič mohl po Harrym vypálit druhou kulku, která by ho možná zabila.

Při pouhém pomyšlení na to se Teresa zachvěla děsem. Vystoupila po schodech nahoru a vešla do haly. A tam si uvědomila, jak je ráda - její radost se ani nedala vyjádřit slovy -, že Harry zůstal naživu!

6

Hned při vstupu do haly si Teresa uvědomila, že se tady určitě dlouho nebydlelo. Otevřenými dveřmi letmo nahlédla do místnosti, která zřejmě sloužila jako salon.

Na všem nábytku ležely přehozy z holandského nebíleného plátna a závěsy byly zpola zatažené.

Pustila se po schodech nahoru za Harrym, který jí teď už zmizel z dohledu.

Na horním odpočívadle jí rychle přicházela vstříc nějaká starší žena.

S úklonou ji oslovila: „Právě jsem se doslechla, mylady, že jste se provdala za jeho lordstvo. Přeji vám všechno štěstí světa - ale on je zraněný?" „Postřelili ho do paže," vysvětlila jí Teresa. Žena zděšeně vykřikla: „Musím ho okamžitě vidět! Měla bych se vám představit, mylady, jsem jeho chůva, ale teď už žiju jako penzistka v jedné chalupě tady na panství."

„Chůvo, v tuhle chvíli jste ten pravý člověk, kterého potřebuju," přiznala Teresa. „Snažím se zjistit, jak poslat pro lékaře."

„Pan Dawson se o to postará," ujistila ji chůva. „Řeknu mu, že s ním chcete mluvit."

Chůva odspěchala k místnosti na konci chodby.

Teresa se dověděla, že to bude pokoj pána domu.

Když se teď Banks a chůva o Harryho postarají, ona nemá co na práci.

Aspoň se bude moci soustředit na to, že pošle pro doktora.

Chvilí zůstala váhavě stát a rozmyšlela, zda má jít nahoru nebo dolů.

Pak k ní přispěchal ten šedovlasý muž, o němž už věděla, že je majordom.

„Chůva mi oznámila, mylady, že chcete poslat pro doktora.“

„Myslím, že bychom ho měli okamžitě zavolat,“ odpověděla.

„Postarám se o to, mylady.“

Seběhl ze schodů a Teresa ho následovala. Než znovu sešla do haly, už byl pryč.

Nahlédla do salonu a pak do vedlejší místnosti, což byla knihovna.

Místnosti s tabulemi oken ve tvaru kosočtverce byly velice pěkné, i když byl veškerý nábytek zakryt světlými povlaky.

Nebylo snadné představit si, jak ten dům vypadal za života Harryho matky a otce. Dawson se vrátil.

„Poslal jsem pro doktora, mylady,“ oznámil jí. „Bydlí na konci vesnice.“

„Děkuju,“ usmála se Teresa. „Pochopila jsem, že jste majordom.“

„Byl jsem, mylady,“ odpověděl Dawson, „ale od doby, kdy jeho lordstvo a Její Milost přišli o život, zbyl jsem tu na všechno jen já a moje žena.“

Zcela nečekaně, téměř jako by tu s ní byl její otec, Teresa věděla, co musí udělat.

Tohle byl Harryho domov.

Ve své zlosti sem přispěchal jako malý chlapec utíkájící si pro útěchu ke své matce.

A cestou byl zraněn.

Nahlas řekla: „Byl jste tady po celou tu dobu, kdy žili rodiče jeho lordstva?“

„Jsem tady už skoro třicet roků, mylady," přikývl Dawson, „ale v tom prázdném domě je teď moc smutno a ticho.“

„Tak nás teď čeká hodně práce," prohlásila Teresa, „musíme uvést všechno do původního stavu, jaký byl za života rodičů jeho lordstva.“

Dawson jen zíral, když pokračovala: „Doufám, že jste tady měli sluhy, kteří vám pomáhali?“

„Tři, mylady.“

„Ve vesnici se jistě najde pár mladíků, co hledají práci.“

Dawson jen zalapal po dechu. Teresa mluvila dál: „A jestli je vaše žena kuchařka, bude potřebovat dvě nebo tři pomocnice do kuchyně a samozřejmě nějakého chlapce na mytí nádobí.“

Po krátké odmlce dodala: „Jelikož je tady chuva jeho lordstva, určitě bude vědět, jak vycvičit nové služebné, které ještě tuhle práci nikdy nevykonávaly.“

Dawson přikývl.

„Řekněte jí, ať najme tři dívky z vesnice," požádala ho Teresa.

Dawson stál jako očarovaný, ale nakonec se vzpamatoval: „Stěží můžu uvěřit tomu, co slyším, mylady. Už jsem myslel, že k něčemu takovému nikdy nedojde.“

Zlomil se mu hlas a v očích se objevily slzy.

„Tohle je dům jeho lordstva," řekla tiše Teresa, „a až se zotaví natolik, aby mohl sejít dolů, musí ho najít přesně takový, jaký byl za jeho dětství.“

Dawson nebyl schopen slova.

Odspěchal do kuchyně.

Teresa byla přesvědčená, že právě převrátila jeho svět vzhůru nohama.

Doktor přijel překvapivě rychle a po prohlídce Harryho si promluvil s Teresou: „Kulku jsem odstranil. Naštěstí se zaryla jen do masa a nedotkla se kosti.“

„Právě toho jsem se nejvíc obávala,“ přiznala Teresa.

„Jeho lordstvo ovšem ztratilo spoustu krve,“ pokračoval lékař, „a pravděpodobně se mu zvýší teplota. Ale chůvě můžete důvěřovat. Je tady, co se vůbec pamatuju, a považuju ji za lepší než kteroukoli ošetřovatelku, jakou bych mohl doporučit.“

„Takže můžeme být šťastní, že ji máme,“ usmála se Teresa.

„Nesmírně mě překvapila zpráva o svatbě jeho lordstva,“ pokračoval lékař, „ale jsem si jistý, že zaujmete místo jeho matky. Byla to ta nejkouzelnější a nejkrásnější osoba, s jakou jsem se kdy setkal.“

„Děkuju vám.“ Teresu jeho slova dojala. „Vím, že Harrymu pomůžete dát se znovu do pořádku.“

„Vyžaduje to čas a váš manžel bude mít bolesti,“ upozornil ji lékař, „takže neztrácejte trpělivost. Dnes večer se tu znovu zastavím.“

Uklonil se Terese a rychle seběhl ze schodů, kde na něj čekal jeho lehký kočár, na němž už se podepsal zub času, stejně jako na přestárlém koni, který byl do něj zapražený.

Po lékařově odjezdu Teresu napadlo, že ztráta klientely v tomhle domě pro doktora zřejmě hodně znamenala, protože v okolí asi nenašel žádné bohaté pacienty.

Teď nastal čas, aby se šla podívat na Harryho.

Když vybíhala po schodech nahoru k ložnici, cítila, jak se jí srdce v hrudi mírně zachvělo.

Harry měl pocit, že se probouzí a zároveň že se mu něco zdá.

Někdo na něj mluvil.

Byl to měkký hlas, který poznal, protože ho slyšel už tolikrát předtím.

A cítil i chladivou ruku jemně přejíždějící po jeho čele.

„Teď už se uzdravujete, brzy vstanete a budete chodit a pak uvidíte, že váš domov je přesně takový, na jaký se pamatujete," slyšel čísi laskavý hlas. „Na zahradě rozkvetly všechny květy, ve stromech zpívají ptáci a všichni už se nemohou dočkat, až budete znovu mezi nimi."

Harry naslouchal a rozuměl každému z těch vyřčených slov. A připadalo mu, že ta slova už někdy slyšel a zněla mu jako hudba.

Pak ten něžný hlas pokračoval: „Ve stáji na vás čekají koně, a jelikož si při vyjížďkách připadám bez vás velice osamělá, prosím, hleďte se brzy uzdravit. Mám toho tolik, co vám musím povědět."

Hlas zmlkl a ruka se stáhla z Harryho čela.

Zvolna a se značným úsilím otevřel oči. Nad ním se hluboko skláněl obličej, o němž věděl, že ho zná, obličej někoho moc krásného.

Pak ta žena zvolala: „Probudil jste se! Och, Harry, jste vzhůru! Slyšíte mě?"

„Kde... to... jsem?" Harry s námahou ze sebe vyrážel slova.

„Jste doma, v Bourne Hall, a je vám líp, Harry!" Ta slova zněla vzrušeně a jako radostný paján. Snažil se pochopit, kde je a co se stalo, ale byl velmi unavený.

Zavřel oči.

Ta ruka se znovu ocitla na jeho čele; pomyslel si, že patří matce, která se o něj stará.

Doktor Stuart seběhl ze schodů do haly, kde ho očekávala Teresa.

„Jaký je verdikt, doktore?" zeptala se.

„Víte stejně dobře jako já, že Vaše Milost a chůva jste dokázaly zázrak!" usmál se. „Nikdy jsem nezažil, aby

se rána tak rychle zhojila, a jeho lordstvo teď samozřejmě touží co nejdřív vstát."

„A smí?"

„Zítřka, ale jen na malou chvilku," upozornil ji lékař. „A na koně smí sednout až koncem týdne."

„Po tomhle moc touží," poznamenala Teresa. „Takže já teď musím denně ty koně střídát, aby měli pravidelný a dostatečný trénink."

„Slyšel jsem, že jste rozšířila personál ve stájích," řekl lékař. „Chudák starý Abbey by to sám nikdy nemohl zvládnout. Je z něj teď úplně nový člověk, když má kolem sebe tolik mladých pomocníků."

„Budeme jich potřebovat ještě víc," prohlásila Teresa. „Dostala jsem dopis od svého otce, v němž mi oznamuje, že koupil Harrymu na aukci Tattersall's dva další koně, a dneska by je sem měli dopravit."

„Při tomhle tempu budete za chvíli kromě lékaře potřebovat i veterináře," usmál se doktor. „Já mám rád dvounohé, nikoli čtyřnohé pacienty."

Teresa mu se smíchem zamávala na rozloučenou.

Pak se rozběhla za Harrym.

Předtím už napsala dopis otci s podrobným vylíčením všeho, co je potkalo cestou sem.

Ale upozornila ho, že by nebylo správné, aby sem buď on, nebo markýz teď přijeli podívat se na Harryho. Připsala:

„...byl tři dny v bezvědomí a lékař nařídil, že musí být v naprostém klidu, dokud se ta rána nezhojí."

Byla to v podstatě výmluva, aby je udržela v dostatečné vzdálenosti odtud.

Jestli Harryho dosud nepřešla zlost kvůli tomu, jakým podfukem ho s ní oženili, návštěva jeho strýce nebo jejího otce by ho ještě víc rozčilila. Věděla, že jsou natolik chytrí, aby dovedli „číst mezi řádky".

Když byl Harry při vědomí, hovořili o spoustě věcí, ale o svém sňatku se vůbec nezmínili.

Teresa mu oznámila, že najala do domácnosti víc pomocníků a že o zahradu se teď starají čtyři zahradníci.

Taky se dozvěděl, že doplnila personál ve stáji. Neřekl, že ho těší, co udělala, ani neprojevil nesouhlas.

Když se cítil natolik dobře, že se mohl na lůžku posadit, zdál se jí ještě mnohem hezčí, než když si ho „brala“.

Zhubl a měl trochu bledší pleť než dřív. Jeho rysy se zostřily.

V duchu ho přirovnávala k soše jednoho řeckého boha, kterou měl markýz ve Stoke Palace.

Chůva jí připadala jako hora síly a Harry ji poslouchal stejně jako tehdy v dětství.

„No tak,“ hartusila, „jestli tohle všechno nesníte, nikdy se neuzdravíte!“

„Nemám hlad,“ pofňukával Harry.

„Ale nemůžete vrátit ten talíř nedotčený,“ pokárala ho ostře. „Paní Dawsonové by to zlomilo srdce, vždyť ona se může přetrhnout, jen aby vám udělala radost!“

Včera při obědě Harry snědl mnohem víc, než vůbec chtěl.

Chůva triumfálně odnesla jeho prázdný talíř.

Teresa se zasmála. „Nikdy bych si nepomyslela, že poslechnete ženu!“ kroutila hlavou. „Vím až moc dobře, jak chcete, aby se ženy chovaly - aby byly tiché, něžné, poddajné a samozřejmě pokorné.“

„Všechny tyhle vlastnosti budu očekávat od vás!“ prohlásil.

Bylo to poprvé, co - i když nepřímo - dal najevo, že ví o jejich sňatku.

Teresa na okamžik pocítila stud a rozpaky.

Než stačila něco pronést, ozval se znovu Harry: „Mluvíte mnohem něžněji, než jste mluvila před příjezdem sem.“

„Beru vás jako nemocného," prohodila.

„Osobně to považuju za značně lepší," poznamenal Harry, „přesně takové, jak by se ženy měly vyjadřovat.“

„Zřejmě chcete mezi námi úmyslně vyvolat hádku," postěžovala si Teresa, „a to není správné, protože víte stejně dobře jako já, že vám lékař nařídil naprostý klid a žádné starosti.“

„Myslíte si, že si je dělám kvůli vám?" ucedil.

„V žádném případě nemám o sobě tak velké mínění," usadila ho, „ale mám pocit, že toužíte po jednom z těch vášnivých duelů, v nichž jsme si libovali při našich... vyjížděkách." Už měla téměř na jazyku slova „než jsme se vzali", ale včas si uvědomila, že by to nebylo vhodné.

Od chvíle, kdy se Harry zotavil, ani jednou se nezmínil o ničem, co se stalo před jejich příjezdem na Bourne Hall.

Ted' Teresa seděla vedle něj u okna a slunce vrhající své paprsky otevřeným okenním křídlem zbarvilo její vlasy do zlatova.

„Řeknu vám, co bych rád udělal," pokračoval Harry.

„Co?" zajímalo ji.

„Až zítra sejdu dolů, chci vidět všechny ty nové koně, co jsou ve stáji. Posadím se na horní schod před hlavními dveřmi a vy se postaráte, aby mi je předvedli.“

Teresa tleskla rukama.

„Skvělý nápad! Starý Abbey už se nemůže dočkat, až vám je ukáže, zvláště ty dva poslední. Jsou jedineční!"

„Předpokládám, že vy už jste je zajezdila," ušklíbl se.

„Jak bych mohla odolat?" zasmála se.

V jejím hlase se ozval slabý nádech úzkosti.

Co když mu nebude vhod, že jezdila na jeho koních, dřív než je mohl sám vyzkoušet.

Ale jen s úsměvem poznamenal: „Moc je neunavte, než budu mít možnost si na nich zajezdit.“

„Vynasnažím se,“ škádlila ho, „samozřejmě že čekají na vás, stejně jako celé panství už se nemůže dočkat, až vás uvidí.“

Tázavě na ni pohlédl, když mu oznámila: „Navštívila jsem farmáře, kteří projevili obrovskou radost, že jste se vrátil domů. Snad nebudete mít námitky, že jsem jim řekla, aby nadále zvyšovali své výnosy z polí a rozšiřovali stav dobytka.“

Z obavy, aby se nerozčilil, spěšně dodala: „Je podstatné, aby se do všech těch vylepšení pustili co nejdříve před zimou.“

Harry chvíli mlčel.

„Jak vidím, změnila jste směr svého zájmu od loděnice vašeho otce k mému panství,“ utrousil. Pohlédla na něj s obavou.

„Nemyslíte si doufám, že se vměšuju do vašich záležitostí,“ poznamenal, „ale je tady značná spousta věcí, které je třeba udělat a někde musíme začít.“

„Jste si naprosto jistá, že právě tohle chci?“ vyhrkl.

Po kratičké pauze odpověděla: „Domnívala jsem se, že... by nebylo správné, abyste viděl dům a celé panství. .. jak vypadaly při našem příjezdu.“

„Proč?“ vybafl.

„Protože jsem si myslela..., že by vás to rozčililo. Je to přece váš domov.“

Znovu se rozhostilo ticho, které Teresa po chvíli narušila. „Omlouvám se... jestli jsem vás připravila... o to, co je vaší... výsadou.“

„Povím vám, zda jste jednala správně či špatně,“ ozval se po dlouhé odmlce, „až vyjdu z téhle místnosti. Ale z okna vidím, že zahrada vypadá, jako by někdo o ni pečoval.“

„Pracovali s tak velkým úsilím, že až sejdete dolů, napadne vás, že dokázali zázrak!“ ujistila ho Teresa.

„Nebo jste ho dokázala vy!"

Nebyla si jistá, zda ji Harry obviňuje nebo chválí. Vstala a šla se podívat z okna. Harry k ní nečekaně natáhl ruku.

„Pojďte sem," vyzval ji.

Když se nepohnula, za okamžik se zeptal: „Tak brzy jste zapomněla na slib, že mě budete poslouchat?" Teresu polilo horko.

V tuhle chvíli neměla chuť mluvit o tom fingovaném svatebním obřadu.

Pomalou kráčela k němu a přijala jeho ruku. Přitáhl ji blíž ke své židli.

„Zachránila jste mi život," řekl, „a po celou dobu mojí nemoci jste laskavá, soucitná a tolik ženská. Nevím, jak vám poděkovat."

Pohlédla mu do očí.

Náhle cítila, jako by se jí v hrudi dělo něco zvláštního.

Harry se teď na ni díval úplně jinak než dřív. Tělem jí proběhl slabý třes a její prsty v jeho dlani se zachvěly.

Stáhl ji k sobě a ona instinktivně vycítila, že ji chce políbit.

S tichým výkřikem vytrhla svou ruku z jeho. „Och Harry... musím vám... něco říct... něco p-příšerného..., ale myslím, že jste... dost silný, abyste... to mohl slyšet."

Ztuhl.

„Co se stalo?" vyhrkl.

Teresa zoufale hledala vhodná slova.

Jelikož jí zatím žádná nepřešla přes rty, otočila se zpátky k otevřenému oknu.

„Co se mi snažíte povědět?" zeptal se klidně Harry.

„Obávám se..., že vás to... hrozně... rozčilí," soukala ze sebe Teresa, „a možná... dělám chybu, když vám to teď říkám..."

„Jestli je to něco, co se dřív či později musím dozvědět, jsem připravený to slyšet," prohlásil.

V jeho hlase se ozvala ostrost, která tam předtím nebyla.

Teresa si zoufale uvědomovala, že se dopouští strašlivé chyby.

Měla počkat.

Pak sotva slyšitelně ze sebe začala dostávat přiznání: „Je to... jen..., že jste byl... znovu obětí podvodu... a i když se kvůli tomu rozzlobíte... stalo se to... jen proto, že vás všichni milují... a chtěli, abyste byl... šťastný."

„Nevím, o čem to mluvíte," nechápal Harry. „Vím, že jsem byl podvodem vlákán do manželství. Proto jsme oba taďy, ale až doted' jsme o tom nehovořili."

„Já vím," povzdechla si nešťastně, „ale myslím..., že byste teď... měl znát... pravdu, celou pravdu."

„A ta je?"

Terese samým rozechvěním nechtěla vyjít slova z úst.

„Když... papá a strýček Maurice... vám řekli, že jsme... se v-vzali," koktala, „nebyl to... ve skutečnosti... opravdový... sňatek. Ten kněz... byl herec... a my jsme byli oddáni..., abyste nejel do Londýna... a neoženil se s Camille... Clydeovou... tou herečkou... jak jste měl v úmyslu."

Harry na ni chvíli mlčky hleděl, než jí položil otázku: „Myslíte, že je správné dát mi do pití drogu, abych byl svolný k fingovanému sňatku? Takhle se dva dospělí muži neměli chovat, je to ohavné. Přirozeně mě to velice rozzlobilo."

„Já... já vím," zašeptala.

Rozběhla se k němu a poklekla u jeho židle.

„Prosím... neztejte se," žadonila. „Stalo se to proto, že... se strýček Maurice hrozně bál... abyste se nedopustil omylu, který by vám... úplně zničil život."

Obličej mu ztuhl, když vysvětlovala: „Přece víte, jak moc vás má rád, a všechny úpravy paláce dělal jen pro vás. Byl zoufalý, jak vás... zachránit... před sebou samým."

„Takže vy mi teď tvrdíte, že nás při té svatbě neoddával kněz, nýbrž herec!" zareagoval.

„Chtěli... aby to vypadalo... do posledního detailu naprosto věrohodně," zamumlala. „To... narkotikum nemuselo zabrat... úplně... a vy jste si mohl uvědomit, co se děje."

„A vy jste souhlasila hrát v téhle šarádě svou roli!" zvolal Harry. „Ale proč?"

„Protože já... vás taky miluju!" zašeptala.

Slova jí vylétla z úst, než je mohla zastavit nebo promyslet si, co říká.

Až když spatřila ten výraz na Harryho obličeji, došlo jí, co řekla.

Hluboko sklonila hlavu, takže jedině, co viděl, byly její zlaté vlasy, a chrčila ze sebe: „Vedl jste si tak dobře ve válce..., že jste se... v očích všech... stal hrdinou. Váš strýc byl přesvědčený, že... si zničíte život... a to jsem nemohla dopustit."

„Stěží mohu uvěřit, že můj strýc nebo váš otec se zachovali tak, jak se zachovali!" žasl Harry. „Proč se mě nezeptali přímo, jestli mám v úmyslu oženit se s nějakou herečkou?"

„Obávali se, že... kdyby se pokusili... vás přemluvit, abyste to nedělal, jen by vás to naopak přimělo... rozhodnout o mém vlastním životě... a provést, co jste měl v úmyslu."

„Asi chápu jejich důvody," připustil. „Ale současně se mi velice příčí, že mi lhali, a nejvíc ze všeho nesnesu pomýšlení, že do tohoto absurdního spiknutí zatáhli vás!"

„Souhlasila jsem s tím..., protože jsem všechno dělala... pro vás," přiznala.

„Vy jste se o mě bála?“

„Ano... samozřejmě,“ odpověděla. „Během války jste byl... tak úžasný, pro tisíce lidí jste se stal... hrdinou. Jak byste mohl... tohle všechno... zničit?“

Když neodpověděl, pokračovala: „Musíte být k sobě upřímný... a přiznat si..., že by se tím bylo... zničilo všechno, včetně tohoto... nádherného, překrásného domu.“

Tohle se jí vybavovalo každý večer před spaním.

Ten dům se nikdy nemohl stát vhodným prostředím pro divadelní herečku.

Teresa cítila, že téměř vidí Harryho otce a matku, jak sedí před krbem v obývacím pokoji nebo v salonu se starobylým nábytkem a aubussonským kobercem.

Představila si, jak hovoří o svém synkovi spícím nahore v dětském pokoji.

Chůva hrdě ukázala Terese houpacího koně, na němž Harry jezdil, a pevnost, v níž si hrál se svými cínovými vojáčky.

Jako by věděl, co se Terese honí hlavou, Harry se zeptal: „Dali jste zpátky všechno tak, jak to bývalo za života mé matky?“

„Vlastně se o to postarala chůva a Dawson,“ přiznala Teresa, „a já se jen modlím, abyste nebyl... zklamán.“

„Tohle všechno jste udělala pro mě?“ zeptal se tiše Harry. „A přesto vám nevadilo nechat mě uvěřit lži?“

„Byla to... vlastně jen... milosrdná lež,“ zakoktala se Teresa, „abychom vás zachránili... před... hrozným omylem.“

„A co bude teď s vámi?“ zajímalo ho. „Říkáte mi, že nejsme skutečně oddáni, ale tady na Bourne Hall vás všichni považují za moji ženu.“

„Myslím... papá očekává, že... odjedu... jakmile se dostatečně... zotavíte,“ odpověděla. „Vrátím se do Londýna, kde budu debutantkou, jak jsem měla v plánu, než... se událo tohle všechno.“

„Zřejmě jste se dostala do nezáviděníhodné situace," poznamenal, „a jestli se rozkřikne, že jste tady se mnou pobývala jako hraběnka z Lanbourne, spustí to lavinu pomluv a bude z toho pěkný skandál."

„Nikdo se to nemusí dozvědět," vyhrkla Teresa. „Nikdo vás... nenavštívil... a mě kromě sluhů... a samozřejmě doktora Stuarta nikdo neviděl."

„Ten jistě vyzvonil všem ostatním pacientům, že jsem doma," podotkl Harry.

Teresa jen bezmocně rozhodila ruce.

„Snažíte se... zkomplikovat všechno ještě víc, než už to je," posteskla si. „Asi jsem vám to neměla... říct tak brzy. Ale domnívala jsem se..., že teď už... nebudete tak spěchat do Londýna. A možná... jen možná... budete šťastný tady... kam patříte."

V jejím hlase zaslechl žadonivý tón, když zvedla oči a podívala se na něj.

Rozhostilo se kratičké ticho, které Harry po chvíli narušil rozvážnými slovy: „Myslím, že bych se mohl cítit šťastný tady, kam, jak jste řekla, patřím - kdybych tu nebyl sám."

7

Sir Hubert otevřel dopis, o němž věděl, že je od jeho dcery, a dychtivě si ho přečetl.

Drahoušku papá,

obávám se, že jsem všechno pokazila. Včera jsem Harrymu pověděla pravdu a on byl velmi překvapený.

Pak mi řekl, že je připraven žít tady — dala jsem tu všechno do pořádku přesně tak, jak to bývalo za života jeho rodičů —, ovšem ne sám.

Vysvětlila jsem si to tak, že myslí na Camille Clydeovou, a že jakmile se dostatečně zotaví, což by mohlo být tak během dvou tří dnů, pojedje do Londýna.

Je mi to líto, tak hrozně líto, že jsem s tou pravdou nečekala déle, ale možná že se stane zázrak a ona už ho nebude chtít.

S velikou láskou

Tvoje kající dcera

Teresa

Sir Hubert dopis přečetl dvakrát.

Pak se po Berkeley Street vydal k markýzovu domu.

Markýz právě četl *The Morning Post*, a když sir Hubert vstoupil, zvedl k němu usměvavé oči.

„Obávám se, že mám špatné zprávy," začal sir Hubert. Při řeči držel v ruce dceřin dopis.

Markýz ho od něj vzal a přečetl si ho, načež poznamenal: „Držím se dál od divadla i od Charlese Grahama. Asi bych teď měl za ním zajít a zjistit, co se děje."

Vypravil se do White's Clubu s nadějí, že lorda Charlese s největší pravděpodobností najde právě tam.

Nemýlil se.

Rozhodně ale neměl v úmyslu vzbudit něčí pozornost nad tím, co se sirem Hubertem provedli.

Proto si nejdříve popovídal s jedním či dvěma jinými členy klubu.

Pak teprve přes celou místnost zamířil k místu, kde u arkýřového okna seděl lord Charles.

„Jak se máte, Charlesi?" zahlaholil. „Dařilo se vám na dostizích?"

„Můj kůň doběhl jako třetí," odpověděl Charles, „ale vás jsem v poslední době vůbec neviděl. Kde jste se skrýval? Říkal jsem si, že jste určitě odjel na venkov."

„Zajel jsem si na nějakou dobu do Stoke Palace," vysvětlil mu markýz, „a teď bych rád uslyšel všechny novinky -jsou-li nějaké."

„Jestli se ptáte na svého synovce," pochopil lord Charles, „tak toho jsem nějaký čas neviděl, ale zaslechl jsem, že ta oslnivá Camille má nového ochránce." Věděl, že přesně tohle chce markýz slyšet.

„Nového ochránce?" podivil se markýz. „A kdo to je?"

„Vzpomínáte si na Durhama, bohatého, dost nudného, ovšem jde-li o diamanty pro ‚pěknou dámu‘, velice velkorysého muže?"

Markýze jeho zpráva potěšila, ale snažil se nedat to najevo.

Po odchodu z klubu zamířil do jiného — tentokrát do Garrick Clubu, kde očekával, že najde spoustu herců a hereček.

Hned jak vešel, spatřil herce, jehož najal pro roli kněze majícího provést fingovaný svatební obřad. Přistoupil k němu.

„Rád vás zase vidím," řekl, „a chtěl bych vám poděkovat za to, jak jste zařídil tu záležitost, o níž jsme mluvili při našem posledním setkání."

Herec se na něj usmál.

„Slyšel jsem, že všechno řádně vyšlo. Ale trápilo mě, že jsem nemohl sám vykonat to, oč jste mě žádal. Věděl jsem, že pro tu roli musím nalézt někoho jiného, avšak nebylo to snadné. Naštěstí jsem natrefil na reverenda Bartona, který, jak jistě víte, je vikářem kaple v Mayfair."

Markýz na něj vytřeštil oči.

Pak hlasem, který zněl úplně jinak než obvykle, ze sebe vypravil: „Chcete říct, že to byl Barton, kdo se zhostil výkonu svatebního obřadu pro mého synovce místo vás?"

„Nepodařilo se mi najít nikoho jiného, kdo by to sehrál tak přesvědčivě," zněla odpověď. „A aspoň uměl celý obřad nazpaměť."

Markýzi se nedostávalo slov.

Moc dobře znal pověst té kaple v Mayfair.

Její první vikář oddal každého, kdo mu zaplatil jednu guineu, a na nic se neptal.

Dříve žehnal i tajným manželstvím v okolí věznice Fleet.

Jeho ochota celebrovat sňatky bez ohlášek a povolení mu zajišťovala stálý přísun klientů.

Ale v roce 1754 došlo ke změně manželského zákona.

Nový zákon nařizoval čtení ohlášek před sňatkem tři neděle po sobě a jejich zapsání do knihy ohlášek.

Jinak bylo třeba žádat o zvláštní povolení od arcibiskupa z Canterbury.

Kaple v Mayfair více méně získávala na vážnosti.

Byla v ní dosud oddávána spousta lidí bydlících v jejím okolí a o vikáři bylo známo, že za peníze udělá téměř cokoli.

Markýz však obstaral zvláštní povolení ke svatbě pro případ, že by Harry měl nějaké otázky. Takže Harry a Teresa uzavřeli právoplatné manželství.

Markýz si uvědomil, že se ten herec nesmí dozvědět, jak se všechno zvrtilo.

Jen mu znovu poděkoval za jeho pomoc a spěchal zpět na Berkeley Square.

Vešel do domu sira Huberta, a vychrlil na něj, co se stalo.

„Jsem si naprosto jistý," prohlásil zničeně, „že mi Harry nikdy neodpustí to opravdu hanebné a odsouzené jednání."

Sira Huberta v první chvíli napadlo zajet na Bourne Hall.

Poví Harrymu, co se přihodilo a jak to jeho strýce úplně zlomilo.

Pak si vzpomněl, jak se Harry choval, když mu oznámili, že byl oženěn.

Svým příjezdem by mohl všechno ještě zhoršit.

Rozhodl se, že radši Terese okamžitě napíše vzkaz.

Štolba dostal příkaz dopravit ho co nejdříve na Bourne Hall.

Teresa v pláči usnula.

Takhle to bylo každou noc od chvíle, kdy se přesvědčila, že se Harry chce oženit s Camille Clydeovou.

Jeho strýc a její otec se ho snažili zachránit, ale nepovedlo se jim to.

Celá nešťastná pozorovala, že se na ni Harry ani nepodívá.

Sledoval ji jen tenkrát, když se zotavoval z těch vysokých horeček. Teď, kdykoli na něj promluvila, se jí zdál odtahitý a vzdálený, jako by myslel na něco jině-

ho. Touží zbavit se mě, pomyslela si, a jak jednou odjede do Londýna, nepředpokládám, že by mě chtěl ještě někdy vidět.

Jak se v noci převracela na posteli a házela sebou, uvědomovala si, že její láska k němu je den ode dne silnější.

Když byl v bezvědomí, hladila ho po čele a mluvila na něj.

Připadal jí jako dítě, které se zranilo a potřebuje matčinu lásku, aby se mu ulevilo.

Matka jí kdysi řekla, že i když je člověk v úplném bezvědomí, jestliže se na něj mluví, ví o tom.

„Třeba přesně nechápe to, co se mu povídá," řekla tehdy lady Bryanová, „ale pomáhá mu to cítit se v bezpečí a je to pro něj povzbuzení k brzkému uzdravení."

Teresa proto mluvila na Harryho od prvního okamžiku, kdy v důsledku vysoké teploty upadl do bezvědomí.

Ted' už věděla, že k němu cítí hlubokou a beznadějnou lásku. Jak bych se jí mohla ubránit? ptala se sama sebe, když je tak hezký a chytrý?

V duchu si nepřestávala opakovat, o čem spolu mluvili při svých vyjíždkách na koni. Vzpomínala na jejich debaty, sváry a bitvy slov.

Je tak chytrý, přesně takový muž, jakého Anglie v současné době potřebuje v parlamentu i ve společenském světě, říkala si.

Pak si uvědomila, že jestli se Harry dostane na správné místo, kam patří, ona v tom nebude hrát žádnou roli.

Jakmile se vrátí do Londýna, bude chtít žít s Camille Clydeovou.

A jestli nebude dosažitelná ona, pak si najde některou z těch exkluzivních, kultivovaných krás.

Schůzky při obědech nebo večerní party budou úplně jiné než ta nudná atmosféra stolování, která by Harryho čekala doma.

Do toho obrázku nikterak nezapadám, říkala si Teresa pokorně.

Z lásky k Harrymu a z pocitu vlastní beznaděje dospěla k rozhodnutí.

Jakmile ji Harry už nebude potřebovat, požádá otce, aby ji odvezl do jejich domu v Lancasteru.

Sir Hubert ho uzavřel, když se předpokládalo, že si Teresa bude užívat společenskou sezonu v Londýně.

To už ji teď vůbec nelákalo, netoužila po plesech, ani si nepřála být představena u dvora.

Budu pracovat s otcem a soustředím se na jeho loď, umiňovala si.

V porovnání s Harrym jí všichni ostatní muži, s nimiž se setká, budou připadat hloupí a nudní.

Protože Harryho milovala hlubokou láskou, nebude možné, aby kdy ve svém životě pocítila totéž k jinému muži.

Ač papá a strýček Maurice jeho možná zachránili, aby si nezničil život, můj život zničili, říkala si s trochou hořkosti.

Pak se znovu rozplakala při pomyšlení, že toužila dosáhnout na měsíc, který byl ale naprosto z jejího dosahu.

Harry měl ohromnou radost z defilé koní, které mu uspořádali.

Teresa seděla na tom nejbujnějším.

Byl to jeden z těch, kteří právě dorazili z Londýna; byl mladší a neměl za sebou takovou drezuru jako ti ostatní, co její otec koupil.

Podkoní ho přivedl na konci přehlídky, kterou Harry sledoval vsedě na horním schodu, jak si to přál.

Pak z nějakého důvodu, známého pouze jemu, kuň odmítl udělat to, co se od něj požadovalo.

Vzpínal se na zadní, trhal sebou a ze všech sil se snažil shodit Teresu ze svého hřbetu.

Neměl už daleko k úspěchu, ale jezdce se nějak podařilo ho ovládnout. Nakonec si dal říct, přidal se k ostatním a parádoval před Harrym povzbuzován výkřiky podkoních.

Štolbové pak odvedli všechny koně do stájí a Harry se vrátil na lůžko.

Byl velice unavený.

Chůva mu pomohla se svlékáním a všechny ostatní odehnala.

„Jeho lordstvo, jako všichni muži, přeceňuje svoje síly,“ prohlásila, „tak ho teď nechte na pokoji, ať si odpočine.“

Harry osaměl až do následujícího dne, kdy trval na tom, že znovu vstane.

Rozhodně už se mu vracely síly. Naléhal, že projde přízemní místnosti, aby si prohlédl, jak byly zrestaurovány a zda jsou stejné jako za života jeho matky.

Tu noc, když si šli lehnout, Teresa si promítla v hlavě všechno, o čem mluvili a co během dne dělali.

Znovu byla přesvědčená, že až se Harry uzdraví, pomyslí na návrat do Londýna, kde se ožení s Camille Clydeovou.

I když se za ty myšlenky v duchu plísnila, po tvářích se jí řinuly slzy.

Nakonec upadla do neklidného spánku, v němž snila o Harrym.

V tom snu odjížděl, a třebaže ho prosila, aby zůstal, nedal si říct.

Rázem se probudila a byla vděčná, že se tohle událo jen ve snu. Jak můžu být tak... hloupá? žasla sama nad sebou.

Pak si připomněla, jak mu to slušelo při té přehlídce koní.

Bylo fascinující hovořit s ním.

Znovu začínala plakat.

Zdálo se jí, že pokoj sálá žárem.

Vylezla z postele a odtáhla záclony. Jedno z křídlových oken bylo otevřené, ale otevřela ještě další.

Když se pak vyklonila a zadívala dolů do zahrady, připadalo jí, že v jednom dolním pokoji zahlédla světlo. Bylo to v salonu.

Vzpomněla si, že po večeři tam zašla vybrat si nějakou knihu ke čtení.

Vzala si ji nahoru do postele.

Určitě jsem zapomněla sfouknout svíčku, řekla si s pocitem viny nad svou nedbalostí.

Zašla do salonu poté, kdy služebnictvo se už odebralo ke spánku do jemu vyhrazené části domu.

To znamenalo, že svíčka bude hořet celou noc, a mohla by - ač se to zdálo nepravděpodobné - způsobit požár. Vklouzla do pěkného župánku z jemné modré vlny, ozdobeného krajkou na límci a na manžetách.

Zapínal se na drobné perlové knoflíčky od krku až k dolnímu lemu.

Všechny je zapnula a zamířila ke dveřím.

Když k nim došla, uvědomila si, že *Rufus* jde za ní.

Zastavila se a nařídila mu: „Počkej, buď hodný pejsek a sed’.”

Obávala se, že kdyby ho vzala s sebou, mohl by v hale na něco zaštěkat, a tím vzbudit Harryho. *Rufus* se posadil.

Jakmile vyšla ze dveří, slabě zakňučel. „Za minutku dvě jsem zpátky,” slíbila mu šeptem Teresa.

Na chodbách se každou noc nechávalo pár rozsvícených světel, takže dům netonul v absolutní tmě.

Když přešla halu, vedle vchodových dveří prosvítalo světlo.

Otevřela dveře do salonu a vešla. Po několika krocích zůstala stát jako přimražená.

U krbu spatřila dva cizí muže, snímající obraz, co visel nad krbovou římsou.

Z hrdla se jí vydral slabý výkřik hrůzy, který přiměl oba muže otočit se k ní.

Dívala se do obličejů, jejichž dolní část byla zakryta pruhem látky.

Viděla jen jejich oči.

„Co tady... děláte... nemáte... žádné... právo!“ začala.

Náhle jí kdosi, kdo stál za ní, ucpal ústa roubíkem.

Uvědomila si, že v místnosti je ještě někdo.

Zatímco se snažila vymanit z jeho sevření, ti dva u krbové římsy sundali obraz a přišli svému komplici na pomoc.

Ještě než si stačila dostatečně uvědomit, co se děje, přivázali jí ruce k tělu.

A totéž čekalo její kotníky, které pevně svázali k sobě.

Pak ji dva z těch chlapů zvedli a odnesli k pohovce, na niž ji neurvale odhodili. Zírala na ně v hrůze.

Pevně utažený roubík se jí zařezával do rtů.

Zvedli krásně vyšíváný čínský pléd přehozený přes zadní opěradlo pohovky a přikryli ji.

Ocitla se ve tmě. Neviděla vůbec nic.

Cítila se úplně bezmocná, nebyla schopná se pohnout, ani vydat hlásku.

„Ta se ani nehne,“ ozval se jeden z mužů drsným hlasem.

Teresa poznala, že nepochází z téhle země.

„Ale stejně si radši pospěšme,“ uslyšela hlas druhého. „Ať přinesou z příborníku ty krabice.“

Teresa chtěla vykřiknout, co to provádějí.

Došlo jí, že ten muž, který právě promluvil, má na mysli krásnou sbírku tabatěrek se šňupavým tabákem.

Byly na druhém konci salonu.

Prohlédla si je ten večer, když se z nábytku v salonu sundaly povlaky.

„Bývaly pýchou a radostí Její Milosti," vzpomínal Dawson.

A také měly určitě velkou cenu, pomyslela si.

Na některých z nich byly skvostně namalované miniatury orámované diamanty a perlami.

Jiné měly glazuru, kterou určitě musela vytvořit ruka mistra.

Byly tam i velmi staré miniatury králů a královen žijících před několika staletími.

Jak by je mohla nechat odnést tak drahocenné věci?

Harry je určitě miloval, protože patřily jeho matce.

„Musím je zachránit, musím," říkala si a znovu si uvědomila svou beznadějnou situaci.

Pak si vzpomněla, že ona a Harry si vzájemně dokázali číst myšlenky.

Když se jednou pustili do svého oblíbeného duelu slov, poznamenal: „Vím, co si myslíte. Můžu vám okamžitě říct - než to vyslovíte - že nemáte pravdu - že se mýlíte."

Tehdy se zasmála.

Ale i ona často poznala, s jakým argumentem Harry proti ní vyrukuje, než ho stačil formulovat slovy.

Kéž by v tuhle chvíli myslel na mě! přála si.

Třeba by ho mohla upozornit, co se právě děje v salonu jeho matky.

„Probud' se! Probud' se!" volalo její srdce. „Zachraň ty věci, které miluješ... rychle přijď... je tě tady zapotřebí."

Měla pocít, jako by její myšlenky byli drobní ptáčkové, které vypouští ven ze své hrudi.

Vylétli by ze salonu, dostali se do Harryho pokoje a možná by ho vzbudili.

Vzpomněla si, jak jí otec vyprávěl, že v Indii a jiných částech Východu domorodci dokážou využívat

svých myšlenek mnohem účinněji než jakéhokoli jiného prostředku dorozumívání.

Vylíčil jí, jak při jedné cestě mu nosič jeho zavazadel řekl, že okamžitě musí odjet domů.

„Co se stalo?“ zeptal se ho tehdy otec.

„Můj otec umírá, do rána zemře a bude mě potřebovat.“

„Tohle vám bylo řečeno?“ zeptal se otec překvapeně. Uvědomoval si, že se nacházejí hodně daleko od místa, kde začala jejich cesta.

Tam ten muž bydlel.

„Slyším to - ve své mysli,“ odpověděl nosič.

Jelikož ho otec podezíral, že si jen vymýšlí, neuvolnil ho s vysvětlením, že může odejít tak za dva tři dny.

Nosič se podřídil autoritě jejího otce, ale potřásl hlavou se slovy: „Potom už bude moc pozdě.“

„A bylo příliš pozdě?“ zajímalo Teresu.

„Opravdu bylo,“ přisvědčil otec. „Otec toho muže zemřel přesně v tu dobu, jak jeho syn očekával. Mohl jsem se jen omluvit, že jsem mu nevěřil.“

„Jednalo se o přenos myšlenek,“ poznamenala zamýšleně Teresa, snažíc se to pochopit.

„Domorodcům v Indii to připadá zcela samozřejmé,“ pokračoval otec, „a je škoda, že je nenapodobujeme.“

S úsměvem dodal: „Uchránilo by nás to před spoustou nepřijemností a zachránilo značné množství peněz!“

Teresa si teď tuhle příhodu vybavila a dál vysílala Harrymu svoje myšlenky.

Se zoufalstvím v duši uslyšela, jak zloději sundávají ze stěny další obraz.

Ten nad krbem namaloval Van Dyke; obdivovala ho pokaždé, když vešla do místnosti. Ten, co právě sundávali, byl mimořádně krásný motiv květin, dílo Ambrosia Bosschaura.

Ztráta tohoto plátna Harryho určitě zdrtí.

Jedna ze služebných jí řekla, že Harryho matka milovala květiny.

Nejen že jich měla plno v domě a ve sklenících, ale taky sbírala obrazy zachycující květiny.

„Och, zachraň ho, Harry... zachraň ho! Usslyš, co ti říkám, a i když jsi dosud slabý, sejdí dolů.“

Byl unavený, když po přehlídce koní si šel nahoru lehnout.

Ale teď už si jistě důkladně odpočinul a den ze dne nabýval větší sílu.

Mohla by to být otázka dní, než se bude cítit silný na zpáteční cestu do Londýna, aby našel Camille Clydeovou!

Jen na to pomyslela, jako by jí srdce sevřela ledová ruka. Toužila vyplakat se ze své bolesti.

Třeba ho tohle přesvědčí, aby zůstal na venkově.

Do jeho domu se vloupali zloději a zohavili a pošpinili pokoj, který jeho matka tolik milovala!

Muž, co šel pro tabatěrky, se určitě už připojil k ostatním, protože slyšela, jak říká: „Tohle hodí pěkných pár liber, a čím dřív to dostaneme odtud a dopravíme do Londýna, tím líp.“

„Máš pravdu,“ odpověděl jeden z jeho kumpánů, „myslím, že vezmeme s sebou i ten druhej vobraz, starej Isaac z něj bude nadšeněj.“

Druhý chlap se chrčivé zasmál.

„Starej Isaac se zasměje nad vším, na čem může trhnout ňáký prachy.“

„Na tomhle trhne vopravdovej balík,“ prohlásil další muž. „Pojďme už.“

Právě se chystali přejít kolem pohovky, kde ležela Teresa, když náhle zaslechla, jak se otvírají dveře.

Poskočilo jí srdce, když uslyšela Harryho otázku: „Co se to tady ksakru děje?“

Všimla si, že muži stojící téměř naproti pohovce se rázem zarazili a zůstali stát jako zkamenělí.

Blesklo jí hlavou, že Harry sešel dolů beze zbraně a ti chlapi s ním naloží stejně jako s ní.

Chtěla zakřičet a varovat ho, ale uslyšela, jak jim nařizuje: „Zvedněte ruce nad hlavy!"
Byl to příkaz.

Zazněl tak ostře, protože zřejmě některý z mužů se chystal vytáhnout pistoli zpod opasku. Stále se třásla strachy, protože Harry byl sám se třemi muži proti sobě. Ale pak se ozvalo: „Svažte je!"

Ulevilo se jí, když za ním uslyšela kroky.

S nadlidským úsilím se snažila otočit na bok.

Z obličeje se jí sesunul ten čínský pléd.

Konečně viděla.

Spatřila před sebou ony dva muže, co sundávali obrazy.

Stáli s pažemi zvednutými nad hlavou.

Třetí muž, nacházející se kousek od nich, měl zvednutou jen jednu paži. Ve druhé držel obrovský pytel.

Teresa věděla, že ten vak obsahuje tabatěrky, které ukradl z příborníku.

Ode dveří je pozoroval Harry.

Dva sluhové s provazy v rukou přiskočili k těm zlodějům obrazů.

Náhle se muž s pytlem, v němž měl tabatěrky, rozběhl k oknu.

Bylo to veliké okno a zloději si ho nechali dokořán otevřené.

Muž k němu skutečně dospěl, aniž pustil z ruky svůj vak.

Harry vystřelil.

Kulka zasáhla muže do paže nad loktem. Vyjekl, odhodil pytel a skácel se na podlahu, svíraje si poraněnou paži.

Harry ve snaze učinit všechna bezpečnostní opatření, přistoupil k těm dvěma, které sluhové svázali.

Zpod opasku toho jednoho vytáhl pistoli a druhému sebral dlouhý lesklý nůž; při pohledu na jeho čepel se Teresa roztřásla hrůzou.

Když se Harry otočil od toho posledního, pohlédl na pohovku a spatřil Teresu. Okamžik na ni jen zíral.

Pak rychlým krokem přistoupil, vsunul jí ruku pod hlavu a uvolnil roubík.

Vydechla úlevou.

„Jste v pořádku? Nezranili vás?“ vyhrkl.

„Ne, jen mě svázali,“ odpověděla. „Zoufale... jsem se pokoušela... říct vám... co se děje... a teď... jste tady. Jak jste se mohl... dozvědět..., že je vás... tady... zapotřebí?“

Harry se usmál.

„Slyšel jsem vás.“

Obrátil pozornost na muže, kteří teď měli svázané ruce za zády. Sluhové jim tak utáhli zápěstí, že jimi nemohli pohnout. Oba sloužící s očima lesknoucíma se vzrušením čekali na pánův další příkaz.

„Odveďte ty muže a zamkněte je ve sklepě nebo někde, odkud nebudou moci utéct, dokud se sem nedostaví policie.“

Po krátké odmlce pokračoval: „Pak se vraťte a já vám povím, co udělat s tím zraněným.“

Pohlédl na muže krotícího se v bolestech, jemuž po ruce stékala krev.

„Vzbud'te někoho, kdo dojde pro doktora,“ rozkázal Harry, „a vzbud'te taky chůvu. Povězte jí, že bude mít na starost dalšího nemocného.“

„Rozhodně ji moc nepotěší, až uvidí někoho jako je on,“ ozval se jeden ze sluhů.

„To vím,“ souhlasil Harry, „ale stěží můžeme nechat člověka vykrváct, ať je jakkoli odporný. Položte ho na pohovku v hale pro služebnictvo a postarejte se, aby nenadělal velký nepořádek.“

Muži splnili jeho rozkazy.

Oba zloděje hnali před sebou ven z pokoje.

Teresa slyšela, jak jdou chodbou.

Pro oba sluhy to byl určitě zážitek, jaký ani jeden z nich dosud nezažil. Zřejmě si ho pořádně vychutnávali.

Harry se vrátil k Terese a začal rozmotávat provaz, jímž měla svázané ruce za zády.

Jakmile jí uvolnil ruce, zahýbala prsty, aby se znovu prokrvily.

„Jak se vám tohle mohlo stát," žasl, „a co jste tady dole pohledávala uprostřed noci?"

„Ze svého okna jsem zahlédla... ze salonu světlo, a tak mě napadlo, že jsem asi... předtím zapomněla... sfouknout svíčku."

Protože Harry nijak nereagoval, pokračovala: „Měla jsem hrozný strach, že s těmi obrazy a sbírkou tabatěrek, co patřila vaší matce, utečou dřív, než je někdo stačí zadržet. Jak je možné, že jste se tu objevil, právě když jsem se modlila, abyste přišel?"

Harry se usmál.

„Musím přiznat, že bychom měli být velice vděční Rufusovi."

Teresa doširoka rozevřela oči.

„Vy jste ho slyšel?"

„Kňučel, jako by tušil, že jste v nebezpečí, a když mě vzbudil, byl jsem si jistý, že se něco stalo."

„Nechala jsem ho u sebe v pokoji, aby vás nebudil," poznamenala.

„Ale dobře udělal, že přiběhl za mnou, jinak ho třeba mohli zabít."

Teresa zděšeně vykřikla.

„Byl natolik chytrý," pokračoval, „že mě probudil, a pak jsem pochopil, opravdu jsem si uvědomil, že mě potřebujete."

„Zkoušela jsem přenos myšlenek, o němž mi papá vyprávěl, že ho velice často používají v Indii."

„Byl jsem přesvědčen, že se děje cosi nekalého, proto jsem si vzal s sebou pistoli."

„A tím jste zachránil vaše vzácné poklady," poznamenala.

Harry jí teď uvolnil kotníky. Postavila se na podlahu.

„Hrozně... moc... jsem se bála," přiznala, „ale vy teď zasluhujete další medaili."

„Spíš byste si ji zasloužila vy," usmál se.

Když mluvil, Teresa z něho nespustila oči.

Cítila, jako by jí říkal něco, čemu nerozuměla.

Pak se na prahu náhle objevila chůva.

V županu vypadala dost zvláštně.

Vlasy měla vzadu pečlivě sepnuté do drdolu. Jak vyšla do místnosti se zlostným výrazem na obličeji, Teresa cítila, jako by se spolu s Harrym znovu ocitli zpátky v dětském pokoji.

Jako by provedli něco nepěkného a teď mají malér.

„Povíte mi, co se tu děje, můj pane?" vyjela na něj chůva, „a proč nejste v posteli?"

„Právě zachraňuju svůj dům před zloději, chůvo," odpověděl Harry, „a ti chlapi mohli s sebou odnést nejen obrazy, ale taky Teresu."

„Nikdy mě nenapadlo, že by se něco takovýho mohlo stát," kroutila hlavou chůva, „vždycky jsem myslela, že dům má dokonalou ochranu."

„To jsem si myslel i já," souhlasil Harry.

Pak zamířila k muži sténajícímu na podlaze.

„Hádám, že patří k těm lupičům, co?" zeptala se stará žena.

„V tom pytli má všechny tabatěrky," zvolala Teresa. „Dejte pozor, aby se nepolámaly nebo nějak jinak nepoškodily."

Harry to zřejmě považoval za pravděpodobné, proto přešel pokoj a pytel zvedl.

Byl těžší, než předpokládal, a jak se vzdaloval od zraněného lupiče, zapotácel se.

„Ale teď musíte rovnou zpátky do postele," hartusila chůva, „nebo se vám vrátí horečka."

Harry odložil pytel ke stěně, kde nebylo pravděpodobné, že by o něj někdo zakopl.

„Dobrá, chůvo," řekl pokorně. „Už jsem poslal pro lékaře a sluhům jsem nařídil položit toho muže do haly pro služebnictvo."

„Podle mě je to místo pro něj až moc dobrý," zabručela chůva. „Ale asi ho nemůžeme nechat umřít, jak si zasluhuje."

Muž, o němž mluvila, zasténal.

„Pomozte mi," žadonil. „Pomozte mi, mám bolesti."

„Budeš muset počkat, až se dostaneš na řadu," odbyla ho chůva. „Máš velký štěstí, že se vůbec někdo postará o chlapa, jako seš ty a tobě podobný!"

Její ostrý tón, jakým se kárají nezbedné děti, nutil Teresu k smíchu.

Harrymu zajiskřilo v očích.

Objal Teresu kolem ramen.

„Asi bychom se oba měli vrátit do postele. Můžeme všechno svěřit do chůviných schopných rukou a rozhodně poslechnout, co nám přikazuje."

„To jistě musíme," zasmála se Teresa.

Vyšli ze salonu.

Jakmile se ocitli v chodbě, cítila, jak se Harry mírně zapotácel.

„Bylo toho na vás trochu moc," poznamenala. „Opřete se o mě, pomohu vám nahoru."

„Šel jsem na pomoc vám," připomněl jí.

„A zachránil jste mě," zareagovala. „Byl to hrdinský čin."

Mezitím dospěli ke schodišti.

Neušlo jí, jak Harry chňapl po zábradlí jako po záchranném lanu.

„Položte mi ruku na rameno," vybídla ho, „a zbyzte se té zbytečné hrdosti, máte za sebou velice vyčerpávající den. A navíc, co může být otresnější než pocit, že do vašeho domu vtrhnou lupiči, aby vás okradli."

„Vlastně," Harryho ta cesta do schodů dost vyčerpávala, „ted' byste měla vzlykat na mém rameni vy a já bych vás měl utěšovat."

„To můžu udělat, až budete mít víc síly," opáčila, „ale v tuhle chvíli nejsem žádná ufnukaná, slabá žena, jakou mě chcete mít."

Harry se zasmál, ale bylo jasné, že ty schody nahoru zdolá jen s velkým úsilím.

Nahoře mlčky prošli chodbou.

Když mijeli Teresin pokoj, *Rufus* začal štěkat a škrábat na dveře.

„Zavřel jsem ho tam," hlesl unaveně Harry, „jen pro případ, že by dole byli zloději, jak jsem tušil, a on by je mohl napadnout."

„Určitě by to udělal, kdyby si myslel, že mi chtějí ublížit," ujistila ho. „Je to moc odvážný psík."

„A má velice odvážnou paničku," usmál se Harry.

Ted' už došli ke dveřím jeho pokoje.

Když je Teresa otevřela, spatřila u postele rozsvícenou svíčku.

„Chůva se zřejmě přijde nahoru přesvědčit, jestli jsme splnili její příkazy," zasmála se. „Takže byste měl radši honem hupnout do postele."

„A vy musíte udělat to samé. Děkuju vám, že jste zachránila věci, jichž si tolik cením. A ještě za něco vám musím být vděčný."

„O tom si promluvíme zítra." Sledovala, jak se dost nejistě blíží k lůžku. Pak zavřela dveře a rozběhla se do svého pokoje.

Rufus mezitím div nevyvrátil zamčené dveře.

Zvedla ho do náručí, do něhož se zavrtal celý šťastný, že má svou paničku zpátky.

„Je to dobré," šeptala mu, „všechno je v pořádku. Jsi chytrý pejsek, zachránil jsi mě. Byl jsi to ty, kdo probudil hraběte, a tak jsi vlastně zachránil všechny ty obrazy a tabatěrky."

Pochovala ho a pak postavila na zem, aby si mohla svléknout župan.

Jakmile vklouzla pod přikrývku, vyskočil a lehl si vedle ní.

„Když to člověk nejméně očekává, pokaždé se něco stane," pomyslela si, „a Harry mě slyšel, když jsem si to přála."

S hlavou zabořenou do polštáře si vybavovala, jak to bylo nádherné.

Prostřednictvím svých myšlenek se dokázala spojit s Harrym a on mohl jednat.

Pak si řekla, že po tom, co se právě přihodilo, rozhodně nebude tak silný, aby v nejbližších dnech mohl odjet do Londýna.

Možná že to, co se stalo, bylo skryté požehnání.

„Díky, Bože, děkuju ti," modlila se, „za to, že jsi zachránil ty obrazy a tabatěrky. Prosím, zaříd', aby Harry zůstal tady... prosím... prosím."

Při opakované modlitbě usnula.

8

Dva dny nato Harry sešel dolů k obědu; oznámil, že odpoledne bude odpočívat a večer přijde do jídelny na večeři.

Paní Dawsonová z toho byla bez sebe nadšením. Rozhodla se připravit mu všechny jeho oblíbené lahůdky z dětství.

Jelikož služebnictvo projevovalo takovou radost, Teresa se rozhodla obléct si své nejhezčí šaty.

Zvolila ty, které jí hraběnka vybrala k představení u dvora.

Když sešla dolů, uvědomila si, že tohle je možná naposled, co večeří sama s Harrym.

Tušila, že zítra má v úmyslu odjet do Londýna.

Vlastně ani nevěděla, proč si to myslí, protože Harry se o ničem takovém nezmínil.

Jen tušila, že má něco v plánu, a byla si jistá, že to má co dělat s Camille Clydeovou.

Čekal na ni v salonu ve večerním obleku.

Pomyslela si, že žádný muž na světě nemůže být hezčí a přitažlivější.

Když se k němu blížila, cítila, že srdce jí v hrudi několikrát poskočilo.

„Tohle je velice zvláštní příležitost, Tereso," začal.

„Protože jste sešel dolů?" zeptala se.

„Protože je mi dobře," usmál se, „a po večeři vám sdělím, co hodlám udělat."

Teresa k němu vzhlédla s obavou, ale na nic se nezeptala.

Když Dawson ohlásil, že večeře je připravená, Harry jí nabídl rámě.

V jídelně byly rozsvícené svíce a Dawson prostřel ty nejlepší zlaté a stříbrné talíře.

Když je pak obsluhoval lokaj v elegantní livreji, Teresa si říkala, že nic romantičtějšího snad ani nemůže existovat.

Je-li tohle opravdu naposledy, co stoluje sama s Harrym, zapamatuje si každíčkou vtefinu z toho.

Harry se rozhodně snažil být příjemným společníkem.

Vyprávěl Terese veselé historky o okupační armádě, které ji rozesmály.

Po večeři, než Dawson a lokajové odešli z jídelny, přijal sklenku brandy.

„Asi bych vás tady měla zanechat s vaším portským, jehož jste se ani nedotkl," nabídla Teresa.

„Myslím, že bude pohodlnější, když si tu brandy odnesu s sebou do salonu," odpověděl.

Kráčeli spolu chodbou.

V salonu byly rozsvícené lustry.

Zářily na všechno, co svítilo čistotou a vysokým leskem. Teresa se právě chystala Harrymu navrhnout, aby se posadil u krbu na židli s vysokým zadním opěradlem, když Dawson vběhl do místnosti.

Držel v ruce stříbrný tácek, na němž ležel dopis.

„Tohle právě přišlo z Londýna, mylady," vyhrkl, „myslím, že štolba by tu měl zůstat přes noc."

Teresa poznala rukopis svého otce.

„Ano, samozřejmě," souhlasila, „ale povězte tomu muži, ať zítra odtud nespěchá, protože po něm asi pošlu otci odpověď."

„Vyřídím, mylady," přikývl Dawson.

Teresa otevřela dopis.

„Proč ho papá posílal po štolbovi?“ divila se. „Obyčejně odesílá dopisy poštou.“

Harry na to nic neřekl a Teresa otevřela list, v němž stálo.

Moje drahá dcero,

tenhle dopis se mi moc těžko píše, protože cítím, že budeš stejně rozrušená jako já.

Markýz jel včera do Londýna, aby zjistil, co je s Camille Clydeovou, a protože se dozvěděl dobrou zprávu, byl zpočátku velice potěšen. Camille Clydeová má nového ochránce v lordu Durhamovi, který je starý a moc bohatý, a hlavně velice velkorysý k ženám, jako je ona.

Markýz ovšem taky potom zašel do Garrick Clubu, aby poděkoval tomu herci, co měl sehrát roli kněze při tvé fňgované svatbě s Harrym.

Onoho mladého muže opravdu našel a od něj se ke svému zděšení dozvěděl, že jelikož on sám se bohužel nemohl dostavit, poslal místo sebe reverenda z kaple v Mayfair.

Je pro mě těžké vyjádřit slovy, co to znamená, moje nejdražší; díky tomu, že markýz vynaložil takové úsilí, aby dostal zvláštní povolení, sňatek, který byl uzavřen mezi tebou a Harrym - poté co Harry požil tu drogu — je naprosto legální, a tudíž jste v očích zákona mužem a ženou.

Nedokážu ani vyjádřit svou lítost, že se tohle stalo, a markýz je úplně zničený, ale nemůže říct ani udělat nic, co by nějak pomohlo.

Můžeme tě pouze požádat o odpuštění a doufám, že i Harry nám odpustí. Jedinou naší omluvou je, že jsme všechno udělali pro — jak jsme věřili — jeho vlastní dobro.

Jako by nemohla pochopit, co jí otec sděluje, Teresa přečetla dopis ještě jednou. Zvedla se jako omámená.

Instinktivně zamířila k oknu cítíc, že potřebuje vzduch.

„Copak je?“ zeptal se starostlivě Harry. „Co vás tak rozrušilo?“

Teresa nemohla ani promluvit.

„Povězte mi to!“ naléhal Harry a znělo to jako rozkaz.

„Já... já nevím... jak to říct,“ vypravila ze sebe. „A vás to... moc rozčilí... budete mít zlost... ještě větší než... předtím.“

Harry povytáhl obočí.

„To už by asi ani nebylo možné,“ ušklíbl se, „ale řekněte mi, co vám otec napsal.“

„Já... já... nemůžu,“ zamumlala Teresa. „Ach Harry... nemůžu vám to říct! Jak jsem... mohla... vědět... jak jsem mohla... tušit..., že se stane... tohle!“

„Dejte mi ten dopis!“ zvolal.

Jeho rozkazovačný tón ji přiměl přistoupit k němu.

Vzal jí dopis z ruky a druhou rukou sevřel její zápěstí. „Nechápu, proč byste měla být tak rozrušená!“ zavržl hlavou.

„P... pochopíte proč... až si přečtete... co mi papá napsal,“ koktala Teresa.

Přes své značné rozčilení nedokázala od něho odstoupit. Bez rozmýšlení se schoulila vedle jeho židle.

Když začal číst, opřela si o něj hlavu.

Byla příliš vyděšená, než aby si všimla zuřivého výrazu na jeho obličejí nebo slyšela vztek v jeho hlase.

Rozhostilo se ticho, ticho, které jí připadalo jako temný mrak, jenž ji celou zahalil.

Pak se Harry nečekaně zasmál.

Byl to dušený smích, jako by ho chtěl potlačit, ale nemohl.

Teresa k němu překvapeně zvedla oči.

„Párek takových starých zmatkářů aby opravdu pohledal!" prohlásil. „Měli by se stydět!"

„Já... je mi to líto... hrozně... líto," vykřikla. „Myslela jsem..., že budete... volný... ale..."

„Zpackali to!" přerušil ji. „Opravdu! Dva dospělí muži! Nikdy bych si nedovedl představit, že by se můj strýc nebo váš otec dokázali chovat takhle bláznivě. Je to neuvěřitelné!"

Teresa to nechápala, proto na něj jen zírala.

Nečekaně ji objal kolem ramen.

„Dneska večer jsem se vás chtěl zeptat," řekl tiše, „jestli byste si mě vzala, moje drahá. Avšak můj strýc a váš otec to už udělali!"

„Vy... jste mě... chtěl požádat... abych se stala... vaší ženou?" vydechla téměř neslyšně.

Obávala se, že ho špatně slyšela, nebo že si z ní Harry jen utahuje.

Přitáhl si ji trochu blíž.

„Miluju vás! Miloval jsem vás od okamžiku, kdy jsem vás poprvé uviděl."

„Tomu... nevěřím!" zašeptala.

„Donutím vás tomu uvěřit," slíbil, „protože si myslím, moje milovaná, že i vy mě trochu milujete."

Teresa skryla tvář na jeho rameni.

„Opravdu vás... miluju," řekla zlomeně, „ale nikdy... jsem si nemyslela... že byste kdy mohl milovat... mě."

„Jak bych se tomu mohl ubránit, když jste mi zachránila život a máte v sobě všechno, co by si muž u své manželky přál. A navíc jste taky krásná, že kdykoli se na vás podívám, mám pocit, že sním."

„Jak mi můžete říkat takové věci... byla jsem... tolik nešťastná při pomýšlení..., že se vrátíte do Londýna... abyste se oženil... s jinou ženou."

Nepřiměla se vyslovit jméno té herečky.

„Nikdy jsem neměl v úmyslu s někým se oženit - kromě vás!“ prohlásil.

Byla tak překvapená, že zvedla hlavu.
„A-ale váš strýc... myslel...”

„Vím přesně, co si myslel,” skočil jí do řeči, „a kdyby měl dost rozumu, aby se mě zeptal, místo aby do mě vlil ten čínský hnus, byl bych mu řekl, že jsem se pokoušel požádat ho o radu, jak se dostat z dost nepříjemné situace.”

Teresa naslouchala s vykulenýma očima.

Pokračoval: „Měl bych vám raději říct, co se stalo, a jednou provždy udělat za vším tečku.”

„Ano... prosím... povězte mi to,” žadonila Teresa. „Nedovedu si představit, jak se tohle všechno stalo.”

„Stalo se to,” vysvětlil jí, „protože mi Camille Clydeová připadala velice zábavná osůbka a dobrá společnice a já po letech odloučení z Londýna chtěl ochutnat všechny dostupné radosti.”

„To... chápu,” zamumlala.

„Myslel jsem si, že to pochopíte. Jste velice vnímavá, velice inteligentní žena.”

Na okamžik se odmlčel a zatvářil se, jako by ji chtěl políbit. Ale pak zřejmě cítil, že musí pokračovat: „Jednou večer po nějaké společenské večeři, při níž jsme nadměrně popíjeli, Camille, asi žertem, prohlásila: ‚Nebyl by to špatný nápad, vzít se.’

Jelikož mně to po tom pití moc jasně nemyslelo, odpověděl jsem: ‚A ještě lepší nápad by byl, kdybyste se chovala tak, jak by se měla chovat moje žena!’ Políbil jsem ji a ona si pak zvykla mě škádlit a říkala: ‚Teď mě polibte, jako kdybych byla vaše žena.’”

Zase se odmlčel, zřejmě si vybavoval dřívější okamžiky.

„Náhle jsem si uvědomil, že to, co jsem považoval za hru, začínalo být vážné! Došlo mi to tehdy, když Ca-

mille začala svým přátelům vykládat, že se opravdu vezmeme."

Pohlédl na Teresu a tiše dodal: „Přísahám vám, moje předrahá, že myšlenka postavit nějakou ženu na místo mé matky, mě poprvé napadla ve chvíli, kdy jsem potkal vás."

„Och Harry... je to... skutečně... pravda?"

Ta představa byla tak nádherná, že Teresiny oči se naplnily slzami a ty jí teď stékaly po tvářích.

„Přísahám, že je to pravda," odpověděl, „a vím, moje krásná, milovaná, že jste přesně ten typ ženy, jaký by mi moje matka vybrala za manželku."

Privinul ji k sobě a setřel jí slzy.

Pak ji políbil a líbal ji majetnický, naléhavě, jako by se bál, že ji ztratí.

Před Teresou jako by se otevřelo nebe a Harry ji vnesl dovnitř. Žádný muž předtím ji ještě nepolíbil.

Tohle překonalo všechny její představy, byla jako u vytržení. Nikdy si nepomyslela, že by něco takového mohla pocítit.

Harry ve svých polibcích neustával, líbali se, až sotva popadali dech.

Pak jí zašeptal: „Můj miláčku, moje sladká, moje nádherná ženuško, vím, že budeme spolu šťastni."

„Miluju tě... tak moc tě miluju!" špitla.

Harry ji přitáhl blíž k sobě, takže se teď oba tísnilo na jedné velké židli.

„Dnes večer jsem se tě chtěl zeptat, jestli se za mě provdáš."

„Já... já si zase myslela..., že mi chceš oznámit..., že se... vracíš zpátky do Londýna... a už mě tady... nechceš."

„Jak si můžeš představovat něco tak absurdního?" žasl Harry. „Neodvážil jsem se na tebe pohlédnout nebo se tě dotknout, dokud jsem se natolik nezotavil, abych se znovu cítil mužem, ale, moje milovaná, toužil jsem políbit tě

pokaždé, když jsi na mě mluvila a hladila mi čelo — tehdy jsem tě zpočátku považoval za svou matku."

Teresa skryla obličej na jeho hrudi.

„Víš... měla jsem pocit..., že chlácholím dítě... které má bolest," zašeptala, „a tolik jsem si přála, aby ti bylo... zase dobře."

„Tohle budeš dělat našim dětem," prohlásil, „a jsem přesvědčený, že z nich budou stejně dobří jezdci jako my."

Jeho slova Teresu rozesmála.

„Myslím..., že na to jdeš... příliš rychle!" namítla. „Ještě jsem si... tak úplně... nezvykla na myšlenku, že jsem za tebe... opravdu provdaná."

„V duchu jsem si náš sňatek plánoval," řekl Harry, „takže teď se vezmeme ještě jednou."

„Ještě jednou?" protáhla překvapeně Teresa. „Jak bychom to mohli udělat?"

„Velice snadno. Už jsem se rozhodl, že naše svatba se musí konat v naprosté tajnosti, protože každý si myslí, že už manželé jsme."

Po krátké odmlce pokračoval: „Vím, že ten starý vikář, který mě křtil, nás s velkým potěšením oddá. Jemu můžeme důvěřovat, že nikdy, za žádných okolností, nikomu neřekne, co udělal."

„Ale teď už přece víme, že naše... první manželství... nebylo jen... fingované!" zamumlala Teresa.

„Jestli si myslíš, že se chci oženit a ani se nepamatovat na obřad, pak se moc mýlíš!" prohlásil.

Se smíchem pokračoval: „Zvlášť když si беру tu nejkrásnější, nejdokonalejší a nejchytřejší ženu, jakou kdy muž může získat."

„Ach Harry... chci taková být... pro tebe!"

„Takže zítra večer budeme oddáni ve zdejší kapli," pokračoval, „a nikdo nemusí vědět, co se vlastně koná. Prostě oznámím, že je to bohoslužba za mé uzdravení po té střelné ráně."

Teresa radostně vykřikla.

„Jsi tak moudrý, myslíš na všechno!"

„Myslím na tebe," odpověděl, „a ty, moje milovaná, nikdy nezapomeneš, že ses za mě provdala ve chvíli, kdy jsme oba plně ovládali své smysly a samozřejmě svá srdce!"

Přivinul ji k sobě a znovu políbil.

Teresa si byla jistá, že jeho láska k ní je stejně hluboká a silná jako její k němu.

„Miluju tě!" hlesla.

Ale slova zdaleka nemohla vystihnout hloubku jejích citů.

Od první chvíle, kdy Harry druhý den sešel dolů k lehkému obědu, bylo Terese jasné, že má v plánu připravit jim oběma nezapomenutelné okamžiky.

Byl to jejich opravdový svatební den.

Třebaže si Harry chtěl zajezdit, nakonec se spokojil s tím, že zašel do stájí, aby se pokochal pohledem na koně.

Zařídil, že si spolu s Teresou vyjedou příští den.

Později v pracovně jí oznámil: „Rozhodl jsem se, že když nebudeme tady na Bourne, měl bych se učit vydělávat peníze tím, že budu pracovat u tvého otce, jak sis to přála i ty."

Teresa vzrušeně vykřikla.

„Ach, Harry, mého otce by to moc potěšilo, a i mně by se to moc líbilo."

„Takže se do toho pustíme," prohlásil rozhodně.

„Ale musíme taky trávit hodně času tady," připomněla mu.

„Samozřejmě," souhlasil.

„Ale... co... Stoke Palace?" zeptala se znepokojeně.

„Až zemře strýc Maurice," odpověděl Harry, „což se ještě léta nestane, přenecháme Bourne Hall našemu nejstaršímu synovi a odstěhujeme se na Stoke."

„Nějak moc spěcháš," zasmála se.

Budoucnost se před nimi otvírala v těch nejrůžovějších barvách a plná vzrušení.

Aniž ho chuť musela nutit, Harry si šel odpoledne odpočinout a trval na tom, aby Teresa učinila totéž.

Tušila, že velice pečlivě naplánoval do detailu všechno, co se bude dít.

To, s jakou láskou se jí díval do očí, byla ta nejnádhernejší věc na světě.

Ležela na lůžku a nepřestávala děkovat Bohu, že našla lásku.

Budoucnost teď zářila sluncem a všechno bylo krásné.

„Budu žít s Harrym, budu mu naslouchat a hovořit s ním," říkala si. „Bože, prosím, ať mě nepřestane milovat."

Když vstala, dozvěděla se, že kuchařka připravila jídlo na dřívější hodinu a že Harry už sešel dolů.

Přistoupila k šatníku a vyndala své nejkrásnější šaty, o nichž věděla, že jí moc sluší.

Vypadala v nich velmi mladě a zároveň éterický, nadpozemsky.

Jako by vystoupila z mlžného oparu v lese.

Uvědomovala si, že přes všechny jejich společné diskuse a Harryho chválu, jak je chytrá, bude ji její muž ve svůj svatební den chtít vidět právě takovouhle.

Vypadala úžasně, a jak sama sobě přiznala, velice bezbranně.

A opravdu se tak cítila.

Jelikož byla do Harryho zoufale zamilovaná, nemohla neudělat přesně to, co chtěl a oč ji žádal.

„Co když mě bude považovat za nudnou, když budu jen pokorně sedět u jeho nohou?" položila si otázku.

Pak se zasmála. Určitě si budou mít co povídat a vzájemně se podněcovat k novým nápadům.

Určitě se spolu dostanou do sporů, a ona se na to těší, už jen pro tu zábavu, že Harry nad ní zvítězí.

Sešla dolů k večeři, kde ho spatřila v jeho nejlepším večerním obleku.

Žádný muž nemohl vypadat krásněji nebo přitažlivěji. Čekal na ni v salonu.

Rozběhla se mu vstříc, nedokázala jít pomalu.

„Vypadáš nádherně, můj miláčku," přivítal ji, „přesně tak, jak jsem si přál, abys vypadala o našem svatebním dnu." Pronesl ta slova velice něžně.

Věděla, že pro něj znamenají stejně tolik jako pro ni.

Když jim ohlásili, že večeře je připravená, vešli do jídelny společně.

Teresa si později ani nevzpomněla, co jedla.

Protože Harry sešel dolů, kuchařka určitě opět vyvinula veškeré úsilí připravit mu jeho nejoblíbenější jídla.

I víno bylo ke každému chodu zvlášť vybrané.

Myslela jen na to, jak je hezký, když teď seděl v čele stolu.

Bylo tak báječné, že si přál, aby zůstala s ním, i to, že ji opravdu miloval!

Po večeři jí navrhl: „Asi by nebylo správné jít nahoru, přál bych si, abys mě doprovodila do pracovny."

Vrtalo jí hlavou proč.

Jakmile pak vešli do té místnosti, která patřila výhradně jemu a před ním jeho otci, Harry přistoupil k sekretáři, z jehož zásuvky vyňal nejdřív diamantovou čelenku a pak krátký tylový závoj, na který si ji měla nasadit.

Uvědomila si, že kdyby si oblékla dlouhý svatební závoj, upoutala by pozornost všeho služebnictva. Tenhle jí jen překryl vlasy.

Když si na něj nasadila korunku, opravdu jí slušela.

„Tuhle čelenku nosila moje matka," vysvětlil jí Harry, „a vždycky jsem doufal, že se jednou bude stejně krásně vyjímat na mojí ženě."

„Děkuju ti, že mi dovoluješ ji nosit," řekla.

Utkvěl na ní dlouhým pohledem, ale nepolíbil ji.

Pak vyndal ze skříňky malý pukét bílých květů, vložil jí ho do ruky a nabídl jí rámě.

Z pracovny vyšli do chodby vedoucí ke kapli na konci domu.

Tam na ně měl čekat vikář.

Už ode dveří spatřila staršího bělovlasého muže stojícího před oltářem.

Ovšem neočekávala, jakou práci si Harry dá s nádhernou výzdobou kaple.

Všechny svíce byly rozžaté, šest na oltáři a dvě obrovské po každé jeho straně.

Samotný oltář byl posetý bílými květy.

Kněžiště zdobily obrovské vázy s liliiemi.

Zavěšená do Harryho kráčela uličkou k oltáři. Vikář je přivítal úsměvem.

Pak začal obřad.

Byl velice prostý, a přesto měl v sobě tolik vážnosti a důstojnosti. Teresa si uvědomovala, že si ho bude navždy připomínat.

Když poklekl k požehnání, byla přesvědčená, že Bůh jim žehná.

Jak už to udělal tím, že je nechal nalézt jeden druhého.

Jejich láska byla stejná jako ta, co tolik let spojovala v blaženosti a štěstí jejího otce s matkou.

Jakmile je vikář oddal, sám poklekl před oltářem.

Harry pomohl Terese vstát a velice něžně ji políbil.

Věděla, že tímto polibkem se jí oddává.

Mlčky vyšli společně po schodech nahoru.

Pak ji k jejímu překvapení Harry odvedl do jiného pokoje, než byl ten, v němž spala od chvíle, kdy přijela na Bourne Hall.

Tenhle pokoj byl hned vedle hlavní ložnice.

Usoudila, že v něm bydlela jeho matka a všechny hraběnky před ní.

Tato místnost byla zřejmě po její smrti uzavřena a Harry ji dal dnes odemknout.

Záclony byly zatažené a celý prostor jí připadal jako mystické místo, kde neexistuje nic než láska.

Jak si všimla, i tady všude byly bílé květiny jako v kapli.

Napovědělo jí to, že teď se ocitá ve svatyni Harryho srdce, v níž uctíval svou matku.

Ani jí nemusel vysvětlovat, že žádná jiná žena pro něj nikdy neznamenalá tolik jako ona.

Měla pocit, jako by stáhl z oblohy hvězdy a zavěsil jí je kolem krku.

Vzduch byl prosycený vůní bílých lilií a dalších květin.

Když Harry zavřel dveře, Teresa si uvědomila, že tu není žádná komorná, která by jí pomohla se svlékáním.

Harry si přál udělat to sám.

Přivinul ji k sobě a něžně, ne vášnivě ji políbil.

Dosud v nich přetrvávala ta slavnostnost a krása jejich svatby.

Pak jí velice opatrně sňal z hlavy čelenku, odložil ji na toaletní stůl a totéž udělal s krátkým závojíčkem.

Cítěla, jak jí jeho ruce vytahují vlásničky z vlasů, které se jí rozprostřely po ramenou.

Nakonec jí rozepnul šaty a ty sklouzly na zem.

Teprve teď jeho rty tvrdě spočinuly na jejích.

Jak ji držel a čím dál víc k sobě tiskl, pocítila extázi a zázrak jeho polibků.

Odnesl ji na lůžko a něžně položil do polštářů.

Připadalo jí, že se pohroužila do snu, protože všechno kolem bylo tak krásné.

Hvězdy a měkce stříbřitý svit měsíce jako by se staly součástí jejich obou.

Pak k ní Harry přilehl.

Vzal ji do náruče a zašeptal: „Miluju tě.“

„A já miluju tebe... z celého srdce," hlesla, „ale prosím... miláčku, já... mám strach.“

„Ze mě?"

„Ne, jistěže ne, ale obávám se... abych ti nepřipadala nudná po všech těch... krásných ženách, které jsi... miloval přede mnou a já... toho vím o lásce... tak málo.“

„Myslíš, že chci, abys o ní věděla něco víc, než co se dozvíš ode mě?“ div nevybuchl.

Líbal ji na oči, tváře, rty a pak na šíji.

Tělo jí rozechvívaly pocity, jaké dosud nezažila.

Bylo to tak báječné, jak si to nikdy nedovedla ani představit, a přesto to teď bylo opravdové, skutečné.

Tohle byla láska - tohle bylo nebe na zemi.

Když se s ní pak Harry spojil, cítila, jako by spolu vzlétli k obloze a dotkli se hvězd.

Jako by ten tolik vzdálený měsíc teď držela v náručí a oba se přiblížili Bohu nadosah.

„Miluju tě... miluju tě...!“

Ta slova šeptala měsíčnímu svitu.

„Moje převzácná, můj miláčku, co to se mnou děláš?“ sténal Harry. „Miluju tě, jak jsem nikdy nikoho nemiloval, a ani jsem netušil, že je to možné.“

„Já... tě zbožňuju,“ zamumlala.

Viděl výraz její tváře, který mu potvrdil, že mluví pravdu.

Cele a absolutně se mu oddala.

Znovu a znovu si uvědomoval, že má v sobě všechno, co si kdy přál nalézt ve své ženě. A zároveň věděl, že její moudrost ho bude inspirovat k velkým činům.

Spolu se vynasnaží zlepšit svět, protože oba hledají dokonalost.

Do nastalého ticha zašeptala: „Ještě... pořád... mě miluješ?“

„Nedostává se mi slov, abych ti řekl, jak moc,“ odpověděl tiše. „Jsi jako ty lilie, které jsem nanosil do tohohle pokoje, moje nejdražší, jsou symbolem tebe - nedotčené, nevinné a moje — cele a absolutně moje!“

Když jeho rty vyhledaly její, Teresa cítila, jak v ní rozněcují malé mihotající plamínky.

„Miluj mě... Harry... prosím... miluj mě dál...," žadonila. „Chci tvou lásku, nemohu bez ní žít."

„Stejně jako bych já nemohl žít bez tvojí," odpověděl.

Ty třepotající plamínky v ní vzplály do větší výše. Spojily se s ohněm, který plápolal v Harrym.

„Chci tě, chci tě," šeptal horoucně, „dej mi sebe, protože jsi moje, moje, můj miláčku."

„Jsem tvoje," odpovídala, „tvoje... zcela tvoje. Ach Harry, miluj mě. Chci tě milovat, jak si přeješ... být milován..."

Slova ani nemohla vystihnout všechno, co cítila, protože to vzrušení, ta extáze v ní byla součástí měsíčního svitu.

Věděla, že Harry cítí totéž.

Byli si blíží než kdy předtím, nejen svými těly, ale i myslí a duší.

Osaměli jen s květinami nad sebou a měsíční svit je odnášel do jejich vlastního, zvláštního nebe.

Harry ji k sobě ještě pevněji přivinul.

Byl přesvědčený, že jejich láska zvítězí nad všemi obtížemi, které je čekají.

Oheň, jenž je oba stravoval, vyšlehl jasnějšími plameny.

„Miluju tě... miluju tě...!"

Ta slova jako by se ozývala všude kolem nich a jejich srdce je opakovala.

Stali se jedinou bytostí, teď a navždy.

The Dame of the Order of the British Empire.

Barbara Cartland se v mnohém podobala svým hrdinkám – byla to dokonalá dáma oslňující společnost a pohybující se v nejvyšších aristokratických kruzích, věrná manželka i milující matka. Žena, která dokázala jít za svým cílem, aniž by porušila své pevné morální zásady, a která dokázala docenit to nejcennější, co jí život nabídl – lásku.

Hlavní hrdinkou románu *Láska, lži a manželství* je Teresa, dcera rejdaře sira Huberta, podnikavá a sebevědomá dívka. Ví, že pokud by byla chlapcem, převzala by v dospělosti otcův podnik. Své záměry mu také po ukončení školy neohroženě poví.

Mezitím se Hubertův velmi dobrý přítel markýz z Walsstoku ocitl v tak špatné finanční situaci, že byl nucen prodat spoustu drahocenných věcí ze svého domova zvaného Stoke Palace. Sir Hubert, který značně zbohatl, se rozhodne svému příteli pomoci a dům pro něj zachránit a tak se oba přátelé s potěšením pouštějí do restaurování krásného sídla, aby nabylo původního lesku a slávy.

Na obzoru se však začínají objevovat chmury, markýz, který nemá vlastního syna, učiní svým dědicem synovce Edwarda, hraběte z Lanbourne, jemuž všichni říkají Harry. Ten se náhle rozhodne oženit se s herečkou, což oba přátele upřímně vyděsí. Proto vymyslí plán jak mu zabránit, aby si zničil život.

Barbara Cartland pro čtenářovo potěšení tuto zápletku rozvíjí ke šťastnému konci, popisující:

- jak přátelé plánují fingované manželství s Teresou, dcerou sira Huberta
- jak se nepravý manželský pár cestou do Bourne Hall, Harryho alžbětinského domu, dostane do nebezpečí
- jak se Teresa pečlivě stará o Harryho a snaží se, aby dům byl stejně krásný jako za života jeho matky.